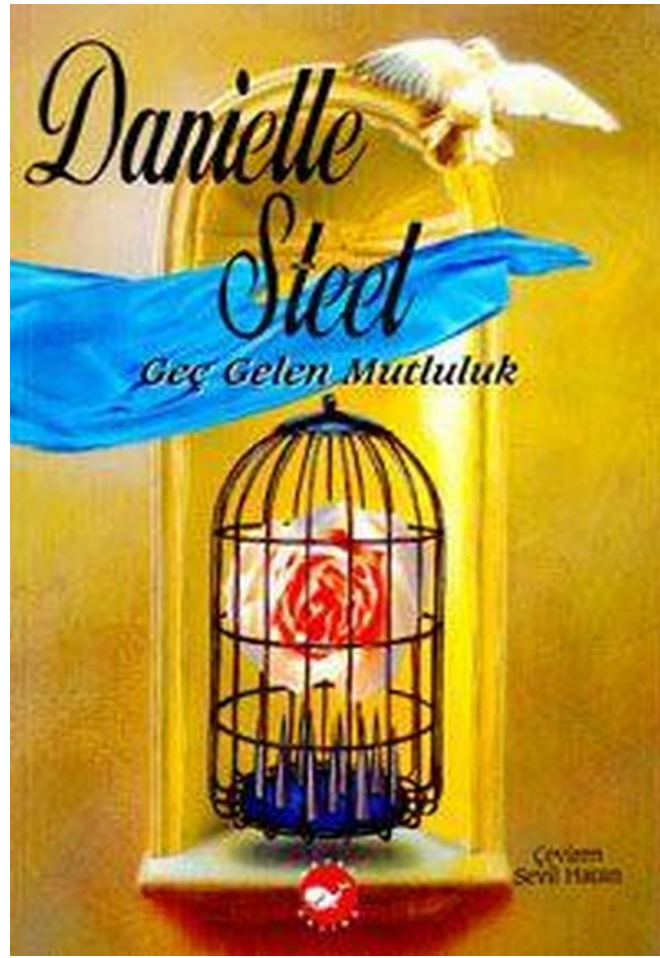

1. BÖLÜM

PARİS'İN yedinci bölgesinde, Grenelle Sokağı'ndaki evde Isabelle Forrester yatak odasının penceresinden aşağıyı, bahçeyi seyrediyordu. Son yirmi yılını Gordon'la birlikte bu evde geçirmişler, iki çocukları da bu evde dünyaya gelmişti.

On sekizinci yüzyıldan kalma ev, "u" biçiminde avluyu çevreliyordu. Eve, sokaktan avluya uzanan uzun yolun sonundaki heybetli, bronz kapıdan giriliyordu. Yüksek tavanlı, pervazlı, parkeli, şirin ve görkemli ahşap bir evdi bu.

Her şeyin parladığı ve kusursuzca yerleştirildiği evin her yerine Isabelle'in sanatkâr eli değmişti. Bahçe zarıfçe düzenlenmişti; yıllar önce ektiği beyaz güller Paris'in en güzel gülleri olarak bilinirdi. Evin içi tıka basa antikalarla doluydu. Bunları Gordon'la birlikte yurtiçi ve yurtdışından toplamışlardı. Bir kısmı da Isabelle'in ailesinden kalmıştı.

Evdeki her şey pırıl pırıldı. Ahşaplar cilalanmış, gümüşler parlatılmıştı; duvardaki kristal aplikler pencereden içeri süzülen haziran güneşinde ışıldıyordu. Isabelle hafifçe içini çekerek bakışlarını gül bahçesine çevirdi. O akşam Paris'ten ayrılacağı düşüncesi içini kemiriyordu. Bir yere gitmek için çok fazla fırsatı olmamıştı ve şimdi eline bir fırsat geçmişti, ama Teddy'ye karşı kendini suçlu hissediyordu. On sekiz yaşında ve sonbaharda üniversiteye başlayacak olan kızı Sophie önceki gün arkadaşları ile birlikte Portekiz'e gitmişti. Onu eve bağlayan, on dört yaşındaki oğlu Theodore'du.

Theodore, üç ay erken doğduğundan ciğerleri yeterince gelişmemiş, bu da kalp zayıflığına neden olmuştu. Okula gidemediğinden evde öğrenim görmüş, on dört yaşına kadarki hayatının büyük bölümünü yatalak olarak geçirmişti. Halsiz olduğu zamanlarda, evin içinde tekerlekli sandalyesi ile dolaşır, hava güzelse annesi onu bahçede gezdirirdi. Kendini iyi hissederse biraz yürür ya da otururdu. Hayat dolu bir çocuktü; annesi odasına her girdiğinde gözleri parlardı. Her zaman söyleyecek komik bir şeyler bulurdu ya da ona anlatacakları olurdu. Tüm zorluklara birlikte göğüs gerdikleri için annesiyle aralarında zamana ve yıllara meydan okuyan bir bağ vardı. Bazen oğluyla tek bir ruh olduklarını hissediyordu Isabelle. Theodore'a yaşama gücü vermek için saatlerce konuşur, kendisini güçsüz hissettiğinde onu kollarına alır ve elinden geldiğince güldürmeye çalışırdı. Oğlu onun gözünde kanadı kırık yaralı bir kuş gibiydi.

Gordon'la Isabelle, Teddy'nin doktoruyla Amerika'da uygulanan ciğer ve kalp naklini konuşmuşlardı, ama böyle bir ameliyatı, hatta yolculuğu bile kaldıracak kadar güçlü olmadığı sonucuna varmışlardı. Risk almaya değmezdi. Theodore'un hayatı annesiyle kız kardeşinden ve Grenelle Sokağı'ndaki konforlu evden ibaretti. Babası Theodore'un hastalığından rahatsızlık duymuştu hep; hayatı bakıcılarla geçse de Teddy'yle en çok ilgilenen annesi olmuştu. Isabelle, arkadaşlarını, özel işlerini ve özel yaşamını unutalı çok zaman olmuş, son yıllarda hayata yalnız akşamları Gordon eve gelince dönmüştü, ama bu bile çok nadirdi. Teddy'yi canlı ve hayata bağlı tutmak tek, amacıydı. Bu yüzden, Sophie'nin yıllarca ilgisiz kalmasını anlayış göstermişti hep. Isabelle kızını da çok seviyordu. Ama hayatı kendisine bağlı olduğu için Teddy öncelikliydi. Bahar geldiğinden beri biraz daha

iyiydi ve annesi Londra seyahatine gidebilecekti. İlk önce imkânsız gibi görünen bu fikir Bill Robinson'a aitti.

Isabelle ve Bill, dört yıl önce Gordon'un Princeton'dan eski sınıf arkadaşı olan Amerikan elçisinin verdiği bir davette tanışmışlardı. Siyasetçi olan Bill, Washington'un önde gelenlerinden, hatta belki de en zenginlerindendi. Gordon'un anlattığına göre babası William Robinson, son başkanlık seçimlerinde görev almıştı ve Bill'e miktarını kendinin bile bilmediği bir miras bırakmıştı. Genç yaşında siyasete atılmasına ve işini sevmesine rağmen Bill, perde arkasında kalmayı tercih ediyordu. Bir kral kadar güçlü ve zengin, buna karşılık o kerte hoşgörölü ve ağırbaşlıydı. Isabelle, Bill'in zenginliğini bilmeden, mütevazı yapısından çok etkilenmişti. Gordon, Bill'in durumundan bahsettiğinde, o kadar zengin ve güçlü biri olduğuna inanası gelmemişti. Bir insan, nasıl hem zengin hem de olgun olabilirdi, aklı almıyordu. Üstelik anlaşılması güç bir insan da değildi. Olduğundan çok genç gösteriyordu. Müthiş bir espri kabiliyeti vardı. Yemekte yan yana oturdukları için çok iyi vakit geçirmişlerdi. Sonraki hafta Isabelle, Bill'e bir mektup yazmış, daha sonra da onun yıllardır aradığı baskısı kalmayan bir sanat kitabını bulmuş, ona göndermişti. Isabelle'in yapacak daha önemli işleri olmasına rağmen, kitabı hatırlamasına, onu bulmak için onca zahmete girmesine çok şaşırmıştı Bill. Sanat ve bulunamayan kitaplar tutkusuydu.

Keşfedilmesinin ardından savaş yıllarında Nazi saldırılarıyla ortadan kaybolan ve daha sonra Hollanda'da bir mağarada bulunan bir resim dizisi hakkında uzun uzun konuşmuşlar ve bu sohbet sanat hırsızlığından restorasyona, Isabelle'in evlenene kadar yaptığı işe kadar uzanmıştı. Isabelle, Louvre'da asistanlık yaparken Sophie'nin doğumuyla işten ayrılmıştı.

Tıpkı Isabelle gibi Bill de bu sohbetten büyük zevk almış, zaman geçtikçe aralarında telefonlar ve mektuplarla şekillenen garip, ama huzur verici bir dostluk oluşmuştu. Isabelle ona nadir bulunan birkaç sanat kitabı göndermiş, Bill de onu tekrar Paris'e geldiğinde yemeğe davet etmişti. Isabelle önce kararsız kalmış, ama sonra bu teklifi kabul etmişti. Bu yemek, Teddy'yi öğle yemeklerinde yalnız bıraktığı nadir zamanlardan biri olmuştu. Arkadaşlıktan başlayalı yaklaşık dört sene olmuştu. Teddy, o zamanlar on yaşındaydı. Gün geçtikçe ilerleyen dostluktan süresince Bill'in geç çalışma saatlerinde ya da sabah saatlerinde görüşebilmişlerdi. Bill, onun her sabah erken kalkıp Teddy ile ilgilendiğini biliyordu. Altı ay kadar önce aradığında Gordon'un bu görüşmelerden rahatsız olup olmadığını sormuştu. Aslında bu görüşmelerden Gordon'un haberi bile yoktu. Bill'in dostluğu Isabelle'in özenle sakladığı bir hazine gibiydi.

"Neden rahatsız olsun ki?" diye cevap vermişti Isabelle, şaşırmış görünerek... Bill'in cesaretini kırmak istemiyordu, paylaştıkları çok şey vardı ve onunla konuşurken mutlu oluyordu. Garip bir şekilde Bill onun dış dünyayla olan tek bağlantısı haline gelmişti. Arkadaşları aramayı yıllar önce kesmişlerdi. Gecelerini gündüzünü Teddy ye ayırdığı için Isabelle'le görüşebilmek gitgide imkânsız hale gelmişti. Gordon'un arkadaşlıklarından rahatsız olacağını hissediyordu. Bill'in ona gönderdiği ilk kitaplardan bahsettiğinde Gordon şaşkınlıkla bakmış, fakat hiçbir şey söylememişti. Konuyla ilgilenmediğini görünce ona telefon görüşmelerinden söz

etmemişti. Masum görüşmeler olduğu halde ona bunu açıklayamazdı. İlk günlerde Isabelle'le Bill eşleri hakkında konuşmuşlardı, ama kesinlikle birbirlerinin özel hayatlarına girmiyorlardı. Bill'in sesi, sadece sabahın ilk saatleriyle gelen bir dost sesiydi. Telefon geceleri  al mıyordu ve Gordon konuşmalarına hiç tanık olmamıştı. Eğer bilseydi, bunu neden sakladığından şüphe ederdi. Isabelle Bill'in dostluğunu kaybetmek istemiyordu.

Önceleri haftada birkaç kere olan görüşmeleri zamanla sıklaşmıştı. Tanışmalarından bir yıl sonra, yine bir öğle yemeğinde buluşmuşlardı. Bir gün Gordon şehir dışındayken eve yakın küçük bir gece kulübünde akşam yemeği yemişlerdi. Eve döndüğünde vaktin gece yarısını çoktan geçtiğini fark edip çok şaşırmıştı. Isabelle, kendini yağmurun ve güneşin altında yeniden hayat bulan solgun bir  i ek gibi hissediyordu. Konuştukları şeyler onu besliyor, yaşama gücü veriyordu. Çocukları dışında konuşabileceği hiç kimse yoktu.

Gordon, yıllardır Paris'teki en büyük Amerikan yatırım bankasının genel müdürlüğünü yapıyordu. Elli sekiz yaşındaydı ve Isabelle'den on yedi yaş büyüktü. Son yıllarda birbirlerinden uzaklaşmışlardı, ama Isabelle bunun Teddy'den kaynaklandığını biliyordu. Gordon,  ocuğun etrafında sürekli gezinen hastalık havasına tahammül edemiyordu. Ona hiçbir zaman yaklaşmamıştı ve herkes bunu biliyordu. Teddy'nin hastalığına duyduğu nefret, bir fobi olmuştu, adeta. Teddy her şeyin farkındaydı; küçükken babasının kendisinden nefret ettiğini düşünüyordu, ama büyüdükçe babasının nefret ettiği şeyin kendisi değil, hastalığı olduğunu anladı. Babası hastalığı karşısında korkuya ve telaşa kapılıyor, tek kaçış yolunu oğlunu tümüyle yok saymakta buluyordu. Teddy ona hiç kızmazdı ve annesiyle konuşurken, özlediği, ancak gidilmesi imkânsız bir yermiş gibi bahsederdi babasından.  ocuk ve babası birbirlerini tanımayan iki yabancı gibiydiler. Gordon bütün ilgisini işine y neltmıştı; mümkün olduğunca evden, özellikle eşinden uzak duruyordu. İlgi gösterdiği tek kişi Sophie idi. Onun kişiliği annesinden çok kendisine uyuyordu. Birçok konuda aynı g r şteydiler, tarzları ve serinkanlılıkları benziyordu. Gordon hayatı boyunca hisleriyle arasına bir duvar örmüştü. Duygusallık ona göre zayıflıktı. Sophie de ona çekmişti. Çocukken bile kardeşinden daha soğukkanlı olmuş, birinden, özellikle Isabelle'den yardım istemek yerine kendi işini kendi halletmeyi tercih etmişti. Gordon'un gururu ve bağımsızlığı ona geçmişti. Isabelle kızının bu tavrının, zamanının büyük bir bölümünü harcadığı kardeşine karşı olan içgüdüsel bir tepki olduğuna düşünüyordu. Ona verilemeyecek olanın eksikliğini hissetmemek için hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına inandırmıştı kendini. Isabelle'e hiçbir sırrını a mıyor, elinden geldiğince onunla duygularını bile paylaşmıyordu. Bunu yaptığı kişiler genellikle arkadaşları oluyordu. Isabelle hep kızının büyüyünce değişeceğini, ortak yönleri olduğunu keşfedeceklerini ve arkadaş olacaklarını düşünerek avunuyordu.

Ama şimdiye kadar biricik kıızıyla güzel bir ilişkileri olmamıştı.

Diğer yandan, Gordon'un karısına olan soğukluğu daha ileri boyutlardaydı. Kızının koyduğu mesafe, kardeşinin aksine, bir tür kendi ayakları üzerinde durma çabası olarak yorumlanabilirdi, çünkü o bir anlamda Teddy'nin sürekli hasta olması yüzünden annesinin ona veremeyeceği zamana ve ilgiye ihtiyacı olmadığını

kanıtlamaya çalışıyordu. Gordon'un ise daha derin bir problemi vardı. Isabelle bazen, Gordon'un hasta çocuklarından dolayı kendisini sorumlu tuttuğunu düşünmüyor değildi.

Gordon, hayata donuk gözlerle bakıyordu. Hissettikleri her şey için heyecan duyan ve bunu ifade eden Isabelle ve Teddy'nin aksine, o, oyuna dahil olmadan olayları belirli bir mesafeden seyretme arzusunda idi sanki. Isabelle'le paylaştıkları sıcaklık Teddy'nin yaşamasını sağlıyordu. Kendini oğluna adanmış Gordon'u ondan uzaklaştırmıştı. Teddy doğduğundan bu yana duygusal anlamda kopmuşlardı. Bill'le tanıştıklarında Gordon yatağını çoktan ayırmıştı bile. Isabelle'in çok geç yatıp erken kalkmasını ve onu rahatsız etmesini bahane etmişti. Isabelle çok iyi biliyordu ki sorun sadece bundan ibaret değildi. Her şey daha kötüye gitmesin diye üstelememişti, ama biliyordu ki Gordon'un ona olan sevgisi iyice azalmış, hatta zamanla yok olmuştu.

En son ne zaman öpüştüklerini ya da birlikte olduklarını hatırlamıyordu. Bu gerçeği kabullenmişti artık. Kocasının sevgisi olmadan yaşamayı çoktan öğrenmişti. Doktorlar her defasında Teddy'nin erken doğumundan annesinin sorumlu olmadığını söylese de Gordon'un hep kendisini suçladığını düşündü. Bu konuyu hiç konuşmamışlardı, ama kocasının sessiz suçlamalarını hep hissetti ve bu duygulardan kurtulamadı. Sanki Isabelle, Gordon'a çocuğun hasta odasını hatırlatıyor, doğumundan beri oğlunu reddettiği için aynı şekilde karısını da reddediyordu. Nefret ettiği hastalığı hatırlamamak için karısı ile arasına bir duvar örmüştü. Kendisi daha bir çocuk olduğu için acizlik olarak algıladığı şeylere karşı tahammülü yoktu. İlk zamanlar uğraşırsa da Isabelle artık aralarındaki duvarı aşmaya çalışmıyordu. Teddy'nin doğumundan sonra ona yaklaşmak için gösterdiği çabalar boşa çıkmış, Gordon ona hep karşı koymuştu. Ta ki Isabelle bu durumu yaşam tarzı olarak kabul edene kadar.

Gordon soğuk ve işkolik bir adam olmuştu. İşinde çok acımasız olmasıyla tanınıyordu. Hayatının hiçbir döneminde ılımlı bir insan olmamasına rağmen Isabelle'e karşı sevgi duymuştu. Onun gururlu yapısını Isabelle aşına olmadığı bir meydan okuma olarak algılıyordu. Gördüğü her güler yüz, her yakınlık ona zafer kazandırıyor; çünkü yakınlık gösterdiği tek insan Isabelle'di. O zamanlar çok genç olduğu için Gordon'un yetenekli, güçlü kişiliğinden ve daha birçok yönünden etkilenmişti. Sanki bu dünyayı kontrol edebilecek gibi geliyordu. Gordon da Isabelle'de sevicecek pek çok şey bulmuş, onun mükemmel bir eş olacağına karar vermişti. Soylu ailesi, tanınmış ismi ve önemli bağlantıları bankada çok işine yaramıştı. Ailesinin serveti çoktan tükenmişti, ama sosyal ve siyasi çevrelerdeki etkinlikleri halen devam etmekteydi. Onunla evlenmekle çok önemli bir faktör olan sosyal statüsünü yükseltmişti. Kariyerini ve bulunduğu yeri yükseltmenin en iyi yolu Isabelle'le evlenmekti. Asaletinin yanı sıra sahip olduğu çocuksu masumiyet Gordon'un kalbinin kapılarını açmaya yetmişti. Sahip olacağı her türlü üstünlük bir yana Isabelle'de hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir tatlılık vardı. Şefkatli, kibar ve dürüsttü. Gordon'un gururlu tarzı ve onunla farklı bir şekilde ilgilenmesi Isabelle'in gözünde onu bir kahramana dönüştürmüştü. Zekâsına, tecrübesine ve başarısına hayrandı. On yedi yaş büyük olmanın avantajıyla Gordon yeterince mülayimdi ve ona nasıl davranacağını biliyordu. Isabelle'e çok iyi davranacağı ve

ona iyi bir eş olacağı ortadaydı ya da onlara öyle gelmişti. Bankada sertliği ile ün yapmasına rağmen ona karşı inanılmaz nazikti. Ancak sonradan öyle olmadığı anlaşılacaktı.

Bill Robinson ile tanıştığında Isabelle, hasta bir çocuğun nöbetini tutan, onunla nadiren konuşan bir kocası olan yalnız bir kadındı. Teddy'nin doktoru ve hemşiresi dışında gün boyu duyduğu ve onunla ilgilenen tek insan sesi Bill'in sesiydi. Gordon ona nasıl olduğunu pek sormazdı. En iyi olasılıkla o gece dışarıda yiyeceğini veya bir seyahate çıkacağını söylerdi. Gününü nasıl geçirdiğini hiç anlatmazdı. Kısa konuşmaları Isabelle'e kapılarını tamamen kapattığını gösteriyordu. Bill'le konuşurken geçen saatler ona daha geniş ve zengin bir dünyanın kapılarını açıyordu. Onun için Bill, temiz hava ve karanlık gecelerde tutunduğu bir dal gibiydi. Yıllar süren bu konuşmalarla Bill en yakın arkadaşı olurken, Gordon artık bir yabancı haline gelmişti. Dostluklarının ikinci yılında yine bir sabah konuşurken Bill'e içinde bulunduğu durumu anlatmaya çalışmıştı. Teddy haftalardır hastaydı ve kendini çok kötü hissediyordu. Önceki gece Gordon'un soğuk tavrı onu çok üzmüştü. Ona çocuğun fazla ömrünün kalmadığını, kendini ona adayarak boş yere vakit kaybettiğini ve oğlunun öleceği fikrine kendini alıştırması gerektiğini söylemişti. Ona göre çocuk öldüğünde hepsi kurtulacaklardı. Isabelle'in gözleri yaşlarla doluydu o sabah Bill'le konuşurken. Bill bir babanın oğluna ve karısına karşı bu derece duygusuz davranmasından dehşete düşmüştü.

"Sanırım Gordon bana yıllarımı Teddy için harcadığımdan dolayı kızgın, ona yeteri kadar vakit ayıramadım." dedi Isabelle. Onunla ilgilenmişti, ama her ihtiyacı olduğunda yanında olamamıştı. Isabelle Gordon'a iyi bir eş olamadığına kendini inandırmıştı ve onun her söylediğini kabul etmeye hazır olduğunu duymak Bill'i üzmüştü. "Teddy'nin bu durumda öncelikli olması gayet doğal Isabelle... " demişti onu incitmemeye çalışarak. Teddy'nin sorununu çözecek bir doktor aramışlardı aylardır, ama görüştüğü doktorlar hiç ümit vermemişlerdi. Isabelle'in anlattığına göre, çocukta kalbi tehdit eden bir hastalık vardı, ciğerleri yetersizdi ve sağlığı her geçen gün kötüye gidiyordu. Herkes yirmi yaşına kadar yaşarsa mucize olacağını söylüyordu ve Isabelle'in bir gün bu acıyla karşı karşıya kalacağını düşünmek Bill'in içini parçalıyordu.

İlerleyen yıllarda dostlukları daha da derinleşmişti. Telefonla sık sık görüşüyorlar ve Isabelle, Teddy'nin başucunda geçirdiği uykusuz gecelerde Bill'e uzun mektuplar yazıyordu. Teddy onun hayatının merkeziydi. Bu, onu yalnızca Gordon'dan değil, zaman zaman kardeşi ile daha fazla ilgilendiği için uzaklaştırmıştı. Bunları anlatabileceği tek kişi Bill'di.

Gece yarıları uzun uzun konuştukları, paylaştıkları an. lar günlük hayatlarını etkiliyor, siyasi yaşamın baskısı havaya karışıp yok oluyordu. Onunla konuştuğunda Isabelle, Teddy'nin hasta olmadığı, Gordon'un onu dışlamadığı ve Sophie'nin kızgın olmadığı bir zamana yolculuğa çıkıyordu. Bir zamanlar çok fazla dikkat ettiği hayatıyla bir anda bağlantısı kopuyordu. Bill ona yeni bir dünya görüşü getirmişti, rahatlıkla anlaşabiliyor ve birlikte gülebiliyorlardı. Ona bazen kendi hayatını, tanıdığı insanları, sevdiği arkadaşlarını anlatırdı. Bir keresinde ona karısından ve kolejde yatılı okuyan iki kızından bahsetmişti. Yirmi iki yaşında evlenmişti ve otuz yıl sonra evlilikleri yalnızca kâğıt üzerinde kalmıştı. Eşi Cindy,

zamanla siyasetten, tanıştıkları insanlardan, Bill'in sorumluluklarından, yaşadıkları olaylardan ve onun sürekli seyahat etmesinden nefret eder hale gelmişti. Siyasetçilerin hepsinden iğreniyordu. Bill'den ve siyasete adanmış hayatından da... Cynthia'nın ilgilendiği şey, kızları da evde olmadığı için Connecticut'daki dostları, partiler ve tenis oynamaktı. Bill'in hayatının parçası olup olmaması onu pek ilgilendirmiyordu. Onunla duygusal bağlarını koparalı ve kendi hayatını yaşamaya başlayalı yıllar olmuştu. Otuz yılını onunla gidip gelerek, siyasi olayları her şeyin üstünde tutarak geçirmişti. Mezuniyetlerde, tatillerde ve doğum günlerinde Bill hiç evde olmamıştı. Her zaman başka bir yerde seçimler için aday topluyordu ve son dört yıldır Beyaz Saray'ın müdavimi haline gelmişti. Bunlar artık Cynthia'yı rahatsız etmiyordu. Daha kötüsü, onu, nefret ettiği kariyeri ile kabullenmişti. Aralarında bir zamanlar ne vardysa, o artık bitmişti. Yıllar önce yüzüne estetik yaptırmıştı ve Bill onun bir süredir gizli ilişkiler yaşadığını biliyordu. Ondan, yıllar önce bir kongre üyesinin eşiyle kurduğu münasebetten dolayı intikam alıyordu. Bill'i asla affetmemişti. Isabelle ve Gordon'un aksine o ve Cindy hâlâ birlikte yatıyorlardı, ama bundan rahatsızlık duymuyorlardı. En son yıllar önce birlikte olmuşlardı. Cindy, kocasına karşı cinsel bir isteği olmaması ile adeta gurur duyuyordu. Güzel bir kadındı. Yıllar geçtikçe daha da sararan saçları ile evlendikleri zamanki kadar güzel olduğu söylenebilirdi. Ama şimdi onda Bill'in görmekten ziyade hissettiği bir katılık vardı. Aralarında aşılmaz bir duvar örmüştü ve Bill onu aşmayı hiç denememişti. Kendini bütünüyle işine vermişti ve biriyle konuşmaya, gülmeye ya da dertleşmeye ihtiyacı olduğunda Isabelle'i arıyordu. Yorgun ve ümitsiz olduğunu ilk defa onu dinlemeye hep hazır olan Isabelle'e itiraf etmişti. Karısında bulamadığı şefkati onda bulmuştu.

Cynthia'nın canlılığını, bakışlarını, enerjisini ve eğlenceli olmasını sevmişti. Gençliklerinde birlikte çok iyi vakit geçiriyorlardı, ama şimdi ölürse karısının onu özleyip özlemeyeceğinden bile şüphe ediyordu. Anneleri gibi kızları da evde olmaktan mutluydular, ama babalarına karşı ilgisizlerdi. Evde olup olmaması kimsenin umurunda değildi. Bir seyahatten döndüğünde davetsiz bir misafir gibi karşılanıyor, kendini o eve ait hissedemiyordu. Yersiz yurtsuz bir insan gibiydi. Ve kalbi Paris'te, Grenelle Sokağındaki evdeydi. Ne Isabelle'e onu sevdiğini söylemiş ne de onu yıllardır görmüştü, ama kendini ona adamıştı. Isabelle ise ona fazlasıyla hayrandı. Birbirleriyle ilişkileri yıllardır arkadaşlıktan öteye geçmemişti. İkisi de hislerinin hayranlıktan öte olduğunu ne kendilerine ne de birbirlerine itiraf edebilmişlerdi. Ama Bill yıllardır Isabelle'in mektupları gelmediğinde endişelendiğinin ve Teddy ile ilgilendiğinde ya da Gordon'la bir yere gittiklerinde konuşamadıkları zamanlar onu özlediğinin farkındaydı. Isabelle, hayatının en önemli parçası, dayanağı haline gelmişti. Isabelle için de Bill öyleydi. On dört yaşındaki oğlu dışında konuşabildiği tek insandı. Gordon'la hiçbir zaman Bill'le konuştukları gibi konuşmamışlardı. Gordon'un tarzı Amerikan'dan çok İngiliz'di. Anne ve babası Amerikalı olduğu halde İngiltere'de büyümüştü. Önce Eton'a, oradan da kolej için Amerika'ya, Princeton'a gönderilmişti. Mezun olur olmaz İngiltere'ye dönmüş ve bankadaki işi için Paris'e yerleşmişti. Kökeni ne olursa olsun Amerikalıdan çok bir İngiliz'e benziyordu. Gordon'la Isabelle büyükbabasını ziyarete geldiği Hampshire'daki yazlık evinde tanışmışlardı. Isabelle o zamanlar yirmi yaşlarındaydı, Gordon ise kırklarında ve hiç evlenmemişti. Hayatına giren onca kadına rağmen hiçbirini birlikte olmaya ya da evlenmeye layık görmemişti.

Isabelle'in annesi İngiliz, babası ise Fransız'dı. Paris'te yaşıyordu, ama İngiltere'deki büyükanne ve büyükbabasını her yaz ziyarete gidiyordu. İngilizce'yi kusursuz konuşan, büyüleyici, zeki ve sevecen bir genç kızdı. Onun sıcaklığından, ışığından ve asaletinden ilk görüşte etkilenmişti Gordon. Hayatında ilk defa âşık olduğuna inanmıştı.

Bunun yanında sunduğu fırsatlar da çok çekici gelmişti. Gordon'un ailesinin de saygıya değer bir kökeni vardı, ama Isabelle'inki kadar tanınmış bir aile değildiler. Isabelle'in annesinin ailesi önemli bir bankanın sahibiydi ve kraliçe ile uzaktan akrabaydılar. Babası ise tanınmış bir devlet adamıydı. Gordon için Isabelle ideal biriydi. Soylu olmasının yanında görgüsü ve nezaketi ile tam ona yakışır bir eştı. Annesi, Isabelle Gordon'la tanışmadan önce ölmüştü, ama babası bu evliliği onaylamıştı. Gordon'un onun için mükemmel bir eş olacağını düşünmüştü. Nişanlanmışlar ve bir yıl içinde evlenmişlerdi. O andan itibaren Gordon kumandayı eline almış, tüm kararları kendisinin alacağını Isabelle'e kabul ettirmişti. Isabelle'in istediği de buydu zaten. Genç olduğu için ona karşı gelemeyeceğini çok iyi biliyordu. Kimlerle görüşeceklerini, nerede yaşayacaklarını, hatta Grenelle Sokağı'ndaki evi bile Gordon seçmişti. Isabelle daha görmeden o evi satın almıştı. O zamanlar da banka müdürüydü ve önemli bir pozisyondaydı. Isabelle'le evlenince statüsü daha da sağlamlaşmıştı. Karşılığında ise ona güvenli ve korunaklı bir yaşam sağlamıştı. Ancak zaman geçtikçe Gordon'un üzerinde kurduğu baskıyı fark etmişti. Hangi arkadaşlarından hoşlanmadığını, kimleri görebileceğini, kimlerin ona hitap etmediğini hep Gordon belirlemişti. Ondan banka ile meşgul olmasını istemiş ve Isabelle bunu nasıl yapacağını çabucak öğrenmişti. Uyumlu ve yetenekli olmasının yanında direktiflerini tümüyle yerine getirmeye eğilimliydi. Neden sonra Gordon'un bazı konularda haksız olduğunun farkına varmıştı. Kendi sosyal çevresinde hoşlandığı bazı kişilerle dostluk geliştirmiş ve onların Isabelle'e göre olmadığını söylemişti.

Isabelle, yeni insanlara ve yeni fırsatlara, öyle bir hayatın getirilerine açıktı. Sanat okumuştı, fakat bütün itirazlarına rağmen Gordon'la evlendiğinde Louvre'da bir restoratörün yanında çalışmaya başlamıştı. Özgür olduğu tek yer olan işini ve orada tanıdığı insanları çok sevmişti. Gordon bunun gereksiz bir iş olduğunu düşünmüş, Sophie'ye hamile kaldığı andan itibaren işi terk etmesi için ısrar etmişti. Bebeğinin doğumundan sonra, anneliğin verdiği mutluluğa rağmen müzedeki işini ve ona sunduklarını özlemişti. Fakat doğumdan sonra oraya dönmesine Gordon müsaade etmeyecekti ve kısa zaman sonra tekrar hamile kalacak, ancak bebeğini kaybedecekti. Kendine gelmesi uzun sürmüş ve tekrar hamile kalması kolay olmamıştı. Teddy'ye hamileliğinin zor geçmesi, çocuğun erken doğmasına ve beraberinde gelen diğer üzüntülere yol açmıştı. O günlerden itibaren Gordon'la birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Hasta bir çocukla ilgilendiği için ona karşı görevlerini eskisi gibi yerine getirememekten rahatsız olmuştu. Gerçekten de Teddy, küçükkken ne Gordon'la ne de Sophie ile ilgilenebilmişti. Kimi zaman onların kendisine cephe aldığını düşünmüş, bu ona çok büyük haksızlık gibi gelmişti. Tüm hayatı hasta çocuğunun üzerine kurulmuştu. Bakıcısı olmasına rağmen onu bırakamıyordu. Aynı dönemlerde babasını da kaybedince ona destek olacak kimse kalmamıştı. Gordon, Teddy ile ilgili problemleri dinlemek istemiyordu. Bunları duymaktan nefret

ediyordu, sanki onu cezalandırırçasına evliliklerine ait tüm bağları koparmıştı. Artık onu sevmediğini düşünmek zor değildi. Elinde bunun açık kanıtı yoktu, ama asla onu terk etmeye teşebbüs etmemişti, en azından fiziksel olarak.

Gordon'un kendisinden uzaklaştığını düşünmek Isabelle'e sonsuz bir acı veriyordu. Teddy'den sonra başka çocukları olmamıştı. Gordon istememiş, Isabelle'inse vakti olmamıştı. Gordon sözlü ya da sessiz ona iyi bir eş olmadığını söylemeyi sürdürmüştü. Teddy'nin hastalığı ise onun suçuydu. Oğlu ile gurur duyacağı hiçbir nokta yoktu. Sanata olan yeteneği, duyarlılığı, zekâsı ve espri yeteneği sebep olduğu zorluklardan daha önemli değildi. Isabelle'e olan benzerliği ise Gordon 'u daha fazla rahatsız ediyordu. Ona karşı derinden derine asla kelimelere vurmadığı bir nefret duyuyordu.

Isabelle, Gordon'un kuzenlerinden biri anlatana kadar onun hasta bir erkek kardeşi olduğunu ve dokuz yaşındayken öldüğünü bilmiyordu. Kardeşinden ne Isabelle'e ne de bir başkasına hiç bahsetmemişti. Bu konu onun için bir tabuydu ve annesinden küçükken aşırı sevgi görmesine rağmen çocukluğunun sonraki kısmını annesinin erkek kardeşine bakmasını seyrederek geçirmişti. Kuzeni çocuğun hastalığının ne olduğundan emin değildi. Bildiği tek şey annesinin, çocuğun ölümünden sonra hastalandığı ve öldüğüydü. Gordon'a kalan tek şey ise ikisi tarafından da aldatıldığı hissi olmuştu. Sevgisi, ilgisi ve zamanı çalınmış, sonra da terk edilmişti. Kuzeninin annesine göre Gordon'un babası kalp krizinden ölmüştü, ama hem eşini hem de oğlunu kaybetmenin acısından uzun zaman kurtulamamıştı. Sonuçta Gordon, bütün ailesini hasta bir çocuk yüzünden kaybetmişti. Şimdi de benzer şekilde, Teddy yüzünden Isabelle'in ilgisini kaybetmişti. Kuzeni bunları anlattığında Isabelle her şeyi daha iyi anlamıştı. Gordon, onunla konuşmayı denediğinde buna izin vermemişti. Kardeşine hiçbir zaman yakın olmadığını ve onu kaybettiğine üzülmeyi söylemişti. Annesini hayal meyal hatırlıyordu. Babası ise zor bir adamdı. Onunla konuştuğunda tüm inkârına rağmen gözlerindeki telaşı görebiliyordu Isabelle. Onlar, kızgın bir adamın değil, yaralı bir çocuğun gözleri idi. O kadar geç evlenmesinin, insanlardan, özellikle Teddy'den uzak durmasının sebebini anlamıştı, ama bu Gordon'la aralarının düzelmesine yetmemişti. Aralarındaki kapı tekrar açılmadı ve o şekilde yaşamaya devam ettiler.

Bill'e bu durumu anlatmak istemişti, fakat o Gordon'un Isabelle'i insafsızca yalnız bırakması için yeterli görmemişti tüm bu mazeretleri. Isabelle tanıdığı en etkileyici kadındı. Onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Isabelle'e karşı duygusal bir itirafta bulunmamıştı. Isabelle daha başından böyle bir ihtimal olamayacağını hissettirmişti. Eğer arkadaş olacaklarsa ikisi de birbirlerinin evliliğine saygı duyacaklardı. Ne kadar haksızlık yaparsa yapsın Gordon'a sadıktı. O hâlâ onun kocasıydı ve Bill ümitsizce buna saygı duyuyordu. Boşanmayı ya da aldatmayı düşünemezdi bile.

Bill'den tek istediği dostluğuydu, başka bir şey istemiyordu. Aslında istememek için direniyordu. Yine de Bill'in verdiği huzur ona yetiyordu. Bill ona yol gösteriyor, onunla aynı görüşleri paylaşıyor ve kısa bir süre de olsa

konuştuklarında mutlu oluyordu. Bill'in dostluğu onun gözünde büyük bir armağandı. Daha fazlası olamazdı. Londra'ya gitme fikri bir sabah konuşurlarken aniden ortaya çıktı. Bill, Tate Galerisi'nde düzenlenecek bir sergiden ve Paris'e gidemeyeceği için onu göremeyeceğinden bahsediyordu. Bill, bir veya iki günlüğüne Londra'ya gidip sergiyi görmesini, eşinden, çocuklarından ve problemlerinden uzak, biraz vakit geçirmesini önermişti. Bu daha önce Isabelle'in hiç düşünmediği bir fikirdi. İlk önce gidemeyeceği konusunda ısrar etti. Teddy'yi hiç yalnız bırakmamıştı.

"Neden olmasın?" diye sordu Bill, ayaklarını masaya uzatarak... Gece yarısıydı ve sabahın sekizinden beri ofisteydi. Isabelle'i aramak için geç saate kadar kalmıştı. "Bu senin için çok iyi olacak. Teddy de zaten iki aydır daha iyi. Eğer problem olursa birkaç saat içinde geri dönersin."

Isabelle, yirmi yıllık evlilikleri boyunca Gordon olmadan hiçbir yere gitmemişti. Cynthia ile son yıllardaki özgürlük anlaşmalarının tersine Bill'inki de tipik demode Avrupa evliliği idi.

Aslında o günlerde Bill ve Cynthia için ayrı seyahat etmek normal hale gelmişti. Hampton'da geçirdikleri birkaç hafta dışında onunla tatile çıkma girişiminde bulunmamıştı. Cynthia onsuz daha mutlu görünüyordu. En son birlikte dışarı çıkmayı önerdiğinde Cynthia milyonlarca bahane uydurmuş ve sonra kızlarından biriyle bir Avrupa yolculuğuna çıkmıştı. Bunun arkasındaki anlam açıktı. Her ikisi de görmezlikten gelse de evlilikleri çoktan bitmişti. Cynthia canının istediğini yapıyor, istediğiyle birlikte oluyordu. Bill ise siyaset hayatını ve Paris'te bulunan Isabelle'i aramayı seviyordu. Karısıyla aralarında tuhaf bir uyumsuzluk vardı.

Birkaç telefonda sonra Isabelle, Londra'ya gitmeye ikna olmuştu. Karar verdiği andan itibaren onu bir heyecan sarmıştı. Sergiyi görmek ve Londra'da alışveriş yapabilmek için sabırsızlanıyordu. Claridge'lerde kalmayı planlıyordu. Hatta belki Paris'ten Londra'ya taşınan eski bir okul arkadaşını bile görebilirdi.

Birkaç gün geçmemişti ki Bill, İngiltere'deki Amerika büyükelçisini görmesi gerektiğine karar vermişti. Elçi son başkanlık kampanyasına destek vermişti ve Bill başka bir adaya destek vermek ve onu en kısa zamanda yönetim kuruluna alarak işbirlikleri için zemin hazırlamak istiyordu. Onun desteğiyle Bill'in beklenmedik bir şekilde gösterilen adayı daha çok ilgi toplayacaktı. Ve ne güzel tesadüftü ki aynı günlerde Isabelle de Londra'da olacaktı. Isabelle bunu öğrendiğinde Bill'e takılmıştı, "Bunu kasten mi yapıyorsun?" diye sormuştu zayıf ingiliz aksanıyla. Buna Bill'i büyüleyen solgun Fransız aksanını katıyordu.

Kırk bir yaşında olmasına rağmen hâlâ çok güzeldi Isabelle ve yaşını hiç belli etmiyordu. Hafif kırmızıya çalan koyu kahverengi saçları, kremsi porselen gibi teni, koyu sarı benekli iri yeşil gözleri vardı. İstedığında Bill'e yıllar önce çocuklarıyla birlikte çektiği bir resmini göndermişti. Gece yarısı ya da sabahın erken saatlerinde onunla telefonda konuşurken Bill o resme bakıp gülerdi.

Bill, Londra'daki elçiyle randevusunu ayarladığında Isabelle'in o tarihte orada olacağını gayet iyi biliyordu. Kendi kendine en uygun zamanın o tarih olduğunu söylemişti, ama kalbinin derinliklerinden bundan daha fazlasının

olduğunu hissediyordu. Isabelle'i görmekten çok hoşlanıyordu, onu Paris'te yılda birkaç kere gördüğü zamanları iple çekiyordu. Uzun zaman görememişse oraya gidebilmek için bir bahane buluyordu ya da başka bir yere giderken Paris'e uğrayıp onu görüyordu. Genellikle yılda birkaç kez görüşebiliyorlardı. Bill, Paris'e gittiğinde öğle yemeklerinde buluşuyorlardı. Isabelle, Gordon'a bu görüşmelerden kesinlikle bahsetmemişti, ama Bill'i ve kendisini, görüşmelerinde yanlış bir şey olmadığına ikna etmişti. Aralarında saygı ve nezaket vardı. Birlikteyken, sanki ellerinde "arkadaşlar" yazılı bayraklar taşıyorlardı. Öyleydiler de... Oysa Bill, ona karşı arkadaşlıktan öte hisler besliyor, bunu ne ona ne de başkasına söyleyebiliyordu.

Londra'ya bir an önce gitmek için can atıyordu. Elçilikteki görüşmesi sadece birkaç saatini alacaktı. Kalan zamanını ise onunla geçirecekti. Isabelle'i, Londra'daki sergiyi kendisinin de görmek istediğine inandırmıştı. Isabelle çok heyecanlıydı, ama kendi kendine oraya asıl gidiş amacını tekrarlıyor ve Bill'le görüşmelerinin sadece bir tesadüf olduğunu düşünmek istiyordu. Aklında hiçbir soru işareti yoktu; çünkü onlar sadece çok iyi iki arkadaşlardı. Onun için çok önemli olan sadakat Bill'i umutsuzluğa sürüklese de Isabelle'e saygı duyuyordu. Isabelle aralarındaki sınırları çoktan belirlemişti. Bill onu üzecek bir şey yaparak bu güzel dostluğu tehlikeye atmak istemiyordu.

Isabelle, Grenelle Sokağı'ndaki evin yatak odasında öylece dururken bir an saatine baktı. Gitme vakti gelmişti, ama Teddy'yi yalnız bırakacağı düşüncesi onu çok üzüyordu. Bakıcılara gerekli talimatları vermişti. Parmaklarının ucuna basarak oğlunun odasına girdi. Teddy'ye bir kez daha bakmak istiyordu. Daha önce vedalaşmışlardı. Oğlu mışıl mışıl uyuyordu. Bakıcısı yanındaydı ve gülümsüyordu. Isabelle ona çok güveniyordu. Sessizce odadan çıktı. Valizini ve çantasını aldı, üzerine siyah mantosunu giydi. Aynı dakikalarda Bill'in de New York'tan yola çıkacağını biliyordu. Valizini arabanın arkasına yerleştirdi, siyah Hermes çantasını ise yanındaki koltuğa koydu. Gözlerinde bir gülümseme vardı. Radyoyu açtı ve Charles de Gaulle Havaalanı'na doğru yola koyuldu. O sıralarda Bill Robinson da kendine ait Golfstream uçağında pencereden dışarı bakıyordu. Isabelle'i düşünüyor, Londra'ya varmak için sabırsızlanıyordu.

2. BOLUM

HEATHROW'DA gümrükten geçen Bill Robinson'un aceleci tavrından bir yere yetismeye çalıştığı anlaşıyordu. Evet, acele ediyordu. Üzerinde ismi yazılı valizini birkaç dakikada aldıktan sonra kendisini Claridge Otel'i'ne götürecek şoföre doğru hızla yürüdü. Londra'ya her gelişinde kaldığı Claridge Otelini tercih etmesi için Isabelle'i de ikna etmişti. Eski geleneklere göre dekore edilmiş şehrin en iyi otellerinden biri olarak bilinen Claridge Otel'i'nde otuz yıldır kalıyordu. Orayı tercih etmesinin önemli bir nedeni de birbirlerini tanıyor olmalarıydı. Şoför, Bill'in eşyalarını limuzinin bagajına yerleştirirken uzun boylu, beyaz saçlı bu Amerikalı'ya şöyle bir baktı. Gözardı edilemeyecek kadar güçlü ve kendine güvenen bir havası vardı. Bill'in parlak mavi gözleri sıcak bir ifadeye sahipti. Bir zamanlar kum rengi olan saçları ağarmıştı. Yüz hatları keskindi. Gri, bol bir pantolon, spor bir ceket ve mavi bir gömlek üzerine koyu mavi bir kravat takmış, siyah deri ayakkabılarını New

York'tan ayrılmadan önce boyatmıştı. Gösterişli giyinmediği halde ince bir zarafeti vardı. Arabanın arkasına kurulup gazetesini okumaya başladığında dışarıdan bakacak bir kadın, ellerinin güzelliğini ve Cindy'nin yıllar önce aldığı Patek Philippe saatini görebilirdi. O kadar şıktı ki, tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. O yine de göz önünde olmaktan hoşlanmıyordu. Siyasi yaşamına ve ona sunulan tüm fırsatlara rağmen hep geri planda duruyor, kendi halinde, gösteriştan uzak bir yaşam sürüyordu. Güç ve siyasi heyecanlarla yetiniyor, iniş ve çıkışları olan, sürekli değişen siyaset sahnesini seviyordu ve herkes tarafından tanınmak gibi bir arzusu yoktu. Hatta onun için gizemli ve görünmez olmak daha önemliydi. Dikkat çekmeye ne ihtiyaç duyuyor ne de bunu istiyordu. Kişiliğinin bu yönü Isabelle'de de vardı ve onda bir tür utangaçlık olarak ortaya çıkmış, Bill'de ise kapalı kapılar ardında kullandığı bir araç olarak kendini göstermişti. Bir odaya girdiğinde bakışlarıyla ya da tavırla fark ediliyor, konuşmasına gerek kalmadan sükûnetiyle saygı görüyordu. Aynı şekilde Isabelle de tek söz söylemeden dikkat çekiyordu. Tüm bakışların üzerinde olmasından rahatsızlık duyduğu için tıpkı Bill'le yaptığı gibi ikili sohbetlerde kendini rahat hissediyordu. Bill onun en çok bu yanını seviyordu. Onun ne zaman ne hissettiğini ve düşündüğünü biliyordu. Isabelle, Gordon'la bile paylaşmadığı şeyleri Bill'e anlatabiliyordu.

Claridge'de kayıt yaptırırken görevli Thomas hemen onu tanımış ve tekrar gördüğüne sevinmişti. Kendisine, odasına kadar eşlik eden müdür yardımcısı ile havadan sudan konuşurken birden kendini siyaset tartışırken buldu. Odası üçüncü katta, geniş, güneş alan, perdeleri mavi çiçek desenli, ipek eşyaların ve antikaların bulunduğu bir süitti. Adam odadan ayrıldıktan sonra bir an durakladı ve hemen telefona sarıldı. O tanıdık sesi duyduğunda gülümsedi.

"Yolculuk nasıl geçti?"

"Çok rahattı..." diye cevap verdi Isabelle gülümseyerek.

Varışlarını aynı saate ayarlamışlardı ve o yirmi dakika i'lik'e odasına yerleşmişti.

"Senin yolculuğun nasıldı?" diye sordu Isabelle.

"Fena değil."

Gülerken küçük bir çocuk gibiydi Bill. Kadınlara çekici yelen Amerikalı çocuk havası vardı.

"Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Bir an önce inmek için sabırsızlandım."

İkisi de heyecanlıydı. Paris'teki en son görüşmelerinden bu yana nerdeyse 6 ay geçmişti. En kısa zamanda tekrar gitmeyi planlamıştı Bill, ama beklenmedik siyasi çalkantılar onu uzun süre alıkoymuştu ve şimdi Isabelle'i tekrar göreceği için çok heyecanlıydı.

"Yorgun musun? Belki bir süre dinlenmek istersin?"

Isabelle güldü. "Yapma Bill, bir saatlik yolculuktan mı yorulacağım? Ben iyiyim, ya sen?"

"Sadece açım..." dedi Bill. "Çıkıp bir şeyler yiyelim mi?"

Saat öğleden sonra üçtü.

"İyi olur. Sonra da biraz yürürüz. Bütün gün kıpırdamadım."

Isabelle'in sesinden onu görmek için sabırsızlandığını anlıyordu. Her buluşmalarında heyecanlanıyor, telefonda olduğu gibi saatlerce sohbet ediyorlardı. Uzun zamandır tanışmalarına rağmen arkadaşlıkları hâlâ seviyeliydi.

"Ayrıldığında Teddy nasıldı?"

Her zamanki gibi ilgiliydi Bill. Isabelle için Teddy'nin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Uyuyordu, ama geceyi rahat geçirdi." dedi Isabelle. "Geçen akşam Sophie, Portekiz'den aradı. Arkadaşlarıyla çok iyi vakit geçiriyorlarmış. Senin kızlar nasıl?"

"Herhalde iyilerdir. Anneleriyle birlikte birkaç hafta sonra dönüyorlar..." dedi Bill. "Başka bir şey bilmiyorum. Nerede olduklarını kredi kartı ekstreme bakarak söyleyebilirim. Cindy onları Maine'e, ailesini görmeye götürmeden önce Güney Fransa'ya gideceklermiş."

Her yaz sonunda olduğu gibi Hampton'da buluşacaklardı. O zamana kadar Washington'da kalıp işleriyle uğraşıyordu. Cynthia artık onlara katılmasını teklif etmiyor, bunun boşuna olduğunu biliyordu.

Bill saatine baktı ve Isabelle'e hangi odada kaldığını sordu. Öğle yemeği için vakitleri vardı. Akşam yemeği için ise Isabelle'i "Harry'nin Yeri"ne götürmeyi planlıyordu.

"314 numaradayım." dedi Isabelle.

"Aynı kattayız. Tam olarak ne tarafta olduğunu bilmiyorum. Ben 329'dayım. On dakika sonra koridorun sonunda buluşalım."

"Tamam. Seni göreceğime seviniyorum." Isabelle bir an tam bir Fransız aksanıyla konuşmuş ve kendini gençleşmiş hissetmişti, Isabelle'in onun için ne ifade ettiğini Bill kendisine bile açıklayamıyordu. O Bill'in gözünde, olması gereken kadın tipi idi, ama bunu kelimelere dökemiyordu. Şefkatli, sabırlı, sevgi dolu, esprili ve görgülü bir kadındı. Sanki ona sunulmuş bir hediye gibiydi. Isabelle de aynı şeyi düşünüyordu. Geçen yılların ardından her şeyini kaybetmişken ona hayat vermişti Bill. Artık benim diyebileceği hiçbir şeyi yok gibiydi. Teddy'nin hastalığı sürekli aklındaydı ve her an onu kaybedebilirdi.

Gordon ise yalnızca evini paylaştığı ve kendisine adını veren bir adamdan başka biri değildi. Artık onun hayatının bir parçası olmadığını biliyordu. Yaşından

da kaynaklanan bir durum olsa gerek, Sophie de kafesten uçmuştu. Bill'le buluştuğu ya da telefonla konuştuğu anlar dışında Isabelle hep yalnızdı. Bill onun her şeyi, yaşama sevinci, ona huzur veren ve gülümseten en iyi dostuydu.

"Ben de seni göreceğim için sevinçliyim. Seni on dakika sonra alırım, nereye gideceğimize sonra karar veririm." dedi Bill.

Sonraki gün Tate'e ve Isabelle'in görmek istediği birkaç sergiyi gezmeye gideceklerdi. Bill onu iki gece de yemeğe çıkarmayı ve tiyatroya götürmeyi istiyordu. Isabelle tiyatroyu çok severdi, ama ellerindeki kısıtlı vakti boşa harcamak istemiyordu. Onun yerine uzun uzun sohbet edebilirlerdi. O gün salıydı, perşembeye kadar vakitleri vardı. Cuma sabahına kadar kalma ihtimalleri vardı, ama bu Teddy'nin durumuna bağlıydı. Ayrıca hafta sonu mutlaka evde olması gerektiğini düşünüyordu. Zamana karşı bir yarıştaydılar adeta. O birkaç gün onlar için çok kıymetliydi. Ellerine hiç böyle bir fırsat geçmemişti. Bill başka hiçbir şey düşünmüyor, onu görebilmek için fırsat kolluyordu. Paylaştıkları çok saf ve temiz bir dostluktan.

Bill hemen elini yüzünü yıkadı, tıraş oldu ve on dakika sonra çıktı. Isabelle'in odasını buldu ve kapıyı çaldı. Hiç bitmeyecek bir bekleyiş başlamıştı ki, Isabelle utangaç gülümsemesiyle kapıda belirdi.

"Nasılsın?" diye sordu. Yüzünde hafif bir makyaj vardı ve omuzlarından aşağı dökülen saçlarıyla Bill'in gözlerinin içine bakıyordu.

"Harika görünüyorsun."

Bill onu her zamanki gibi yanaklarından öptü. Isabelle'in teni bembeyaz, onunki ise bronzdu. Bir hafta sonunu Greenwich'te geçirmişti. Oysa Isabelle'in Güney Fransa'daki tatil günleri çok gerilerde kalmıştı. Gordon yine ara sıra arkadaşları ile buluşuyor ya da Sophie ile tatil yapıyordu. Isabelle ise evde oğlu ile birlikte kalıyordu.

"Sen de çok iyi görünüyorsun."

Bill'in onu her görüşünde güzelliği karşısında dili tutuluyordu. Ama konuşması, düşünceleri, fikir alışverişleri güzelliğini ikinci planda bırakıyordu. Asıl güzel olan ruhuydu. Gözalcı güzelliği ile Bill'e doğru bir adım attı ve bir genç kız edasıyla koluna girdi. Şık siyah elbisesi, Hermes marka çantası ve yüksek topuklu zarif ayakkabıları hemen dikkatini çekmişti. Alyansını ve pırlanta küpelerini takmıştı. Sıcak ve içten gülümsemesiyle Bill'i gördüğü an gözleri parlamaya başlamıştı.

"Tanrım... Isabelle harika görünüyorsun." Isabelle dört yıldır hiç değişmemişti. Ama altı ay önceki haline göre biraz zayıflamıştı. Yine de sade güzelliği, zamana meydan okuyordu adeta. Kol kola merdivenlerden inerken yolculuklarından, planlarından, Tate'teki sergiden ve çocuklarından bahsettiler. Bill kendini yeniden gençleşmiş gibi hissediyordu. Isabelle'e kızları ile ilgili komik şeyler anlatıp onu güldürmekten çok hoşlanıyordu.

"Bir engel çıkacak diye çok korktum. Teddy'nin sağlığının yola çıkmana engel olabileceğini düşündüm."

Ona dürüst davranıyordu, içi dışı birdi. Tabii Isabelle de öyleydi. Teddy gelmesine engel olabilirdi ya da Gordon gelmesine izin vermeyebilirdi. Oysa Gordon konuyla ilgilenmemiş, Teddy ise seyahate çıkacağına sevinmişti. Bill hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama annesini gülümserken görmek onu mutlu ediyordu. Gitmeyi ne kadar çok istediğini fark etmiş ve ona engel olmamıştı.

"Ben de endişelendim. Teddy son beş yıldır hiç bu katlar iyi olmamıştı." dedi Isabelle. Ergenlik çağı çok zor geçmişti. Onun için sağlığı daha da kötüye gitmiş, kalbi ve ciğerleri ona yetmemeye başlamıştı. "Buraya gelmemi gerçekten istedi." Onu görmediği halde Bill, Teddy'yi yıllardır tanıdığını hissediyor ve bir gün onunla tanışmayı umuyordu.

Brook Caddesi'ne çıktıklarında Isabelle, derin bir nefes alarak Bill'e daha da sokuldu. Harika bir gündü ve haziran olmasına rağmen çok sıcaktı.

Bill tüm seçenekleri saydı ve nereye gitmek istediğini »ordu. Tek istediği Isabelle'le birlikte olmaktı. Orada olmak bile onun için bir nevi tatildi. Akşam yemekleri, öğle yemeği buluşmaları ve bir kadın ile caddede öylesine yürümek ona tuhaf geliyordu. Bütün hayatı işten ibaretti. Isabelle'le geçirdiği zaman dışında boş vakit gibi bir kavram yoktu onun için. Onun yanında zaman duruyor ve tüm amaçları değişiyordu. Onu, yanındaki uzun siyah saçlı kadını gülümseyerek seyrederken görenler gerçeklen Bill olduğuna inanmazlardı.

"Bir yerlerde pizza yemeye ne dersin?"

Isabelle başını 'evet' anlamında salladı. Öylesine mutluydu ki ona gülümserken ne sorduğunu bile anlayamamıştı.

Bill, "Neden gülüyorsun?" diye takıldı.

"Hiç. Sadece çok mutluyum." dedi Isabelle. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Burada tüm dertlerimden uzaklaştım." Teddy'nin güvenli ellerde olduğundan emindi, bu da yeterliydi.

"Umarım hep öyle olur. Her şeyi unutmanı ve biraz dinlenmeni istiyorum."

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra bir taksiye atladılar ve Shepherd Market'da Bill'in bildiği küçük bir yere gittiler. Bill, buraya elçiliğin yanında olduğu için sık sık giderdi. Bahçeli restoranın sahibi onu gördüğüne çok sevinmişti. İkisi de çok şık ve etkileyiciydiler. Şarap listesiyle birlikte mönülerini bırakıp masadan uzaklaştı.

"Çok hoş bir yer..." dedi Isabelle, sandalyesine yerleşirken. En son geçen yıl, yılbaşından hemen önce Paris'te buluşmuşlar ve Bill ona Hermes marka güzel bir eşarp ile istediği bir kitabın ilk baskısını hediye etmişti. Deri ciltli nadir bulunan bu kitaba çok sevinmişti Isabelle. Tıpkı ona dört yıldır verdiği her şey gibi.

"Beni çok şımartıyorsun."

Bir pizza ve salata ile yanına bir şişe Corton Charlemagne istediler. "Öğle vakti beni sarhoş edeceksin."

Bill, önceki yemeklerden Isabelle'in fazla içmediğini, ama içtiği zaman da hangi şarabı sevdiğini biliyordu.

"Son altı aydır alkolik olmadıysan sarhoş olacağını sanmıyorum. Ama ben sarhoş olabilirim."

Isabelle, onun bilinçli bir insan olduğunu biliyordu. Tek hatası fazla çalışmaktı. "Bu akşam ne yapıyoruz ?" diye sordu.

"Ne istersen. Burada olmak bile yetiyor bana."

Kendini kafesten kurtulmuş bir kuş gibi hissediyordu. IMII birkaç galeri ve antikacıyı gezmeyi önerdi. Bu Isabelle'in karşı koyamayacağı bir şeydi. Yemek boyunca sohbet ettiler. Kalktıklarında saat dört buçuğa geliyordu. Yine taksiye bindiler. Bill için otelde bir limuzin bekliyordu, ama onlar özgürce ve diledikleri gibi gezmek istiyorlardı. Galerileri ve dükkânları gezmeleri saat altıyı bulmuştu.

"Akşam yemeğini dokuzda yemeye ne dersin? Otelde bir şeyler içip Harry'nin Yeri'ne gideriz."

Isabelle'in orayı çok sevdiğini biliyordu. Saklayacakları bir şey olmadığı için birlikte görülmelerinin hiçbir sakıncası yoktu. Asansöre binerken eli Isabelle'in omzundaydı.

"Seni saat sekizde odandan alırım." dedi Bill. Onları birlikte görenler evli olmadıklarına ve ayrı odalarda kaldıklarına inanmazlardı. O kadar samimi ve rahat görünüyorlardı ki herkes aralarında bir şey olduğunu düşünebilirdi. Bill'i yanağından öpmek için uzandı.

"Çok hoş bir gün geçirttiniz bana Bay Robinson. Teşekkür ederim."

"Sana karşı neden bu kadar iyi olduğumu bilmiyorum. O kadar sıkıcı ve iticisin ki... Ama yapacak bir şey yok; siyasetçiler yardımsever olmak zorundadırlar." Isabelle güldü. "Biraz dinlensen iyi olur." Isabelle'in ne kadar stresli bir yaşamı olduğunu biliyordu. Her an göreve hazır, kendini oğluna adanmış bir kadındı. Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Onun biraz dinlenip hoş vakit geçirmesini istiyordu. Yıllar önce Bill'in onun hayatına girmesi büyük bir şanstı. Isabelle onun neden hâlâ karısı ile birlikte yaşadığını merak etmiyor değildi. Aralarındaki her şey bitmişti, ama Bill bu konuda konuşmayı pek istemiyordu. Durumunu kabullenmişti ve dikkat çekecek hiçbir şey yapmak istemiyordu. Skandallar siyasi yaşamına zarar verebilirdi. Boşanması halinde tüm gözler üzerine çevrilirdi. Ayrıca Cindy de hayatından memnundu. Bayan William Robinson olmak, ona özellikle Washington'da birçok avantaj sağlıyordu. Siyasetten nefret ettiğini

söylese de başkaları üzerinde etkisi olan bir e e sahip olmak kötü bir şey değildi. Ancak Isabelle onun için üzülüyordu. Bill mutlu olmayı hak ediyordu çünkü. O da aynı şeyleri Isabelle için düşünüyordu. Gordon'la olan evliliği kesinlikle yirmi yıl önce hayalini kurduğu evlilik değildi, ama o da  u anki durumunu kabullenmi ti. Bunları düşünürken Gordon'u hiç tanımadı ını hissetti. Onu gülümseten ve kendini güvende hissetmesini sağlayan hep Bill olmuştu. Onunla Londra'da olmak, isteyebileceği tek şeydi. Birkaç dakika dinlendi ve saat yedide kalkıp du  aldı. Vücudunu saran siyah saten bir kokteyl elbisesi giydi.  zerine ipek bir  al alıp siyah, yüksek topuklu bir ayakkabı geçirdi aya ına. İnci kolyesini ve annesinden kalan inci küpelerini taktı. Elbisesi derli toplu olmasına rağmen çok kadınsıydı. Tıpkı Isabelle gibi gizemli bir çekiciliği vardı. Giyindikten sonra dikkatle makyajını yaptı ve çıkmadan önce aynada kendine şöyle bir baktı. Çok fazla dikkat  ekmedi ini d   nm  t , ama onu gördüğünde Bill'in dili tutulmuştu. O geldiğinde Isabelle evdekilerle konuşuyordu. Teddy çok iyiydi ve uyuyordu, Gordon ise dışarı çıkmıştı.

Bill onu gördüğünde afallayıp,  a kınlıkla geriye doğru bir adım attı; hayranlıkla onu seyretti.

İpek  alı bir omzunu açıkta bırakmıştı ve bu onu çok çekici kılmı tı.

"Büyüleyici görünüyorsun. Elbisen nereden?"

"YvesSaint Laurent. Beni  a ırtıyorsun Bill, ne zamandır modayla ilgileniyorsun?"

"Bu elbiseyi giydi inden beri. Bugün giydi in de Chanel'dendi değil mi?"

" ok etkilendim. Bundan sonra giydiklerime daha çok dikkat edeceğim."

"Endi elenmene gerek yok. Çok güzelsin Isabelle."

Asansörle a a ıya inerken Bill'e bakıcıyla konuştuklarını, Teddy'nin iyi olduğunu söyledi. Bill buna çok sevinmi ti. Teddy'nin iyi olması Isabelle'in de iyi olması demkti. Şans onlardan yanaydı. İki gün boyunca ne yapacaklarını uzun uzun d   nm   ve plan yapmıştı. Bunun hayatları boyunca unutamayacakları bir tatil olmasını istiyordu. Ellerine tekrar böyle bir fırsat ge meyebilirdi. Bunu düşünmek bile korkutuyordu onu. Isabelle'in ardından bara girdiklerinde bütün gözler üzerlerine çevrildi. Birbirlerine çok yakı ıyorlardı. Bill kendine bir viski soda, Isabelle'e ise beyaz şarap istedi. İ kisini her zamanki gibi yavaş yavaş yudumlarken Bill'le sanattan, siyasetten, tiyatrodan, çocukluklarından konu tular. Isabelle, Hampshire'daki büyükanne ve b y kbabasından ve birkaç kere kar ıla tıkları kraliçeden bahsetti. İki de birbirlerini ilgiyle dinliyorlardı. Duygu ve düşünceleri arasında inanılmaz bir benzerlik vardı. Limuzinde giderken Isabelle aileye önem veren kişilerin nasıl mutsuz evlilikleri olduğundan bahsetti.

" niversitedeyken Cindy çok cana yakın bir kızdı, ama ya ı ilerledikçe umursamaz bir tavır takındı." dedi Bill. "Bu benim hatam mı bilmiyorum. Aslında

birbirimize hiç benzemiyoruz. Ona karşı iyi bir eş olduğumu söyleyemem. O hep Connecticut'ta, New York'ta aile rolünü oynamamızı istedi. Siyasi hayatımı ilk günlerde çok fazla umursamıyordu, ama benim aşırı ilgim onu bıktırdı ve benden tamamen uzaklaştırdı."

İsabetle tüm sorunun bu olmadığını düşünüyordu. Bill, Cindy'nin kendisini aldattığını düşündüğünü daha önce söylemişti. Bill de aynı hatayı yapmıştı, ama Isabelle yine de Cindy'den hoşlanmıyordu. Aralarında hiç güzel bir şeyler olduğunu duymamıştı Bill'den. Sevgisizliğin Bill'e acı verip vermediğini merak ediyordu. Gordon için de aynı şeyleri düşünüyordu. Ama aralarındaki sorun her ne olursa olsun o konuda konuşup Bill'i ona acı verecek gerçeklerle yüzleştirmek istemiyordu.

"Bana öyle geliyor ki Gordon, Cindy'den daha katı... " dedi Bill, dürüstçe...

Isabelle aksini iddia etmiyordu, ama o hatanın çoğunu kendinde buluyordu.

"Gordon için istediği gibi bir eş olamadım. Benden daha sosyal ve girişken olmamı bekledi. Onun için hep elimden geleni yapmaya çalıştım, ama beceremedim. İnsanlarla vakit geçiremiyorum. Evliliğimizin ilk günlerinde kendimi kukla gibi hissediyordum; çünkü ipler onun elindeydi. Ne yapmam, ne söylemem ve hatta ne düşünmem gerektiğine hep o karar veriyordu. Teddy'den sonra ise o oyunu oynayacak vaktim olmadı hiç. Tek istediğim huzurlu bir aile hayatıydı. Bu açıdan Gordon'u hayal kırıklığına uğrattığımı düşünebilirsin. Sanırım o benden daha azimliydı."

Tüm bu anlattıkları başarısız evliliğinin suçunu tek başına üstlenmeye çalıştığını gösteriyordu. Bill her şeyin farkındaydı. Gordon'un ilgisizliğinin bundan öte nedenleri vardı, ama Isabelle'i kırmak istemiyordu. Gordon'un tüm kabalığına rağmen Isabelle ona hâlâ sadıktı. Onun cömert tutumunu hak etmiyordu.

"Senin birine haksızlık edeceğine nasıl inanabilirim? Kendini ailesine bu kadar adayan başka birini daha tanımıyorum. Ayrıca Teddy'nin hastalığının nedeni de sen değilsin."

"Gordon hamileliğim sırasında Teddy'nin prematüre doğmasına neden olacak bir şey yaptığımı sanıyor." dedi Isabelle. "Doktorlar böyle bir şey olacağına ihtimal vermiyorlar, ama onu buna bir türlü inandıramadım."

Bill'in Gordon hakkındaki düşünceleri artık iyice belirginleşiyordu. Gordon'la iki kere görüşme fırsatı olmuştu ve ondan hiç hoşlanmamıştı. Mağrurluğu, kendini beğenmişliği, Isabelle'le konuşurken takındığı alaycı tavrı Bill'i çok kızdırmıştı. Ona çocuk muamelesi yapıyor, herkesin içinde sert eleştirilerle ve hakaretlerle onu küçümsüyor, gururunu incitiyordu.

Gordon Bill'den çok etkilenmiş, ona karşı daha nazik davranmıştı, ama eşini hep göz ardı etmişti. Gordon, önemli ve kendisine fayda sağlayacak kişiler ile nasıl konuşması gerektiğini biliyordu. Isabelle'i ise adeta cezalandırıyordu. Onun bütün nezaketi, şefkati ve iyiliği sanki Gordon'un nefretini daha da artırıyordu. Bill,

Gordon'un Isabelle'le ailesinden dolayı evlendiğinden şüpheleniyordu. Isabelle'in kraliyet ailesi ile akraba olması onu bir çeşit komplekse sokuyor ve onu aşağılayarak bir yerde kendini tatmin ediyordu. Bill, Gordon'un bu bakış açısından ve tarzından hiç hoşlanmamıştı. Ama Isabelle'in hatırı için saygıda kusur etmemişti. Kocasını savunmak durumunda kalmasını istemiyordu. Isabelle her şeye rağmen Gordon'a sadıktı ve sonuçta onun eşiydi. Buna rağmen Isabelle, Gordon'la mutlu olmadığını saklamıyordu. Evliliğinin onun kaderi olduğunu ve onu değiştirmenin veya durumundan şikâyet etmenin gereksiz olduğunu düşünüyordu. Onu mutlu eden tek şey Bill'le olan dostluğu idi.

O gece Harry Bar öylesine kalabalıktı ki kapıdan içeri zor girdiler. Bar kısmında gece kıyafeti giymiş kadınlar, koyu takım elbise, beyaz gömlek ve koyu renk kravatlı adamlar ile omuz omuza duruyorlardı. Kalabalığı oluşturan insanlar üst sınıftandı ve Isabelle şıklığı ile ortama uyum sağlıyordu. Bill de yeni elbisesi ile göz kamaştırıyordu. Masaları çoktan hazırlanmıştı. Şef garson Bill'i hemen tanıdı; onu ve Isabelle'i gülümseyerek selamladı. Bill'in hoşlandığını bildiği için onlara köşede bir masa hazırlamışlardı. Oradan tüm masalardaki insanları görebiliyorlardı. Aralarında tanıdık yüzler vardı. Bunlar birkaç aktrist, ünlü bir sinema yıldızı, bazı yazarlar, Bahreynli bir grup işadamı, iki Suudi prensi ve bir grup Amerikalı'dan oluşuyordu. İçlerinden biri petrol zenginiydi. Kısacası etrafları seçkin insanlarla doluydu ve bazıları Bill'i selamladı. Isabelle'i hiç düşünmeden ve kim olduğuna dair açıklama yapma gereği hissetmeden Bayan Forrester olarak tanıtıyordu. İlerleyen saatlerde Isabelle, yıllar önce tanıştığı ünlü bir Fransız bankacının orada olduğunu fark etti. Gordon'u tanınamasına imkân yoktu. Buna rağmen Isabelle'le ilgilenmedi.

"İnsanlar bizi ne sanıyor acaba?" Isabelle endişeliydi, fakat aynı zamanda eğleniyordu. Londra'da Harry Bar'da bir adamla birlikte yemek yemek onun için alışılmadık bir durum olsa da Isabelle ne yaptığını biliyordu ve mutluydu. "Büyük ihtimalle senin bir Fransız film yıldızı, benim İst; ağına düşürdüğün zengin bir Amerikalı olduğumu sanıyorlardır." diyerek güldü Bill. Yemek ve şarap harikaydı. İki şişeyi bitirmelerine rağmen sarhoş olmamışlardı. Sadece mutlu ve huzurluydular.

"Hiç sanmıyorum. Sen aksini düşünsen de burada herkes seni tanıyor. Ama benim kim olduğuma dair hiçbir fikirleri yok."

"İstersen masa masa dolaşıp seni en iyi arkadaşım olarak tanıtabilirim. Sence bu onları rahatlatır mı?" diye sordu Bill.

İnsanların fark ettiği tek şey birbirlerine çok yakışan, etkileyici bir çift olduklarıydı. Herkesin gözü onlardaydı. "Belki." dedi Isabelle. "Cynthia başka bir kadınla yemeğe çıktığını öğrenince üzülür mü sence?"

Isabelle'in aklında hep o vardı. Bill, Cindy'ye karşı hep dürüst davranmıştı. Uzun zaman önce ne olursa olsun ona doğruyu söyleyeceğine kendi kendine söz vermişti. Bildiği kadarıyla Cindy de aynı şekilde davranıyordu, en azından onu buna inandırmıştı. Cynthia birbirlerine karşı açık olmalarından rahatsız olmuyordu.

"Bunu önemseyeceğini sanmıyorum." dedi Bill. "O, buna çoktan alıştı. Onu herkesin içinde küçük düşürmediğim sürece yaptığım her şeyin işim gereği olduğunu düşünüyör."

O da benim onu sorgulamamdan hoşlanmaz. Hem zaten onun saklayacağı şeyler benimkilerden daha fazla." Yıllardır karısı hakkında dedikodular duymuş, fakat yalnızca biriki kere ona sormuş, sonra onun ne yaptığı ile hiç ilgilenmemişti.

"Yine de bu beni rahatsız ediyor." dedi Isabelle. "Bunun adı evlilik değil."

"Hayır, değil! Ama evlilik birçok olasılığı barındırır. Senin ve benim eşlerimiz hayallerini kurduğumuz insanlar değiller. Bizim yaptığımız, birçok nedenden dolayı herkesin yapabileceği bir şey." dedi Bill.

"Sanırım haklısın. Peki, bu seni rahatsız etmiyor mu?" Bu arada garson onlara birer içki daha doldurdu. Alkolün etkisi ile Isabelle biraz daha rahatlamıştı.

"Başka bir seçeneğim yok." dedi Bill. "Ya halimden şikâyet etmeyeceğim ya da çekip gideceğim. Ama bazı nedenlerden dolayı bunu ikimiz de yapamıyoruz. Cynthia ona sağladığım yaşam tarzı ve saygınlığından vazgeçmek istemez. Ben de boşanmamız halinde oluşacak skandaldan uzak durmak istiyorum. Hepsi bu. Ayrıca boşanmamız kızlarımızı da çok üzer. Buna anlam veremiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi, hiç kimseyi onun kadar istememiştim."

Bill durumunu çoktan kabullenmişti, Isabelle bunu biliyordu, ama yine de merak ediyordu. Henüz elli yaşındaydı ve yeni bir hayat kurmak için çok geç sayılmazdı, mutluluğu herkesten çok hak ediyordu. Verdikleri karşısında o kadar az şey alıyordu ki. Bill de aynı şeyleri Isabelle için düşünüyordu.

"Ona bağlı kaldığın sürece başka birini bulamayacaksın."

Bill şaşırmıştı. Daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı Isabelle. "Yani boşanmamı mı öneriyorsun?" diye sordu.

"Emin değilim. Bazen boşu boşuna yaşadığımı düşünüyorum. Teddy yüzünden benim başka bir seçeneğim yok, hiçbir şekilde boşanamam. Ailemde hiç kimse daha önce boşanmamıştı ve bunun için çok geçti. Ama bir erkek için durum aynı değil." Isabelle'in sözleri Bill'i şaşırmıştı. Onun bir an bile Gordon'dan ayrılmayı düşünmediğini sanıyordu.

"Durum bir erkek için de aynı ve sen benden on bir yaş gençsin; yeni bir hayata başlamayı düşünecek biri varsa o da sensin Isabelle. Gordon'la yaşadığına evlilik denemez. Ondan daha iyisini hak ediyorsun."

Onunla ilk defa bu kadar açık konuşuyordu Bill. Ama konuyu Isabelle açmıştı.

"Bunu yapamam biliyorum. Bütün akraba ve tanıdıklar şaşırlar. Ayrıca Teddy'nin hayatını altüst edemem. Böyle bir değişimi kaldıramayacak kadar

hassastır. Her şey bir yana, Gordon zaten böyle bir şeye izin vermez. Hiç şüphesiz beni öldürür."

Isabelle boşanmayı hiç düşünmemişti, ama ilk kez o gece bir esir gibi olduğunu hissetti. Paris'teki evinin, hayatının ne kadar boğucu olduğunu, Gordon'un ne kadar ilgisiz olduğunu ilk kez o gece fark etti. Orada Bill'le otururken hiçbir zaman sahip olamayacağı şeyi anladı. O daha düne kadar, hasta bir çocuğa bakmak zorunda olduğu için hayatının anlamsız olduğunu düşünüyordu. Yalnızlığının nedeninin duygusal yaşamındaki boşluk olduğu gerçeği ile yüz yüze gelmemişti.

"Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymadım."

Bill, Isabelle'in ellerini tutuyordu.

Isabelle, ilk kez dertleşme ihtiyacı hissediyordu. Mutsuzluğunun faturasını hep kendine çıkarmış, Gordon'un ne kadar yıpratıcı bir insan olduğunu saklamıştı. Bill onun, Isabelle'e şiddet uyguladığını düşünüyordu. Böyle olunca Isabelle ve çocuğuna karşı ne kadar acımasız olacağını tahmin ediyordu.

"Bunları anlatmanın sebebi ne Isabelle, sana bir şey mi yaptı?"

Isabelle daha önce Gordon'la boşanmaları halinde kendisini öldüreceğini söylemişti. Ona gülümseyerek bakıp Isabelle'in gözlerini seyretti. Bakışları derin ve acılı idi Isabelle'in. Geleceğe dair hiçbir umudu yoktu. Daha güzel bir yaşam ümidini yitireli yıllar olmuştu.

"Galiba beni sarhoş ettin." dedi Isabelle çekinerek; ama kendisini hücrelerinden kaçmış isyankâr bir esir gibi hissediyor, sessizliğini sürdürmek istemiyordu. Bill'le birlikteyken kendini Gordon'a daha az bağlı hissediyordu. Ve Bill bunun farkındaydı. Bill içkisini yudumlarken bir yandan da gülümsüyordu. "Keşke seni sarhoş edebilseydim. Sarhoşken neler yapacağını merak ediyorum. Deneyelim mi?"

"Çok kötüsün Bill. Hem skandallardan korkuyorsun hem de benden skandala yol açacak davranışlarda bulunmamı istiyorsun. Eğer bardağımı doldurmaya devam edersen beni sırtında taşımak zorunda kalacaksın."

"Seni sırtıma alırım ve görenlere seni masanın altında bulduğumu söylerim. Zaten kimsenin umursayacağını sanmıyorum. Sonra ne yapardın?"

Isabelle hayatından çok memnundu ve o gecenin hiç bitmemesini istiyordu. Bir taraftan da zamanın geçip gittiğinin farkındaydı. O gecedan sonra iki gün ve bir geceleri kalacaktı. Eğer cumaya kadar kalırsa iki geceleri olacaktı. Sonra ise ikisi de gerçek hayatlarına döneceklerdi. Isabelle, kendini balodaki Sindrella gibi hissediyor, arabasının beyaz bir kabağa dönüşmesini istemiyordu, en azından bir süre için. Bill'in aklına bir fikir gelmişti.

"Eğer seni buradan sırtımda çıkarmak zorunda kalırsam sana önce bir fincan kahve içirir, sonra da Annabele dansa götürürdüm." Bunu yapmak birden gelmişti aklına. Isabelle, güldü.

"Kulağa hoş geliyor." dedi. "Annabel'e gitmeyeli yıllar oluyor. Evlenmeden önce on sekizinci yaş günümü orada kutlamıştım ve sonra da Gordon'la nişanlandıktan sonra babamla gitmiştik. Gordon danstan nefret eder."

"O zaman tamam, bu gece oradayız. Bardağını bitir hemen kalkalım." Bill ona takılmaktan hoşlanıyordu. Isabelle'in bardağı hâlâ dolu sayılırdı. İki şişe şarap ve bir şampanya'dan yalnızca bir bardak içebilmişti ve bu bile Isabelle için sıra dışı sayılabilirdi. İkisi de çok neşeliydiler, ama sarhoş olmamışlardı. Öyle olsa bile bu, içkiden değil birlikte olmalarının verdiği mutluluktan kaynaklanıyordu.

Isabelle Bill'in gözlerine baktı.

"Bitiremiyorum bunu." Bill bu sırada elini Isabelle'in omzuna atmaya çalışıyordu. Fakat ikisi de zor duruma düşecek bir davranışta bulunmayı düşünmüyordu.

"Eğer bardağını bitirmezsen Annabel'e gidemeyiz."

Bill kararlı görünüyordu. O sırada da garson elinde bir tabak çikolata ve şekerleme ile geldi. Isabelle buna çok sevindi. O kadar mutluydu ki oradan çıkıp başka bir yere gitmelerine gerek görmüyordu. Aç gözlü bir kadın değildi. Bu arada Bill öneride bulundu.

"Eğer iki çikolata yersen, bunu içkinin yerine kabul edebilirim."

Bill bir an önce dansa gitmek istiyordu. "Ciddi misin?" diye sordu Isabelle, küçük bir parça çikolata yerken, bakışlarından mutlu olduğu belli oluyordu. "Bu bir."

"Ve bu da iki." diyerek Bill ikinciye de verdi.

"Bu çok kötü; yalnızca sarhoş olmamı değil, kilo da almamı istiyorsun."

"Hayır hayır, onu yapmam sarhoş etmekten daha fazla zamanımı alır. Tamam bitti işte, Annabel'e gidiyoruz." Bu arada garsondan hesabı istedi.

"Dans edebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca bunun için oldukça yaşıyım. Babam yaşındaki adamlar bile sabaha kadar kızlarla dans ediyorlar."

"Sanırım üstesinden gelebilirim. Ben de iyi bir dansçı sayılmam, ama eğleneceğimizi düşünüyorum." Bunları söylerken çok mutlu görünüyordu Bill ve orayı terk ederken bazı gözler üzerlerine çevrilmişti. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Annabel'deydiler. Burada da herkes Bill'i tanıyordu. En son altı ay önce büyükelçi ile birlikte oradaydılar. Ayrıca Londra'da olduğu zamanlar fırsat buldukça giderdi. Annabel'deki garson onları masalarına götürürken Isabelle gülümsüyordu, orada olmak tuhaf gelmişti. Kendini genç hissetmenin yanında biraz da bu yaptıklarının delilik olduğunu düşünüyordu. Ama yine de Bill'in onu götürmesinden dolayı çok mutluydu.

Annabel'de o gece oldukça elit bir kalabalık vardı. Tıpkı Isabelle'in düşündüğü gibi çiftlerin çoğu yaşlı adamlar ve genç kızlardan oluşmuştu, ama bazıları Isabelle gibiydiler. Kimi yemek yiyor, kimi bar kısmında sohbet edip içkilerini içiyorlardı. Dans pistinin yanındaki masalara yerleşirken Isabelle Bill'in gözlerine baktı; bu bakışları daha önce hiç görmemişti. Bunu şarabın etkisine ve yakın arkadaş olmanın verdiği sıcaklığa bağlıyordu, ama bu defa başka bir sıcaklık ve şefkat vardı. Isabelle'i tek kelime söylemeden dansa kaldırdı. Onun eskiden beri çok sevdiği bir şarkı çalıyordu. Bill'in çok iyi dans etmesine ve ona uyum sağlamasına çok şaşırmıştı. Bill'in güçlü kollarında dans ederken yıllardır tatmadığı bir huzur bulmuştu. Şarkılar birbiri ardına çalarken onlar hâlâ dans ediyorlardı. Masalarına döndüklerinde aradan uzun bir süre geçmişti ve Bill biraz daha şampanya istedi. İçkilerini yudumlarken göz göze geldiler, ama Isabelle bakışlarını çevirdi. Bill'e olan hisleri onu korkutmaya başlamıştı. Bill onun bakışlarını yakalamıştı.

"İyi misin?"

Onu üzecek bir şey yaptığını düşünmüştü Bill, fakat tam tersine Isabelle'i o kadar çok etkilemişti ki söyleyecek söz bulamıyordu.

"İyiyim, sadece bu güzel gecenin bitmesini istemiyorum."

Bill, "Yine tekrarlarız bunu." dedi, ama ikisi de olmayacağını biliyorlardı. Isabelle her istediğinde Londra'ya gidemezdi.

Teddy'nin durumu kötüye giderse tekrar buluşmaları yıllar alabilirdi. Paris'te görüşmeler de Londra'da oldukları gibi rahat olmayacaklardı. Gordon'a hiçbir açıklama yapamazdı. Zaten o da inanmazdı.

"Sonrayı düşünmeyi bırak Isabelle, şu elimizdeki dakikaları değerlendirelim."

Isabelle başını salladı. Gülümserken gözlerinde yaşlar vardı. Buluşalı sanki daha birkaç dakika olmuştu, oysa ki ayrılmalarına çok az kalmıştı ve yine telefonla yetinmek zorunda kalacaklardı.

Bill, Isabelle'in yalnız dünyasına döneceği fikrinden nefret ediyordu. Henüz genç sayılırdı ve çok güzel bir kadındı. Onun değerini bilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyordu. Onu tekrar dansa kaldırdı. Piste bu defa el ele yürümüşlerdi. Bu son danslarında Isabelle hiç ayrılmayacaklarmış gibi hissetti. Bill ise gözlerini kapatmış, hiçbir şey söylemeden Isabelle'i kollarında tutuyordu. O an karanlık bir gecede parlayan pirlanta gibiydi.

Annabel'den sessizce ayrıldılar ve yolun yarısına kadar hiç konuşmadılar. Isabelle, Bill'in yakışıklılığı yanında kibarlığından da çok etkileniyordu.

"Çok güzel bir geceydi."

"Benim için de öyle."

Bill, Isabelle'e sıcaklığını hissetmek istercesine sarılıyordu. Aralarındaki her şey kendiliğinden geliyordu. Isabelle onun yanında mutluluktan öte bir huzur buluyordu. Otele vardıkları halde hâlâ arabadan inmemişlerdi. Şoför de hiç rahatsız etmiyordu. Bill istemeyerek "İnelim mi?" diye sordu. Şoför hemen kapıyı açtı. Saat sabahın ikisiydi ve iki adam mermer zemini temizliyorlardı. Isabelle asansöre esneyerek bindi. Üçüncü katta indiler.

"Seni sabah kaçta alayım?"

Bill aslında bütün geceyi onunla geçirmek istiyordu, ama böyle bir şey teklif ederek arkadaşlıklarını tehlikeye atamazdı. Onun bu konularda ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

"On gibi olabilir mi? Müzenin ondan önce açılacağını sanmıyorum."

Isabelle gecedен çok etkilenmişti. Odasının kapısında konuşurken kendinde değil gibiydi.

"Dokuzda kahvaltı yaparız o zaman. Seni uğrar alırım."

Isabelle gülümseyerek bu teklifi kabul etti. "Tamam. Bu gece için teşekkür ederim." Bill kapısını açtı ve onu alından öptü. "Çok güzel bir geceydi."

"Eğlendiğine sevindim."

Isabelle gülümseyerek odasına girdi. O an bildiği tek şey, Bill gibi bir arkadaşına sahip olduğu için çok şanslı olduğuydu. Yavaşça kapısını kapatıp ayakkabılarını çıkardı.

3. BOLUM

ERTESİ sabah Bill, Isabelle'i almaya geldiğinde çoktan giyinmişti bile. Bu defa çok hoş kesimli deniz mavisi bir takım, aynı renk bir çanta ve ayakkabıyla harika görünüyordu. Açık yeşil bir fular ve safir küpeler ise güzelliğine güzellik katmıştı. Her zamanki gibi çok şıktı. Merdivenlerden yan yana indiler.

"Bugün harika görünüyorsun. İyi uyudun mu?" diye lordu Bill.

"Yatar yatmaz uykuya dalmışım. Ya sen?" diye karşılık verdi Isabelle.

"Galiba içkiyi biraz fazla kaçırmışım, nasıl uyuduğumu bilmiyorum, ama bugün çok iyiyim."

Isabelle onun gece sarhoş olduğunu hiç fark etmemişti.

Sonradan Bill'in şaka yaptığını anladı. O gün yine havasındaydı. Masayı önceden hazırlatmıştı. Muhteşem bir kahvaltı onları bekliyordu. Isabelle şaşkınlıkla, "Bunların hepsini yiyemem ben!" dedi.

Masada kıtlıktan çıkmış bir orduya yetecek kadar yiyecek vardı.

"Kahvaltıda ne yemek isteyeceğini bilmediğim için her şeyi istedim. Genellikle ne yersin?"

Bill onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordu.

"Kahvaltıda kahve ve yağsız tost ekmeğini tercih ederim. Ama böylesi daha iştah açıcı görünüyor." diyen isabetle, tabağına yumurta, jambon ve diğer çeşitlerden koymaya başladı. Biraz da çilek aldı. Hazırlanan yiyeceklerden çoğunu yemesine kendi bile şaşırdı. Bill de zaten kalan ne varsa silip süpürmüştü.

Otelden ayrılırken hâlâ birbirleriyle alay ediyorlardı.

"İyi ki yılda sadece birkaç kere görüşüyoruz. Yoksa tam bir obur olurdum herhalde." diyerek güldü Isabelle.

Bill ona bakıyor, ama başka şeyler düşünüyordu; Isabelle'le her gün birlikte kahvaltı etmek ne güzel olurdu. Onunla vakit çok güzel geçiyordu. Haftada birkaç kere telefonla görüşmelerine rağmen onun hiç halinden şikâyet ettiğini duymamıştı. Oysa Cindy sabah saatlerinde insanlarla konuşmaktan nefret ederdi. Isabelle ise çok konuşkandı. Tate Müzesi'ne gidene dek sohbet ettiler. Bill'e görecekları resimlerle ilgili bilgi verdi Isabelle. Sergi hakkında araştırma yapmıştı ve Bill'le orayı gezeceğine çok seviniyordu. Bill onun heyecanını paylaşmaktan büyük zevk alıyordu. Sergide her resmi en ince ayrıntısına kadar inceleyip Bill'e anlatıyordu. Daha önce hiçbir sergi gezmeyen Bill oradan çıktıklarında yoğun bir sanat dersi almış gibi hissediyordu kendini.

"İnanılmaz bir bilgiye sahipsın. Bunu neden değerdendirmiyorsun Isabelle?"

"Hiç zamanım yok ki. Teddy'yi yalnız bırakamıyorum."

"Evde restorasyon işleri yapmaya ne dersin? Hem Teddy'yi de yalnız bırakmamış olursun. Oradan kazanacağın tecrübe ile bir stüdyo açarsın. Sürekli evde çalışamazsın tabii."

"Gordon'un buna izin vereceğini sanmıyorum. Çalışmamı hiçbir zaman istemez. Louvre'da çalıştığım zamanlar sürekli tartıştık. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum."

Isabelle çalışmayalı hayli uzun zaman geçmişti. Ama bunu sadece Gordon için değil, oğlu için de yapmıştı.

"Bu senin için çok iyi olurdu."

Bill ona hayrandı. Hem çok bilgili hem de mütevaziydi. Kendisi onun kadar bilgili olmadığı halde onu gücendirecek hiçbir şey yapmamış, her şeyi onunla paylaşmıştı. Her haliyle çok hoş bir kadındı o. Bill merakla sordu.

"Kendin de resim yapıyor musun?"

"Bir zamanlar yapardım. Çok iyi olmasam da resim yapmayı severdim."

"Bir stüdyon olursa onu da yapabilirsin."

Bu fikir Isabelle'in hoşuna gitse de Gordon'u düşünmeden edemiyordu. Sophie doğmadan önce çalıştığı için hep tartışırlardı. Bu yüzden olsa gerek Gordon, çocuk doğar doğmaz işten ayrılmasını istemişti. Onun istediği tek şey, evi ve çocukları idare etmesiydi. Evlenmeden önce ne yaptığı, nelerden hoşlandığı o andan itibaren Gordon'u ilgilendirmemişti. Artık onun mülkiyetinde ve kontrolünde olan bir obje muamelesi yapıyordu Isabelle'e. Gordon için sahiplenmek çok önemliydi.

"Eğer eski işime geri dönersem Gordon bunu bir başkaldırı olarak algılar. O günlerin gençlikte kaldığını ve evli bir kadına göre olmadığını çocuklarımız olduğunda açıkça söylemişti."

"Peki, evli bir kadın vaktini nasıl geçirmeliymiş?" diye sordu Bill.

Bill, Gordon'dan nefret ettiğini hissediyordu. Ukala, yapmacık ve kontrol etmekten zevk alan bir adamdı ve Isabelle'e saygı duymadığı da açıkça ortadaydı. Onu, kariyerini ve sosyal statüsünü yükseltmek için kullanmış, işi bittiği zaman da umursamamaya başlamıştı. Isabelle bunu hak etmiyordu.

"Gordon için evde kalıp çocuklarla ilgilenmem daha önemli. Gerektiğinde toplantılara katılıyorum, ama bu da çok sık olmuyor. Sesini çıkarmayacağı tek iş, onun da onaylayacağı bir yardımlaşma derneğinde çalışmak olabilir. Eğer bir fayda sağlamayacaksa yapılan her işin bir zaman kaybı olduğunu düşünüyor."

"Ne kadar üzücü." dedi Bill.

"Onun tarzı bu." diye açıkladı Isabelle. "Avrupa'nın en tanınmış bankacısı, Amerika'da da tanınıyor. Wall Street'te ve Avrupa'nın önemli ülkelerinde herkes onun kim olduğunu biliyor."

"Tüm bunlar ne kazandırıyor Isabelle'e? İşten başka bir şeyin yoksa, kariyer en önemli şeyse Peki, sen kimsin? Nasıl bir insansın? Bu soruyu önceki yıllarda kendime çok sorardım. İş çevren senin önemli bir insan olduğunu düşünüyor, ama düzenli bir aile hayatın yoksa, karının umurunda değilsen, çocukların en son ne zaman birlikte yemek yediğinizi hatırlamıyorlarsa, bütün bunların ne önemi var? Ben daha fazla hatırlanmak istiyorum." dedi Bill.

Bill in önceliklerini böylesine kesin belirlemesi Isabelle İn çok hoşuna gidiyordu. Ayrıca Bill'in hiçbir zaman düzenli bir hayatı olmadığını, onun evliliğinin de kendisinin kadar anlamsız olduğunu ve onları çok sevdiği haldi? kızları ile birlikte olamadığını anlıyordu. Kızları küçükken Bill zamanını işleriyle uğraşarak

geçirmişti, ama son yıllarda onlarla daha çok ilgileniyordu. Cindy'le yabancılaşmaları yüzünden artık pek birlikte olamıyorlardı. Isabelle kendini çocukları açısından şanslı hissediyordu. Onun tek varlığı çocuklarıydı ve vakti hep onlarla geçiyordu. Ama Gordon aynı şeyi söyleyemezdi. Çocukları ona yabancı gibiydi, çok sevdiği Sophie bile.

"Gordon'un senin gibi düşündüğünü sanmıyorum." diye itiraf etti Isabelle. "O böyle şeylere pek önem vermez. Finans dünyasında önemli olmak onu mutlu etmeye yetiyor. Gerisi onu ilgilendirmiyor."

"Bir gün hatasını anlayacak." dedi Bill. "Ben de anladım, ama çok geç oldu. Seninle daha çok şey paylaşıyorum. Galiba treni kaçırdım. Onlara daha fazla zaman ayırmam gerekirdi."

"Bence sana hak veriyorlardır. Kızların artık büyüdüler."

"Umarım onlar da öyle düşünüyorlardır. Artık kendi kararlarını verebiliyorlar, ama anneleri onların benim hakkımda kötü düşüncelerini sağlıyor. Kimbilir, belki de haklıdır. Sen beni çok değiştirdin. İçimdeki iyi yönleri ortaya çıkardın. O bunu yapmayı hiç denemedi. Çok soğuk bir insan. Onunla senin gibi rahatlıkla konuşamadık hiç. Neler düşündüğünü, kişiliğinin gizli yönlerini bana hiç göstermedi. Seninle telefonda görüşmemiz bile onunla olan ilişkimizden daha samimi. Beni tanımak için de hiç çaba göstermedi. Tek istediği yanında partilere katılacak biriydi. Bu bana göre değil. Eğlenmeyi severim, ama konuşacak birine de ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim. Cindy ve ben bu noktada hata yaptık ve şimdi ikimiz de mutsuzuz. Aynı odada bile iki yabancıyız." dedi Bill.

"Belki bu değişir. İlk adımı sen atsan o da sana açılacaktır." diye onu teselli etti Isabelle.

"Cindy'yi tanımıyorsun." diye ısrar etti Bill. "Hem zaten bir şeyin değişmesini istemiyorum. Böylesi daha iyi. Hayal kırıklığına uğramıyorum, acı çekmiyorum. Benden istediği tek şey faturaları ödemem, davetlere katılmam ve kızların mezuniyetlerinde hazır bulunmam. Ayrı dünyalarda yaşıyoruz artık. Sanırım ikimiz de böyle daha mutluyuz."

Bill'in duygularından emin olduğu belliydi.

"Hayatlarımızı nasıl mahvettiğimize inanamıyorum bazen."

Limuzine bindiler. Bill şoföre gidecekleri restoranın adresini verdi. Isabelle oranın adını daha önce duymuş, fakat hiç gitmemişti. Bildiği kadarıyla Prenses Diana'nın da favori restoranmış, bir zamanlar.

"Sen Cindy ve kızların senden uzaklaşmalarına, bense Gordon'un bana kapılarını kapatmasına hiç itiraz etmeden razı olduk. Buna neden izin verdik acaba? Neden bize sormadan hayatlarımızı altüst etmelerine izin verdik?" Isabelle kendini tanıyamıyordu. Daha önce hiç böylesine açık konuşmamıştı.

"Çünkü onlar hep öyleydiler. Durumun bir gün bu hale geleceğini biliyorduk. Cindy üniversitedeyken hayran olunacak kadar akıllı ve neşeli bir kızdı, ama kesinlikle cana yakın değildi. Belki de dünyanın en bencil, en çıkarıcı kadını odur. Gordon da acımasız ve soğuk bir adam. Ne yaparsak yapalım onları değiştiremezdik. Sorun ne biliyor musun? Bizim hakkımızı aramamız." dedi Bill. "Ailem de onlar gibiydi. Çocuklardan nefret ettikleri için çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişler. Ben istenmeden olduğum için bunu bana hep hissettirdiler. Kolej için evden ayrıldığımda cehennemden kurtulmuş gibi olmuştum. Zaten ben yirmi beş yaşındayken bir uçak kazasında ikisi de öldüler. Hiç ağlamadım bile. Havayolu şirketi aradığında yabancı birilerinden bahsediyor gibi gelmişti. Ne söyleyeceğimi şaşırılmışım. Onları hiç tanımadım. Benim için onlar, yanlarında on sekiz yıl yaşamama izin veren ve ayrıldığımda rahatlayan iki yabancıydı. Onlara sarılıp öpseydim ya da sevdiğimi söyleseydim ne yaparlardı bilmiyorum. Annemin bana sarılıp öptüğünü hiç hatırlamıyorum. Bana hep başka bir odadan seslenirdi, babam ise konuşmazdı bile. Cindy de onlar gibi işte. Benimle hep uzaktan konuşur."

"Aklını kaybetmemene şaşıyorum." dedi Isabelle. Çocukluğunu düşünmek bile istemiyordu. Aslında kendi çocukluğu da onunkinden farklı değildi. Ona sarılmış öpmüşlerdi, ama sevgilerini hiç hissetmemişti.

"Annem tipik bir İngiliz kadınıydı." dedi Isabelle. "Beni seviyordu, ama belli etmiyordu. Kendi annesini bebekken kaybettiğinde babası ona çok soğuk davranmış. Onu dokuz yaşındayken yatılı okula göndermiş ve evlenene kadar bir daha yanına almamış. Babamla sarayda tanışmışlar ve sanırım büyükbabam ondan kurtulmak için hemen evlendirmiş. O gider gitmez de çok eskiden beri birlikte olduğu bir kadınla evlenmiş. Ailemin İngiliz kökeninde hep sırlar gizliydi. Hakkında konuşmamıza izin verilmeyen birçok insan vardı. Tek yapmamız gereken iyi giyinmek, nazik olmak ve hep neşeli görünmekti. Annemin nasıl bir insan olduğunu hiç anlayamadım, babam ise hep siyasetle iç içeydi. Annem ben on yaşındayken öldü. Ondan sonra babamla hiç baba kız gibi olmadık. Onların evliliği de benimki gibiydi. Belki de beni umursamayan bir kocam olmasını bu yüzden yadırgamıyorum. Böyle bir evlilik yapmak istemezdim, ama gördüğüm tek erkek modeli babamdı."

"Sanırım benim de öyle oldu." Bill'in Isabelle'le paylaşamayacağı hiçbir şey yoktu. "Cindy ailemden daha sıcak olsaydı ona nasıl davranacağımı kestiremezdim. Evlendiğimde yirmi iki yaşındaydım ve ben de donuktum."

Tanışalı dört yıl oluyordu, ama Isabelle'e göre Bill hiç değişmemişti. Oysa Isabelle'in yakınlığı ve iyiliği onu hayata döndürmüştü. Onu karısı ile kıyasladığında Cynthia'dan daha çok uzaklaşıyordu. Birbirlerine ne kadar uzak olduklarını artık daha net görebiliyordu.

"Acaba evlendiğimizde şimdiki gibi düşünseydik ne olurdu?"

"Eğer şimdiki aklım olsaydı Gordon'la evlenmezdim. Onunla iletişim kuramıyorum. Duygularını açığa vurmaktan, gerçekleri konuşmaktan nefret eder. Onun için önemli olan dışarıdan iyi görünen bir evlilik. İçeride neler döndüğü umurunda bile değil. Aslında ondan bu şekilde bahsetmekten nefret ediyorum

Çünkü iyi tarafları da var. Ama bana yirmi yıl boyunca bir yabancıymışım gibi davrandı."

"Ve sen yirmi yıl daha böyle yaşamayı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

Bill, bundan rahatsız oluyordu, ama boşanma ciddi bir problem yaratabilirdi. Durağan bir hayatı olması gerekiyordu. Aksi halde hiçbir başkan ya da başkan adayı onunla çalışmak istemezdi. Cindy'nin de en son düşüneceğı şey boşanmaktı, o halinden memnundu.

"Sen de aynı durumda değil misin? Hayatının geri kalanını duygusuz bir evliliğı sürdürerek geçirmeyecek misin?"

"Başka bir seçeneğim yok."

"Yeteri kadar cesur olsaydık çok fazla seçeneğimiz olurdu. Ama ikimizin de kaybedeceği çok şey var. Cindy'le ayrılırsam kariyerimi kaybederim. Seninse hasta bir çocuğun var. İkimizin de geçerli sebepleri var. Yine de aptallık ettiğimizi düşünüyorum. Eğer inansaydık bu cehennemden kurtulabilirdik. Buna ikimiz de inanmıyoruz."

Bill, ne kendini ne de Isabelle'i yargılıyordu, sadece gerçeklerden bahsediyordu, isabelle üzgün görünüyordu.

"Sanırım haklısın."

"Umarım bir gün pişman olmayız." dedi Bill. "Hayat çok kısa. Annem ve babam öldüklerinde altmış yaşındaydılar. Acaba her istediklerini yaptılar mı? Yoksa yalnızca rolleri gereğı gibi mi yaşadılar? Ben bunu yapmak istemiyorum. Ama nasıl başaracağımı bilmiyorum."

"Ben bunları düşünmemeye çalışıyorum. Yirmi yıl önce bir seçim yaptım ve artık bunu değiştiremem." dedi Isabelle.

"Seninki sadakat. Ama bunun için ödöl vermiyorlar.

Sonunda olan sana oluyor. Dürüst olduğun için kimse madalya takmıyor."

"Bill, neler söylüyorsun?"

"Ben de bilmiyorum ne söylediğimi. Bazen bahaneler uydurmaktan yorulduğumu hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Isabelle, seni gördüğümde ve seninle konuştuğumda ikimizin de yanlış yaptığımızı düşünüyorum."

"Birlikte mi?" Onu tekrar görmek istemediğini söylemesinden korkmuştu Isabelle. Gözleri dolmuştu.

"Hayır, birbirimiz dışında herkesle yanlış yaptığımızı düşünüyorum. Etrafta mantıklı olan sadece ikimiziz ve seninle konuştuğum gibi hiç kimseyle konuşamıyorum. Bu adil mi sence?" diye sordu Bill.

Isabelle başını salladı.

"Ben de öyle düşünüyorum, ama yirmi yıl önce öyle değildi. Gordon'u babam gibi görmüştüm. Ne zaman yatacağımı, ne zaman kalkacağımı, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı, hatta ne düşüneceğimi bile hep o belirtiyordu. O zamanlar rahatsız olmuyordum. Çünkü başka yaşam biçimleri olduğundan habersizdim."

"Ya şimdi?" diye sordu Bill.

"Hâlâ hakkım yok Bill, biliyorsun. Ne yapabilirim ki?" dedi Isabelle.

"Ne istiyorsan onu yapmalısın." diye ısrar etti Bill. "Hepsi bu. Hayatlarımızı değiştirmenin bedelinin ağır olduğunu biliyoruz, ama onlara katlanmanın bedelini kim ödeyecek? Bunu hiç düşünmedin mi?"

"Düşünmemeye çalışıyorum." dedi Isabelle. "Orada kalmamın tek sebebi Teddy. Bunu bilip bilmemeleri önemli değil."

"Öyle olduğuna emin misin?"

Bill ısrarla Isabelle'in gözlerinin içine bakıyordu. Onu hiç böylesine zorlamamıştı. Isabelle neyin değiştiğini merak ediyordu. Sanki artık Bill hiçbir şeye tahammül edemiyordu.

"Başka türlü davranmaktan korktuğun için o evde kalmadığına emin misin? Çünkü ben korkuyorum. Her şeyden vazgeçip kendi yoluna gidemeyen Allah'ın cezası bir korkağım. Birileri bana insan olduğumu hatırlatabilir, düşünsene Isabelle."

Isabelle duyduklarına inanamıyordu.

"Bana ondan ayrılacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Yıllardır görüşüyorlardı, ama Bill hep evliliğini bitiremeyeceğini söylemişti.

"Evet, en azından yapabileceğimi düşünüyorum. Ondan ayrılacak kadar cesurum." Ve sonra bunun için bir adım attı Bill. Isabelle'in kızma ihtimalini göze alarak hislerini ona açıkladı. Bunu yapmak zorunda hissediyordu kendini.

"Sadece senin için Isabelle. Keşke sen de Gordon'u terk edecek kadar cesur olabilseydin. Seninle telefonda konuşurken sesinin o evde yaşayan bir esir gibi gelmesi beni öldürüyor. O an gelip seni ve Teddy'yi oradan kaçırmak istiyorum. Gordon seni hak etmiyor Isabelle. Cindy de öyle. İkisi de yıllardır cinayet işliyorlar. Keşke hayat daha kolay olsaydı, ama değil. İkimize de zehir ettiler hayatı. Keşke ikimizde yeniden başlayabilseydik."

"Bence de." dedi Isabelle. "Ama artık çok geç. Bunu sen de biliyorsun."

Isabelle, Bill'in ayrılmayı düşünmesine sevinmişti. Bill de öyle.

"Eğer Cindy sorun çıkarırsa siyasi hayatın yerle bir olur. Onu otuz yılda elde ettin. Gerçekten kaybetmeyi göze alıyor musun? Özgürlüğün için buna değer mi? Ya ideallerin ne olacak? Ya ben? Gordon ondan ayrılırsam açlıktan öleceğimi söylemişti. Hiçbir gelirim yok. Bütün mirası erkek kardeşim almıştı. Yani tamamen Gordon'a mahkûmum. Ondan ayrılmayı göze alamam. Oğluma tek başıma bakmam imkânsız. Gordon gözünü bile kırpmadan tüm tedavi masraflarını karşılıyor. Ne yapabilirim Bill? Teddy'yi bırakmamı mı önerirsin? Yoksa onu sefaletle sürüklememi mi? Bu imkânsız biliyorsun. Zaten çocuk böyle bir değişimi bile kaldıramaz. Gordon'dan ayrılmayı düşünmek çok doğru, çünkü beni sevmiyor. Ama sevgi benim için lüks artık. Buna ne Teddy ne de ben dayanabiliriz."

Isabelle için bunları söylemek ve böyle bir hayatı yaşamak zorunda olmak çok acı geliyordu. Oğluna en iyi şekilde bakabilmek için Gordon'a mahkûmdu. Kendi aynı durumda olsa da Bill, Isabelle'in bu derece yıpratıcı bir hayatı kabullenmesine çok üzülüyordu. İkisinin de hayatlarını değiştirme şansları yoktu.

"En iyisi mutlu olmaya çalışmak galiba" dedi Bill.

O sırada yemek yiyecekleri restorana varmışlardı. Burası çok lüks ve popüler bir İtalyan restoranıydı.

"Evet. Belki de haklısın. Bundan nefret etsek de başka şansımız yok."

Bill, Fransız mahkemelerinin Gordon'un Isabelle ve oğlunu açlığa mahkûm etmesine izin vereceğine inanmasa da Isabelle'i zora sokmak istemiyordu. Ama belki de o haklıydı. Gordon her şeyi yapabilirdi. Isabelle umutsuz gözlerle ona bakıyordu.

"Eğer ondan ayrılırsam bu yaptığım en bencilce iş olur. Gordon vermesi gereken paranın tek kuruş fazlasını vermez ve Teddy'ye şimdiki rahatlığını sağlayamam. Yani yalnızca kendimi düşündüğüm için ayrılmış olurum ve bu Teddy'ye haksızlık olur." dedi Isabelle.

"Elbette böyle bir şey yapamazsın. Amacım seni zorlamak değil. Ama seninleyken hayattan daha fazla şey istiyorum. İkimiz de istediğimiz gibi yaşayamıyoruz." dedi Bill.

"Belki sadece telefonla konuştuğumuz ve yılda birkaç kere görüşebildiğimiz için böyle düşünüyoruz. Evli olsaydık her şey daha farklı olabilirdi." dedi Isabelle.

Bill gözlerinin içine baktı.

"Emin misin?"

Isabelle bir an tereddüt etti ve sonra başını iki yana salladı.

"Hayır, emin değilim, ama yine de bilemeyiz. Neyse, bunları düşünmeyelim."

"Hayal etmek bile lüks bizim için. Tıpkı aşk gibi."

"Galiba öyle. Elimizde olandan fazlasını istersek birbirimizi üzmekten başka bir şey yapmamış oluruz. Halimize şükretmeliyiz. Sen sahip olduğum en iyi dostsun ve seni çok seviyorum Bill. Fazlasını isteyip bu dostluğu bozmayalım." Isabelle de Bill'in hislerini paylaşıyordu; onunla gezmek, eğlenmek, gülmek, dans etmek, yemek yemek öylesine güzeldi ki. Ya sonra? Evlerine döndüklerinde ne olacaktı? Bill'in yanlış bir şey yapmasına izin vermemeliydi. Çünkü devam edemezlerdi. Bill gibi o da birlikte olmak istiyordu, ama kendini kandırmış olacağını düşünüyordu. Bill'in bakışları

değişmişti.

"Ben daha fazlasını istiyorum."

Isabelle gülmeye başladı.

"Küçük bir çocuk gibi davranıyorsun."

"Yıllar sonra ilk kez yaşadığımı hissediyorum." Birbirlerinin gözlerine baktılar. Isabelle de iki günde on yaş gençleştiğini hissediyordu.

"Sanırım seni kahvaltı bu hale getirdi." Isabelle boşuna konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Yılda bir kez burada buluşup birkaç gün geçirmeye ne dersin? Bu bile yeter."

Bill bile bundan daha fazlasını yapamazdı. "Bunun yetmeyeceğini sen de biliyorsun." "Peki, ne yapalım? Brezilya'ya mı kaçalım? Bill, lütfen mantıklı ol. Ne söylediğinin farkında mısın sen? Deli olma."

Bill onun çocuğunu tehlikeye atmayacağından emindi, ama Gordon'dan ayrılmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Böyle bir şey yapamayacak kadar muhafazakârdı. Ona hayatı zehir etse de ayrılmayı düşünmüyordu.

"Seni aldatırsa ne yapardın?" diye sordu ansızın Bill.

"Bunu yaptığını sanmıyorum. O sadece benden uzak duruyor."

"Ama duygusal olarak yıllardır uzaksınız zaten. Teddy'nin masrafları dışında ne ile ilgileniyor?"

"Bu yetiyor bana. Başka bir şey istemiyorum." dedi Isabelle.

"Seninki delilik. Henüz kırk yaşındasın. Daha fazlasına ihtiyacın var."

"Düşünmüyorum bile." Isabelle direnmeye çalışıyordu. "O

halde düşünmelisin." "Senin bir içkiye ihtiyacın var."

Isabelle onu hiç böyle görmemişti. Üzülüyordu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir gün ya da en fazla iki gün sonra dönmek zorundaydı. Elinden gelen tek şey birlikte olmanın tadını çıkarmaktı. Ama Bill birdenbire isyan etmeye başlamıştı. Her şeyin mahvolmasından korkuyordu Isabelle.

"Bu kadarı yeter Bill." Arabadan inmişlerdi.

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun. Bundan hoşlanmasan da başka seçeneğimiz yok. Kendi kendine eziyet ediyorsun. Sen eğer istiyorsan özgürlüğünü kazanabilirsin, ama ben yapamam. Teddy'nin yaşaması Gordon'a bağlı."

"Sana yardım etmemesi için canavar olması lazım."

Isabelle bir an sustu ve Bill'in gözlerine kararlılıkla baktı.

"Bunu denemeyi göze alamam."

"Anlıyorum."

Bill restorana girip yerine oturana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Seni üzmem istemezdim. Ama hiçbir şeye anlam veremiyorum. İkimiz de mutlu değiliz, ama birlikte her şey çok güzel."

"Gerçek anlamda birlikte olsaydık bu kadar güzel olmayabilirdi. Tıpkı onlar gibi olabilirdik. Bunu bilemeyiz." Şimdiye kadar konuşamadıkları her şeyi söylemişlerdi. Bu onları rahatlatmıştı. Aslında hep arkadaşlıklarının ardına sığınmışlardı. Ama Bill bir anda hislerini açıklayıvermişti. Isabelle ne olursa olsun, onun kadar açık olamıyordu. Oysa o da Bill kadar istekliydi. Romantizm için Teddy'nin hayatını tehlikeye atamazdı. Duygularına yenilmemeliydi. Bill çok önemli olsa da Teddy önce geliyordu. Bill buna hep saygı duymuştu ve duyacaktı da. "Haklısın."

Restoranın bahçesinde kendilerini haziran güneşinden koruyan şemsiyenin altındaki masalarına yerleştiler.

"Teddy'nin sağlığı beni çok düşündürüyor, ama seni de düşündüğümü bilmeni isterim. Ne seni ne de oğlunu sıkıntıya sokmak istiyorum. Gerekirse onun da bakımını üstlenebilirim. Sadece artık güzel bir hayat istiyorum."

"Biliyorum Bill, bana hep çok iyi davrandın."

Son dört yıldır çocukları dışında tek sahip olduğu şey oydu.

"Yeteri kadar iyi olamadım. Her şey daha güzel olsun isterdim. Sorumluluklardan bıktım artık. Sen onun karısı, ben de Cindy'nin kocası rolünü yapıyoruz. Buna daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Karşılığını aldığımıza inanmıyorum."

"Oyundan vazgeçersen karşılığı daha kötü olabilir." dedi Isabelle.

"Belli olmaz." dedi Bill. "Bu günlerde her şeyden vazgeçebilirim."

"Bence biraz daha düşün Bill."

İnce ve narin elleri Bill'in ellerindeydi.

"Çok özel bir kadınsın ve benden daha mantıklısın."

Bill'in bakışları hayranlık doluydu.

"Mantıklı olmak gerekiyor."

Isabelle, Bill'in ellerini dudaklarına götürdü ve öptü. "Sen benim en büyük dostumsun."

Bill bir an konuşamadı. Söylemek istediği çok şey vardı, ama Isabelle'in sözlerinden anladığı kadarıyla bunun için doğru zaman değildi.

"Ne yemek istersin?" diye sorarak havayı değiştirmek istedi Bill. Isabelle, Paris'e dönünce ne yapacağını düşünemiyordu bile. Ancak bunlar için üzülmeyi anlamı yoktu şimdi. İkisi de börek ve salata istediler. Bu arada sohbetlerinin konusu tekrar sanata ve kitaplara yönelmişti. Isabelle, Bill'e kendi siyasi deneyimlerini anlatacağı bir kitap yazmasını önerdi. Daha önce de bu konuda ısrar etmişti. Ama Bill'in açıklayamayacağı sırlar vardı.

"Belki siyasetten çekildiğim zaman yazarım."

Tatlılarını yemeye başladıklarında biraz daha sakinleşmişlerdi. Bill o sabah neden kendini tutamamıştı bilmiyordu. Bildiği tek şey onunla birlikteyken çok mutlu olduğuydu. Daha fazlasını istemeye hakkı olmadığı gerçeğini kabul etmek çok zor geliyordu. Teddy yaşadığı sürece Isabelle'in Gordon'u terk etmeyeceğini biliyordu ve onun iyiliği için Teddy'nin çok fazla yaşamasını istemiyordu. Biraz daha sohbet edip Britanya Müzesi'ne gittiler ve saat dörde kadar gezdiler. Sonra New Bond Caddesi'nde kol kola dolaşıp vitrinlere baktılar.

Bill'in zihni hâlâ meşguldü. Onunla vaktin çok güzel geçtiğini düşünüyordu. Otele döndüklerinde saat altı olmuştu. Çay içmeye karar verdiler. Küçük sandviçler ve bisküviler Isabelle'e büyükbabasını hatırlattı. Küçükken çay saatlerini çok severdi. Bill, Isabelle'e Paris'te Angelina'da çay içmesini ve Berthillon'da dondurma yemesini tavsiye etti.

"Paris'e tekrar ne zaman gelirsin?" diye sordu Isabelle.

"Gelecek haftaya ne dersin? Daha fazla bekleyemem." dedi Bill.

Isabelle de Bill kadar sabırsızdı, tüm imkânsızlıklara rağmen bunu itiraf etti.

"Ben de."

Birlikteyken çok mutluydular; telefonla konuşmaları bile mutlu olmalarına yetiyordu. Bu yasak bir ilişkiydi, ama onlar bunda bir kötülük görmüyorlardı.

Bill, "Bu akşam nerede yemek yiyelim?" diye sordu.

"Bütün bunları yedikten sonra nasıl hâlâ yemekten bahsedebiliyorsun? Bir hafta yemek yiyemeyecekmişim gibi geliyor." dedi Isabelle.

Ama bu son geceleriydi. Isabelle ertesi akşam Paris'e dönecekti. Çok istese de bir gece daha kalamazdı. Bill ona ısrar etmiyordu. Bir an önce oğlunun yanına dönmek istediğini biliyordu. Hem çok ısrar ederse bir daha görüşmeyi kabul etmeyebilirdi. Her ikisi de çok güzel iki gün geçirmişlerdi. Bill, Isabelle'in hatırına hâlâ yemekten bahsediyordu.

"Akşama Mark Bar'a gitmeye ne dersin?" diye sordu Bill. "İstersen daha geç bir saatte gidebiliriz."

"jyi olur. Oraya gitmeyeli yıllar oluyor. Aslına bakarsan hiçbir yere gidemiyorum." dedi Isabelle.

"Saat dokuz için rezervasyon yaptırıyorum."

Bill kalktı ve telefon etmek için resepsiyona gitti. Isabelle onu gözleriyle izledi. Onu çok yakışıklı buluyordu. Bill masaya döndüğünde biraz utangaç. "Neden beni izliyordun?" diye sordu.

Isabelle o kadar güzeldi ki ona bakmak bile Bill'in yüreğine acı veriyordu. Onun için çok şey yapmak istiyordu. Onu gezdirmek, arkadaşları ile tanıştırmak ve Washington'a götürmek istiyordu. Ama bu imkânsızdı.

"Çok hoş bir adamsınız Bay Robinson." dedi Isabelle.

Yıllar önce Gordon için aynı şeyi düşünse de artık aynı kanıda değildi. Onda gördüğü tek şey taş gibi soğuk bir kalpti sadece. Bill güldü.

"Kör olmalısın Isabelle."

Birlikte kalkıp yukarı çıktıklarında saat yedi buçuktu. Bill, Isabelle'e o giyinene kadar biraz masaj yaptıracağını söyledi.

"Dokuza çeyrek kala gelsem hazır olur musun?"

"Olurum."

Isabelle'in yapacağı ilk iş Teddy'yi aramak olacaktı. Sonra duş alıp saçlarını tarayacak ve giyinecekti. Bill ayrılırken Isabelle'i yanağından öptü ve o an

Isabelle'den bir gün daha kalmasını istemeyi düşündü, ama sonra beklemeye karar verdi.

Duydukları Isabelle'i rahatlatmıştı. Teddy'nin sesi çok iyi geliyordu. Bakıcısı ile birlikte komik bir kitap okuyorlardı. Annesine de birkaç sayfa okudu ve birlikte güldüler. Isabelle ertesi gün döneceğine söz verdi. Uçağı ertesi akşam saat altıdaydı. Bir gece daha kalmayı düşündü, ama bu Teddy'ye haksızlık olurdu. Isabelle o gece beyaz ipek bir elbise ve ipek Channel ayakkabılarını giydi, incilerini taktı. Küçük beyaz çantasında sadece ruju ve odasının anahtarı vardı, başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Saçlarını açık bıraktı. Bill onu gördüğünde önceki geceden daha çok etkilendi. Artık tamamen onun etkisi altındaydı ve Isabelle bunun farkındaydı. Çok yumuşak, nazik ve feminendi. Bir kadında aradığı her şey onda vardı. Bill ona yıllar önce rastlamadığına üzülyordu.

"Teddy nasıl?" diye sordu Bill. Asansörü beklemeden aşağı indiler.

"Çok iyiydi. Bana kitabından birkaç fıkra okudu. Bakıcısı onu hiç bu kadar iyi görmediğini söyledi. İlaçları mı iyi geldi, yoksa şanslı mı bilmiyorum, ama inşallah böyle devam eder. Yarın gece döneceğimi söyledim."

"Çok yazık. Bir gece daha kalırsın diye umuyordum. Yarın büyükelçi ile görüşeceğim, o yüzden bize fazla vakit kalmayacak."

"Biliyorum. Kalmayı düşündüm, ama Teddy'ye söylemedim. Belki yarın söylerim."

"Çok iyi olur. Keşke sorsaydın. Belki bir şey demezdi." Onu oğlundan uzak tutmak istemiyordu, ancak biliyordu ki Isabelle de ayrılmak istemiyordu. Isabelle ise Bill'le oğlu arasında kaldığını hissediyordu. Bu duyguyu daha önce hiç hissetmemişti.

"Sabah ararım, ama hiçbir şey için söz veremem. Eğer bu geceyi kötü geçirirse dönmem gerekir."

Bill yine de kalma ihtimali olduğu için rahatlamıştı.

"Anlıyorum. Belki ben de seninle Paris'e gelirim. Oradaki elçiliği ziyaret ederim."

Onu göremeyecek olsa bile yakınında olmak istiyordu. Londra'da olduğu gibi rahatça öğle yemeği yiyemeyebilirlerdi. Gordon öğrendiğinde Isabelle zor durumda kalırdı.

"Kalmayı istediğine sevindim. Cumartesi günü New York'a dönmek zorundayım."

Kızları o gün evde olacaklardı.

"Ayrılmak çok zor olacak." dedi Isabelle. Yalnızca bir gün birlikte olmalarına rağmen ayrılmak tuhaf geliyordu.

Mark Bar'a doğru yola çıkmışlardı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Sana çok alıştım."

Bill, Isabelle'in ellerini tutmuştu. Yasakları aşarak daha önce hiç gitmedikleri yerlere gidiyorlardı. İkisi de fazla ileri gittiklerinin farkındaydılar, ama bu tehlikeli olabilirdi. Mark Bar'da barın hoş atmosferinde içkilerini içip yemek salonuna geçtiler. Isabelle, Harry Bar'a gitmeyi tercih ederdi, ama buranın havası daha romantikti. Saatlerce sohbet ettiler. Isabelle zamanın geçmesini hiç istemiyordu. Bill de öyle... Ancak zaman öylesine çabuk geçiyordu ki...

"Yine Annabel'e gidelim mi?"

Bill, Isabelle'in gözlerinin içine baktı. Dans ederken daha derinlere dalmaktan korkuyordu. Bu son geceleriydi. Tekrar bu fırsatı yakalamaları yıllar alabilirdi. O ânı yaşamak istiyorlardı. Isabelle yavaşça cevap verdi.

"Çok iyi olur."

İkisi de sustular. Arabaya bindiklerinde hâlâ el eleydiler. Oraya varana kadar hiçbir şey konuşmadılar. Bill şampanya istedi. Birer yudum içtikten sonra Isabelle'i dansa kaldırdı. Işıkların altında, Bill'in kollarında dans etmek çok güzeldi. O ana kadar gittikleri en romantik yerdı burası. Müziğin ritmine ayak uyduruyor, konuşmuyorlardı. Isabelle gözlerini kapatmıştı. İkisi de sarhoş gibiydiler. Ayrılmak istemiyorlardı. Ama yapacak bir şey yoktu. Oradan ayrılmadan önce son kez dansa kalktılar. Bu kez Isabelle'in gözlerinde yaşlar vardı. Çıkarken Bill ona sarılmıştı. Çok güzel bir geceydi. Bill, Isabelle'in gözlerine baktığı sırada bir ışık patladı. Isabelle ne olduğunu anlayamamıştı.

"Neler oluyor?" Korkarak kendini Bill'in kollarına attı.

"Bazen olur böyle. Paparazziler sürekli etrafta dolaşıyorlar. Önce fotoğrafı çekiyorlar, sonra inceliyorlar. Eğer önemli birilerine ait değilse çöpe atıyorlar."

"Ben önemli biri değilim, ama ya sen? Bir sorun çıkmasın?"

"Sanmıyorum. Dedikodu sayfalarında bana neden yer versinler ki. Boş ver o resmi."

"İlk önce ne olduğunu bile anlayamadım. Tek gördüğüm patlayan bir flaşı."

Makineyi yüzüne çok yaklaştırmışlardı.

"Ünlülere acıyorum." dedi Bill. Akli fotoğraftaydı. Isabelle'e belli etmese de endişelenmişti. Eğer onu tanırlar ve resmi yayınlarsa Cindy sorun çıkarabilirdi. Isabelle'i kimse tanıımıyordu ve Gordon'un fotoğrafı görme ihtimali yoktu. Arabaya binerken Bill bu konuyu unutmaya çalıştı. Arabada birbirlerine çok yakın oturmuşlardı. Bill yine Isabelle'in elini tutuyordu. Arabanın içi çok sessizdi. İkisi de

ayrılacakları anı düşünüyorlardı. Şoföre onları yavaş yavaş otele götürmesini söylediler. Gece öylesine güzeldi ki ikisi de acele etmek istemiyorlardı. Sessizliği Isabelle bozdu.

"Yarın senden nasıl ayrılacağım, bilmiyorum." Onu eve bağlayan tek şey Teddy'di.

"Belki de gitmezsin. Yarın bir konuş, bakalım nasılmış."

Bill, yalnızca gecenin ne kadar güzel geçtiğini düşünüyordu. Ayrılacaklarını hiç aklına getirmemeye çalışıyordu. İsabetle gülerek başını Bill'in omzuna yasladı.

"Çok güzel bir geceydi Bill."

"Bence de. Şimdi ne yapacağız?"

"Nasıl yani?" diye sordu şaşkınlıkla İsabetle. Bill ona her zamankinden daha farklı bakıyordu. Isabelle ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Bizden bahsediyorum." dedi Bill. "Seni seviyorum. Bunu sana söylememek için kendi kendime söz vermişim. Bu belki doğru değil, ama bilmeni istedim. Seni seviyorum Isabelle. İlk tanıdığım andan beri."

Bunları söylemek Bill'e çok zor gelmişti. Kendini ona muhtaç hissediyordu. Isabelle başını kaldırarak ona baktı.

"Biliyorum, ben de seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum Bill. Ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Isabelle onunla bu şekilde konuşmayı hiç istememişti. Her şeyin daha karmaşık hale geleceğini biliyordu. Ama artık ikisi de kendilerini tutamıyorlardı. Bill şoförden arabayı durdurmasını istemeyi düşündü. Bu dakikaların ikisi için de unutulmaz olmasını istiyordu.

"Şu anda bir şey yapamıyoruz Isabelle, ama bir gün yapabiliriz. Ne olursa olsun seni hayatımın sonuna dek seveceğim." Bill bundan emindi. O hep Isabelle gibi bir kadın istemişti. Onu, ümitsizce sevmişti.

"Seni seviyorum Bill. Öyle çok seviyorum ki..." Sözlerini tamamlayamadan Bill yavaşça Isabelle'in çenesini tuttu ve onu öptü.

Bunu daha önce yapmalıydım diye düşünüyordu. İkisi de hayatları boyunca bu anı beklemişlerdi. Birbirlerine daha çok sokulmuşlardı. Isabelle'in bildiği tek şey hayatı boyunca böylesine mutlu olmadığıydı. Eriyip giden zamanı durdurmak istercesine gözlerini kapatmış, kendini ilk defa Bill'in kollarında güvende hissetmişti. Şoför dikiz aynasından onları seyrederken adeta büyülenmişti. Öyle ki karşıdan gelen çift katlı otobüsü görmemişti bile. Fark ettiğinde ise artık çok geçti. Otobüs arabanın önüne son hızla çarptığında onlar hâlâ öpüşüyorlardı. İkisi de ne olduğunu anlayamadılar. Birkaç saniye içinde hem otobüs hem de limuzin hurda yığınına dönmüş, her yer cam kırıklarıyla dolmuştu. Otobüs arabayı yolun

aşağısına kadar sürüklemiş ve yanında devrilmişti. Isabelle hâlâ Bill'in kollarındaydı. Arabanın tavanı çökmüş, ikisi de bilinçlerini kaybetmişlerdi. Isabelle'in beyaz elbisesi artık kıpkırmızıydı. Bill'in yüzünde kanlar vardı. Isabelle ise uyuyor gibiydi. Yüzüne bir şey olmamıştı, ama tüm bedeni yaralanmıştı. Uzaktan sesler duyuluyordu. Ön camdan dışarı fırlayan şoför ölmüştü. İki adam koşarak kaza yerine geldi. Görebildikleri tek şey Bill'in kanlı yüzü ve kıpkırmızı olan elbiseydi. Bill'in gözleri açıktı ve ölmüş gibi bir hali vardı. Üzerindeki kana bakılırsa Isabelle de yaşıyor olamazdı. Adamlar fenerlerini tutarak onlara baktılar.

"Aman Tanrım!"

"Yaşıyorlar mı acaba?"

"Hiç sanmıyorum."

Bu sırada Isabelle'in ağzından kan geldiğini fark ettiler.

"Bunlar nasıl çıkacaklar buradan?"

Bu imkânsız gibi görünüyordu. Arabanın tavanı Isabelle'in sırtına dayanmıştı.

"Nasıl olsa ölmüşler. Ama yine de onları çıkarmak bütün gece sürebilir."

Sonra otobüse baktılar. Yerde birkaç kişi yatıyordu.

Bazı kurtulanlar vardı ve otobüsten çıkmaya çalışıyorlardı. Biri içeride beşaltı ölü olduğunu söyledi. Bu polisin gördüğü en kötü kazalardan biriydi. Olayı görenler her şeyin bir anda olduğunu ve birden sirenlerin çalmaya başladığını söylediler. Ambulans birkaç dakika içerisinde gelmişti. Hemen limuzine doğru koştular. İçeri bakan iki adam yolcuların ölü olduğunu söyledi. Kontrol etmeye giden doktorlar da kazazedeleri görünce aynı şeyi düşündüler. Fakat sonra nabızlarına bakınca ikisinin de hayatta olduklarını fark ettiler.

"Çabuk! Buradakiler yaşıyorlar, sedyeleri getirin! Onları dışarı çıkaracağız!"

Doktorlar bunun için çok geç olduğunu düşünse de denemek zorundaydılar. Şoför başından ağır yara alarak ölmüştü. Diğerlerinin de yaşadığı kesin değildi. Isabelle çok kan kaybediyordu. Bill'in nabızı da çok zayıflamıştı. İkisi de ölüyorlardı. Adamlar arabanın her yanını sarmıştı. Kulakları sağır edici bir gürültü vardı, ama ne Bill ne de Isabelle bu sesleri duyabiliyorlardı.

4. BÖLÜM

LIMUZİNİ çekip ayırmak yaklaşık iki saatlerini aldı. Isabelle ve Bill'in daha da fazla zarar görmemeleri için çok titiz çalışmak zorundaydılar. İkisine de hemen o an serum taktılar. Ayrıca Isabelle'in sol kolundaki atardamar üzerindeki derin yarayı da sargı beziyle sıkıca sardılar. Her ikisini de kurtarmak için çalışan adamların üstleri başları kan olmuştu, kimse hâlâ yaşıyor olduklarına inanamıyordu. Isabelle'in üstündeki elbisenin beyaz renkte olduğunu söylemek çok

güçtü, elbisenin tamamı kana bulanmıştı. Kim oldukları hakkında hâlâ bir şey bilmiyorlardı. Her ikisi de ambulansa bindirildiğinde, otobüsteki yaralıların hepsi çoktan nakledilmişti. Sağlık görevlilerinden biri Bill'in cüzdanını elinde tutuyordu. Biraz sonra onun kimliğini öğrenebileceklerdi, ama kadının kim olduğu hakkında hâlâ bir bilgileri yoktu.

Ambulans hızla St. Thomas Hastanesi'ne doğru ilerlerken, "Yüzüğü var, adamın karısı olmalı." dedi görevlilerden biri. Arabada bir el çantası bulabilmeleri umuduyla olay yerindeki polisleri aradı.

Bütün bu arabadan çıkarılma işlemi boyunca ikisinin de bilinci yerinde değildi. Travma ünitesine getirildiklerinde ise komadaydılar ve her ikisine de hemen farklı ekipler tarafından müdahale edildi. Derhal ikisinin de ameliyata alınmasına karar verildi. Bill'in belkemiğinde incinme ve boynunda kırık, Isabelle'in ise iç organlarında ciddi derecede hasar vardı. Hemen daha önce sargı beziyle sarılmış atardamarına müdahale ettiler. Aksi halde kolunu kaybetmesi söz konusu olabilirdi.

İkisi de farklı ameliyathanelere götürülürken, "Ne feci bir kaza değil mi?" diyordu hemşirelerden biri. "Uzun süredir böyle bir hasar görmemiştim."

"Hâlâ yaşadıklarına inanamıyorum!" diye söylendi ameliyat için ellerini yıkayan diğer hemşire. O, yaşama olasılığı en az olduğu söylenen Isabelle'le ilgilenmekle görevliydi. Başındaki yara endişe vericiydi, ama en büyük hasar hemen hemen tamamı ezilmiş olan karaciğerinde, akciğerlerinde ve kalbindeydi.

O anlarda, her ikisi de farklı ameliyathanelerde yatıyordu, başlarında anestezi uzmanları, tepelerde parlayan ışıklar... Bu arada cerrahi ekip travma ekibinin görüşlerini dinliyordu. Limuzindeki yolculardan hangisinin daha kötü durumda olduğuna karar vermek zordu. İkisinin de durumu son derece kritik olarak belirlenmişti ve cerrahlar işe başladığında, her iki hastanın da hayati durumu hemen hemen aynı oranda kötüleşti.

Belkemiğindeki kırılmış omurgalar nedeniyle yapılan ameliyat başladığında, Bill, kendini oturur pozisyonda hissedebiliyordu ve birkaç saniye içinde, kendini apaydınlık bir yolda yürürken buldu. Etrafındaki her şeyin farkındaydı ve uzaklarda bir yerde ışıldayan parlak bir ışık vardı. Çevresine bakındığında, Isabelle'i biraz ötede bir taşın üstünde oturuyor görünce şaşırdı.

"İyi misin?" diye sordu. Şöyle bir bakınca Isabelle'in yüzü uykulu göründü. Ayağa kalktı ve yolda ona katılması için bekledi.

"İyiyim." dedi Isabelle, ama yüzüne bakmadı. Daha önce Bill'in olduğu gibi parlak ışıktan hipnotize olmuştu.

"Bu da ne?"

"Bilmiyorum." dedi Bill şaşkınlıkla. Onu aradığını ve kısa bir süre için onu bulamamış olduğunu fark etti. "Neredeydin?"

"Burada. Seni bekliyordum. Uzun süredir yoktun!" dedi Isabelle. Sesi çok yumuşaktı, solgun görünüyordu, ama tuhaf bir şekilde sakindi.

"Buradaydım. Hiçbir yere gitmedim." dedi Bill. Ama onu dinliyor gibi görünmüyordu. Işığa doğru gitmek için heyecanlanıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Isabelle. Dönüp ona baktı, Bill ona yetişmek için acele ettiğini hissedebiliyordu. Ama Isabelle ona göre çok hızlı ilerliyordu, biraz daha yavaş olmalıydı.

"Niye böyle koşuyorsun?" diye sordu Isabelle, başını sallayıp azimle parlak ışığa doğru yürümeye devam ederken. "Benimle gelmeni istiyorum." dedi ve arkaya dönüp elleriyle ona uzandı. Bill, Isabelle'in elini tuttu. Onu yanı başında duyabiliyordu, ama elini hissetmiyordu. Isabelle'in de onun elini tuttuğunu görebiliyor, ama hiçbir şey hissedemiyordu. Tüm bildiği çok yorgun olduğuydu. Uzanıp uyumak istiyor, ama onu tekrar kaybetmekten korkuyordu. Isabelle'in tüm söylediklerine karşın, onu bir süre için kaybetmiş olduğunu biliyordu. Isabelle, Bill'e dönüp, "Seni seviyorum." dedi.

"Ben de seni seviyorum!" dedi Bill. "Biraz dinlenebilir miyiz? Çok yorgunum."

"Oraya vardığımızda dinlenebiliriz. Şimdi bizi bekliyorlar." Bundan emindi Isabelle ve acele etmek istiyordu, ama Bill onu yavaşlatıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye merakla sordu Bill.

"Oraya!" dedi Isabelle, ışığı işaret ederek. Bir süre onu takip etti. Oraya varmak zaman alacak gibiydi. Hemen hemen oraya yaklaştıklarında Isabelle'in ismini çağıran sesleri duyabiliyordu Bill. Dönüp baktığında bunun küçük bir çocuk olduğunu gördü. Tam olarak seçemiyordu, ama bir erkek çocuğu olduğunu düşündü. Çocuk onlara el sallıyordu. Sonunda Isabelle dönüp ona baktı.

"Anne!" diye bağırmağa başladı çocuk. Isabelle arkasında bir kız çocuğu olduğunu da görebiliyordu.

"Bu kim?" diye sordu Bill, ama Isabelle'e ihtiyacı yoktu, çünkü cevabı biliyordu.

"Teddy ve Sophie. Şimdi yanlarına gidemem. Çok geç oldu." deyip arkasını döndü. Isabelle. Aniden el sallayan çocuklara iki kız çocuğu daha eklendi. Bill dönüp baktığında onların kendi kızları Olivia ve Jane olduklarını gördü. Teddy'nin Isabelle'i çağırdığı gibi Olivia ve Jane de ona sesleniyorlardı.

"Bekle!" dedi Bill. Ona yetişmeye çalışıyordu, ama Isabelle durmuyordu. Onu mu takip etmeliydi yoksa Olivia ve Jane'in yanına mı dönmeliydi emin olamıyordu.

"Onlara dönmeliyiz." dedi, ancak Isabelle başını sallamakla yetindi.

"Ben dönmüyorum Bill. Benimle geliyor musun?" dedi Isabelle. Çok kararlı görünüyordu, Bill ise her adımda daha da yoruluyordu. Bu yol ona sonsuz bir yol gibi geliyordu.

"Sana yetişemiyorum." diye söylendi. "Niye yanlarına gitmiyoruz? Şimdi bize ihtiyaçları var." dedi Bill.

"Hayır, yok!" deyip, döndü Isabelle. "Tekrar dönemem. Benim için çok geç. Teddy ve Sophie'ye onları sevdiğimi söyle." diye ekledi tek başına gitmeye hazırlanırken.

"Benimle gelmelisin." dedi Bill, aniden Isabelle'in kolunu tutup. "Beni dinle..." dedi kızgınca. Isabelle onu dinlemiyor, ışığa doğru yaklaşıyordu.

"Beni dinlemelisin! Teddy ve Sophie'nin sana ihtiyaçları var. Bense kızlara dönmeliyim, benimle gel Isabelle! Başka bir zaman beraber gidebiliriz."

Bill eline dokununca, Isabelle çok kısa bir an için durakladı.

"Peki, ya başka bir şansımız olmazsa?"

"Başka bir sefer geliriz... Ama şimdi doğru zaman değil!" dedi Bill.

"Benim için doğru zaman. Geri dönmek istemiyorum." Isabelle yalvarırcasına ona baktı. Bill'in ondan uzaklaştığını hissedebiliyordu.

"Lütfen, Bill, benimle gel! Yalnız gitmek istemiyorum."

"Benimle kalmanı istiyorum. Seni seviyorum, Isabelle. Beni bırakma şimdi." Bu sözleri söylerken ağlıyordu Bill ve Isabelle'in onu görmesini istemiyordu, ama Isabelle orada durmuş ona bakıyordu. Kafasını kaldırıp elini Isabelle'e uzattı.

"Tut elimi... Yemin ederim seni bırakmayacağım. Birlikte dönmeliyiz!" Bill bunları söylerken Isabelle birden çok bitkin göründü, dönüp Teddy'ye ve kızlara baktı. Uzun bir süre duraksadı, sonra yavaşça dönüp ona doğru yürüdü. Dönmek gitmekten zor geliyordu, ama Bill şimdi arkasında kalan ışığı görebiliyordu Isabelle ona doğru ilerlerken. Bir an sonra onu kollarına almıştı. Onu öpüyor, ona sarılıyordu. Isabelle ona gülümsüyordu. İkisi de nerede olduklarından emin değildi, tüm bildikleri şimdi çocuklarına geri dönmek zorunda olduklarıydı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Bill yürürlerken... Çocukların sesini duyamıyorlardı, ama ikisi de beklediklerini biliyorlardı. Hava kararırken arkada bıraktıkları ışık daha da belirsizleşmişti şimdi.

"Evet, eminim." diyordu elini sımsıkı tutarken.

"Geç oldu. Hava karardı. Şimdi nasıl bulacağız yolumuzu?" diye sordu Isabelle. Her ikisi de kaybolduklarını düşünüyor ve tekrar kaybolmak istemiyorlardı.

"Sadece bana dayan." dedi Bill. Artık daha rahat nefes alabiliyordu. "Yolu biliyorum." Yürümeye devam ettiler. Şimdi yorulan Isabelle, daha güçlü olan ise Bill'di.

"Bir süre durmalıyım." dedi Isabelle. Her ikisi de Bill'i beklerken üzerinde oturmuş olduğu taşı görebiliyordu, ama bu sefer onun durmasına izin vermeyecekti. Eve gitmeliydiler.

"Buna zamanımız yok. İyi olacaksın. Geri döndüğümüzde dinlenebilirsin." dedi Bill.

Başka bir söz etmeden Bill'i takip etti. O anda etrafları karanlıktı, ama yine de onun nereye gittiğini bildiğine dair bir his vardı içinde. Isabelle'in tüm istediği yolun kenarına uzanıp uyumaktı. Ama Bill ne elini bıraktı ne de yavaşlamasına izin verdi. Nasıl ya da ne zaman olduğunu bilmiyordu, ama bir süre sonra varmış olduklarını hissetti. Tanımadığı bir odanın içindeydiler ve onun yanında kendini güvende hissetti. Her yerde çocuklar vardı; bazı arkadaşlarıyla birlikte Teddy ve Sophie'nin gülüştüklerini ve Bill'in kızlarının onunla konuştuklarını gördü. O onları kucaklarken, Isabelle yere uzandı. O anda bunun güvenli olduğunu biliyordu. Tüm istediği onun yanında yatıp uyumaktı. Bill'e bakıp gülümsedi, Bill de ona. Uykuya dalarken Bill'in hep orada onunla olacağını biliyordu.

"Tanrım, hiçbir zaman bunu yapabileceğimizi düşünmemiştim." diyordu ameliyattan çıkan doktorlardan biri. Ameliyat boyunca kan basıncını yüksek tutup, Isabelle'i yaşatmak için dört saat boyunca savaş vermişlerdi. Zarar gören organları ve kolu tedavi edilmişti. İlk yarım saat boyunca ameliyat odasındaki herkes onun öleceğinden emindi. Çok kan kaybetmişti. Onu hayata döndürenin ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu; uygulamış oldukları ilaç tedavisi mi yanıt vermişti, yapılan nakil mi, cerrahi operasyon mu, yoksa sadece şans mıydı tüm olanlar, bilemediler.

"Hiç böyle bir ameliyat görmedim. İnanılmaz derecede şanslı." diye ekledi ameliyata giren doktorlardan bir diğeri. "Henüz tam olarak tehlikeyi atlatamadı, ama eminim bunu başarabilir. Bu tür olaylar Tanrı'ya inancımı artırıyor." Ter içinde gülümseyerek ameliyathaneden çıktı. Uzun ve yorucu bir gece olmuştu.

Bill'in ameliyatının yapıldığı yandaki odadan, ameliyata katılan iki hemşire çıktı. Onlar da diğerleri gibi çok yorgun görünüyorlardı.

"Nasıldı?" diye sordu biri diğerine.

"Dörtbeş sefer neredeyse onu kaybediyorduk. Hayatta kalmayı başardı. Omurgasının üst kısmında önemli bir incinme söz konusu. Kaybetmemek için çok uğraştık. Nerdeyse son seferinde vazgeçmek üzereydik."

"Tıpkı bizimki gibi. Yaşıyor olmaları şaşırtıcı." "O

nasıl?" diye sordu Bill'in hemşiresi.

"Durumu hâlâ kritik. Kolunu kaybedeceğini düşünüyordum, ama kurtarmayı başardık. Karaciğeri ve kalbi büyük sorun oldu. Bir hastanın böyle bir yaralanma sonrası hayatta kalmayı başarabildiğini hiç görmemiştim." diye cevapladı Isabelle'in hemşiresi.

Isabelle ve Bill getirildiğinde her iki ekip de biraz kahve ve kek yemek için kafeteryadaydılar. Ameliyat sonrası her ikisi de hâlâ derin uykudaydılar. O sırada Isabelle'in çantası bulunmuştu. Claridge'deki oda anahtarı çantadaydı. Polis oteli aramış ve yetkililerce adının Isabelle Forrester olduğu, Fransız olduğu ve Paris'te oturduğu öğrenilmişti. Müdür yardımcısı pasaportunun odasında olup olmadığına bakacağına söz vermişti. Acil durumda kimi arayacaklarını bilmiyorlardı ve kimse de onu aramamıştı.

Bill hakkında istedikleri her şeyi biliyorlardı. Ev telefonunun numarası cüzdanında yazıyordu. Karısı da en yakını olarak listede bulunuyordu. Hastane görevlisi, Cynthia'yı arayıp, kazayı bildirip, Bill'in iyi olduğunu iletmeyi planlıyordu.

Bill'in de, Isabelle'in de durumu kritikti. Isabelle'in başındaki yaralanma da ayrı bir sorundu, ama bu iç organlarındaki yaralanmalar kadar ciddi değildi. Bill'le ilgili en büyük korkuysa; eğer yaşarsa, omurgasındaki zedelenme »onucu yürüme yetisini kaybetmesiydi. Çok şükür ki, tamamen felç olma riski çok düşüktü. Onun için en büyük lorun, bacaklarını kullanıp kullanamayacağıydı. Kesin olarak iyileşene kadar katetmeleri gereken uzun bir yol vardı. Son yıllarda polisin karşılaştığı en kötü kazalardan biriydi ve on bir kişi ölmüştü, iki aracın sürücüsü ve dokuz otobüs yolcusu. Gece Isabelle ve Bill'in ameliyatları boyunca her iki ekip de ölü sayısının on üçe çıkacağından neredeyse emindiler. Isabelle ve Bill'in hâlâ yaşıyor olmaları bir mucizeydi.

Hastane görevlisi iç çekerek masasına oturmadan önce, masasındaki bazı kâğıtları dosyaladı. Claridge'deki genel müdür yardımcısı, Isabelle'in odasına gidip, yakını olarak kocasının kayıtlı bulunduğu pasaportu bulmuştu. Paris'teki numarayı ve Bill'in Conneticut'taki numarasını buldular. Hastane görevlisi bu tür telefon konuşmaları yapmaktan nefret ediyordu. Kendini güçlü hissetmek için kahvesinden bir yudum aldı ve önce Paris'i aradı. Bir adam telefonu açmadan önce telefon birkaç kez çaldı. Hastanede görevlisi derin bir nefes aldı, "Bay Forrester?" dedi aksanlı bir Fransızca'yla.

"Evet, benim." dedi soğuk bir ses.

Amerikan aksanını fark eden görevli hemen telefonun öbür ucundaki sese Isabelle'in onun eşi olup olmadığını sordu.

"Evet, eşim." dedi adam, bu kez ilgili bir ses tonuyla. Görevli aceleyle kendisini Saint Thomas Hastanesi'nden aradığını ve Isabelle'in önceki gece bir trafik kazasında yaralandığını ve limuzininin bir otobüsle çarpıştığını söyledi.

"Durumu kritik. Ameliyattan henüz çıktı Bay Forrester ve korkarım durumunda bir gelişme yok. İç organlarında ağrı, başında ise hafif bir yaralanma var. Önümüzdeki birkaç saat içinde fazla bir şey söyleyemeyiz. Ameliyattan sonra yaşıyor olması cesaret verici. Üzgünüm." dedi kendini garip hissederek. Karşı

tarafıta yine uzun bir sessizlik oldu. Gordon duyduklarını kafasında tartmaya çalışıyordu. "Evet, bugün oraya geleceğim." diye belli belirsiz mırıldandı. "Öncelikle doktorlarla görüşmeliyim." Ama telefondaki kadın şimdilik bir şey sormasını gerektirmeyecek kadar detaylı bilgi vermişti. "Bilinci yerinde mi?" diye sordu Gordon.

"Hayır, efendim değil, kazadan beri henüz kendine gelmedi, kendisine yatıştırıcı ilaç verildi. Çok kan kaybetmiş." Ne diyeceğini bilmeden endişeyle başını salladı Gordon. Bahsettikleri kişinin Isabelle olduğuna inanamıyordu. Ne kadar az şey paylaşsalar da, ne kadar birbirlerinden uzaklaşsalar da, o hâlâ onun karısıydı. Teddy'ye söylemeli miydi, yoksa Portekiz'deki Sophie'yi mi aramalıydı bilmiyordu. Bunu düşünürken her ikisine de bir şey söylememeye karar verdi. Tüm bunlar sadece onları korkutacaktı; daha fazlasını öğrenene kadar Sophie'yi arayıp endişelendirmenin bir anlamı yoktu. Durumu görene kadar, tabii önce Isabelle ölmediği sürece, Gordon kimseye bir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşündü.

Hastanedeki görevli bunun gerçek bir olasılık olduğu konusunda oldukça açık konuşmuştu. Telefonu kapatınca uzun bir süre koltuğuında oturup boşluğa daldı, uzun zamandır ona karşı bir şey hissetmiyordu, ama o çocuklarının annesiydi ve yirmi yıllık bir evlilikleri vardı. Araba arptığuında çok acı çekmemiş olmasını umdu ve bir an için ölmemiş olmasına memnun oldu. Bu kadar az şey hissetmesinden dolayı ürktü, farkında olduğu ve hissetiği tek şey pişmanlıktı.

Havayollarını arayıp uçuşlar hakkında bilgi aldı. Ve sonra bir karar verdi, kimse kazayı bilmiyordu, bilinci yerinde değildi ve olup biteni anlamak için zamana ihtiyacı vardı. Öğleden sonra önemli görüşmeleri vardı. Panik duygusuyla hareket etmek istemiyordu. Orada yapabileceği bir şey yoktu. Üstelik hastanelerden nefret ederdi. Bir anlık tereddüitten sonra saat beş buçuk için rezervasyon yaptırdı. Yerel saatle beş buçuk'ta Heathrov'da olacaktı. O gece saat yedide hastanede olabilirdi. Eğer oraya varmadan ölürse, ki öyle olması gerekiyordu, diye kendi kendine söylendi. Eğer hâlâ hayatta olursa, bu umut verici bir işaret sayılırdı. Ama orada komada yatarken, onun orada olup olmamasının Isabelle için pek bir şey ifade etmeyeceğini düşündü. Zamanını başka bir yerde daha verimli bir şekilde geçirebilirdi. Ya da en azından o öyle düşünüyordu.

Kısa bir süre sonra ofise gitti, sekreterine saat üçte ofisten ayrılacağı dışında hiçbir şey söylemedi. Ortalığu telaşa vermek istemiyordu. Ölmediği sürece böyle bir şeye lüzum yoktu.

Londra'da hastanede yoğun bakım servisindeki görevli, Gordon'la yaptığu konuşma sonrası kendini bir sonraki görüşme için hazırladı. Gordon'a aramak bir parça cesaretini kırmıştı. O kadar az şey sormuştu ve sesi korkunç derecede sakin gelmişti ki. Böyle bir telefon konuşmasına bu şekilde karşılık vermesi pek olağan değildi. Robinson'un telefon numarası görevlinin masasının üzerinde duruyordu. Karşı tarafıta telefon çalarken iki hemşire oradan geçiyordu. Elllerinde Isabelle'in dosyası vardı ve Isabelle'le ilgili konuşuyorlardı. Telefonda konuşmalarından Gordon'un ne zaman geleceğine dair hiç bilgi edinememişti görevli, sadece teşekkür edip telefonu kapatmıştı.

Robinsonlar'ın evinde telefona Bill'in yirmi bir yaşındaki kızı Olivia çıktı. Saat sabahın altısıydı ve henüz herkes uyuyordu. Olivia telefonu açtı; İngiliz aksanı ile konuşan bir ses Bayan Robinson'u soruyordu.

"Uyuyor." dedi Olivia yatakta dönerek. "Birkaç saat içinde tekrar arayabilir misiniz?" diye sordu esneyerek tam telefonu kapatırken.

"Korkarım ki bekleyemem, sonra da arayamam. Lütfen, telefona çağırır mısınız?"

"Bir şey mi var?" Olivia kendine gelmeye başladı ve yatakta doğruldu. Niçin telefon edildiğini bilmiyordu, ama telefondaki ses tedirgin ediciydi.

"Korkarım ki Bayan Robinson'un kendisiyle görüşmeliyim."

Telefonu bekletip yataktan çıkarken Olivia oldukça endişelenmişti. Aceleyle hole inip annesinin odasına yöneldi. Holdeki seslerden ve kapının açılmasından Cynthia uyandı. "Merhaba, iyi misin?" diye fısıldadı karanlık odada. Uykusu derin olmasına rağmen uyanmıştı; bunca yıldan sonra bile çocuklarıyla ilgili altıncı hissi çok kuvvetliydi.

"Hasta mısın?"

"Hayır, telefonda seninle konuşmak isteyen bir İngiliz kadın var."

Anne ve kızı göz göze geldiler. Cindy endişe verici bir duyguya kapıldı. İçgüdüsel olarak Bill'le ilgili bir şeyler olduğunu hissetti. Önceden hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı, ama aniden hayatında başka bir kadın olduğu endişesine kapıldı. Sessizce, "Telefona bakacağım." deyip kalktı. "Pekâlâ Olivia, yatağına git." Ancak Olivia yerinden kıpırdamadı, o da garip bir duyguya kapılmıştı.

"Ben Bayan Robinson." dedi telefonda, sonra uzun süre sessizce dinledi, ama Olivia onun gözlerinin kapandığını fark etti.

"Ne kadar ciddi?" Olivia'nın tüm duyabildiği buydu. "Ne zaman? Kendinde mi?" Bunu duyunca Olivia'nın gözleri açıldı. "Babam mı?" Sesi panik içindeydi annesi mimikleriyle sessiz olmasını işaret etti, yoğun bakım ünitesindeki görevlinin söylediği her şeyi duymak istiyordu. Ama başıyla da Olivia'yı onayladı. Genç kız yatağın üstüne çöktü. "İyi mi?"

Karşı tarafı dinlerken annesi bunu cevaplamadı. "Doktorun adı ne?" Hızlıca bloknotun üstüne bir isim karaladı. Birkaç soru daha sorup eğer bir değişiklik olursa onu tekrar aramalarını rica etti.

"Ben en kısa zamanda orada olacağım. Kendine gelir gelmez bilmek istiyorum. Eğer kendine gelirse yarım saat içinde sizi arayıp ne zaman orada olacağımı bildiririm." Sesi sakindi, durgundu, ama gözleri öyle değildi. Telefonu kapatırken afallamış görünüyordu. Olivia kollarına atıldı.

"Ne olmuş?" Sesi ağlamaklıydı. Cynthia ise boğazında bir yumru hissediyordu. Duydukları korkunç şeylerdi ve sadece görüldüğü kadar kötü olmamasını umuyordu. Kırılmış bir boyun kemiği. Omurgada incinme, belinden ameliyat, muhtemelen felç, iç organlarda hasar, kırık kemikler, dahası yaşayıp yaşamayacağından bile emin değiller. Ayrıca yaşasa bile yürüyebileceği şüpheliydi. Bill'i tekerlekli sandalyede düşünmek bile imkânsızdı, nerdeyse onun ölmesinin bir bakıma kendisi için daha iyi olacağını aklına getirdi. Hayatının geri kalanını tekerlekli sandalyeye mahkûm geçirmeye katlanamazdı. Kendisi de onun bakıcısı olamazdı. Ya belden aşağısı tutmazsa, ya daha kötüyse, ya yatalak olursa ve hareket edemezse kadının söylediği şeyler, kendi korkuları kafasında dönüp duruyordu.

"Baban kaza geçirmiş. Şu an Londra'da, birkaç gün orada kalacağını söylemeyi unuttum, birkaç gün önce New York'tayken onunla konuştum. Arabası bir otobüsle çarpışmış. Oldukça berbat görünüyormuş." dedi Cynthia dürüstçe. "Boynu kırılmış, omurgası zarar görmüş, ameliyattan yeni çıkmış, durumu hayli ciddi."

"Ölecek mi?" diye sorarken Olivia'nın gözleri büyüdü. Duraksadı.

"Ölebilirdi." dedi hafifçe, Cynthia. "Ama baban çok güçlüdür. İyi olacaktır. Henüz bilmiyorum, bugün oraya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum." dedi Olivia. Üzgündü. İnce, güzel gözlü, sansın bir genç kızdı. Georgetown Üniversitesi'nde dış politika okuyacaktı, çok iyi bir öğrenci ve harika bir çocuktı. Anne ve babası onunla gerçekten gurur duyuyorlardı. Babası ile geçirdiği kısa zamana rağmen ona çok düşküncü. Çocukken onu idealize etmişti, son dönemde ise yaptığı her şeyden gurur duyuyordu.

Çarşafı bir kenara atıp, "Bence siz kızlar burada kalmalısınız." diyerek yataktan kalktı Cynthia. Havayollarını arayıp toplanmalıydı. Öğle uçağı ile gitmeyi planlıyordu. Olivia'yı yanında götürmek işleri zorlaştıracaktı. Onların üzülmelerini istemiyordu. Hastanedeki kadının söylediklerinden anlaşıldığı kadarı ile durum kötüydü.

"Seninle geliyorum anne." diye sesini yükseltti Olivia. "Gerekirse biletimi alıp kendim giderim."

"Neler oluyor?" diye uykulu bir halde Jane odaya girdi. Ufak tefek, sarışın bir kızdı. Şu hali Cindy'nin o yaşlarındaki haline benziyordu. New York Üniversitesi'ndeki İlk senesini bitirmiş, on dokuz yaşına girmişti. Seslerini duymuştu ve Olivia'nın yüzündeki ifadeden annelerine kızmış olduğunu görebiliyordu.

"Siz ikiniz bu saatte ne için tartışıyorsunuz?"

Cynthia büyük kızı ile her zaman her konuda tartışırlardı. Her zaman uzlaştırıcı olan Jane, esneyerek annesinin yatağına girdi.

Annesi telefonda havayollarını ararken, "Babam kaza geçirmiş." dedi Olivia kız kardeşine.

"İyi mi?" Aksini düşünmek istemiyordu. Olivia ondan daha sinirli bir yapıya sahipti ve bazen abartılı davranabiliyordu. Jane emin olamadı.

"Haberler pek iyi değil." dedi Olivia, hıçkırıklara boğularak ağlamaya başladı. "Boynu kırılmış, omurgası incinmiş, annemin dediğine göre yürüyemeyebilirmiş, ameliyat olmuş. Bir otobüs, arabasına çarpmış."

"Oh, olamaz!" dedi Jane, ama her zamanki gibi sakin olmaya çalıştı. O her zaman yardıma ihtiyacı olan biriyle ilgilenirdi. Cindy'nin serin kanlı tarafını almıştı, ama bu sefer panik içinde ağlamaya başladı.

Olivia gözyaşları arasında, "Annem Londra'ya uçuyor ve ben de onunla gidiyorum." dedi.

"Ben de geliyorum." dedi Jane, sonra annesine geleceğini söylemek için yataktan fırladı. Cindy telefonda uçuşla ilgili ayarlamaları yaparken tam önüne dikildi, doğruca ona, "Biz de sizinle geliyoruz." dedi. O kadar sesli konuşuyorlardı ki telefonu zar zor duyabiliyordu Cindy. Sonra elini ahizeye koyup, Jane'e döndü.

"Her ikiniz de burada kalmalısınız, gelmeniz gerekirse ben sizi ararım."

"Ya sizinle gideriz ya da kendimiz gideriz." diye kararlı bir şekilde karşılık verdi Jane. Annesi onunla tartışmanın sonuç vermeyeceğini biliyordu. Bir kere kararını verdi mi asla dönmezdi.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"On bir buçuk uçağıyla... " diye cevapladı Cynthia ve rezervasyonu değiştirdi. Acenteye üç bilete ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir dakika sonra telefonu kapadı, dönüp kızlara saat dokuzda evden çıkmış olmaları gerektiğini söyledi.

"Kahvaltı hazırlayayım." diye Jane gönüllü oldu. Olivia yatakta oturmuş ağlıyordu.

"Gidip toparlan." dedi ablasına, sonra Cindy dolaptan bavulu çıkarırken annesine baktı.

"Babam başarabilecek mi anne?" diye sessizce sordu. Annesi durup endişeli gözlerle ona baktı.

"Bilmiyorum canım, bunu söylemek için çok erken, ama direniyor ve ameliyatı atlattı." Memurun iki kere ölüme çok yaklaştığını ve onu arabadan çıkarabilmek için iki saat uğraştıklarını söylediğinden bahsetmedi. "Sağlıklı, güçlü ve durumu iyi, ona bir şey olmayacak."

Jane gözlerini ovuşturarak, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Tüm bildiğim limuzinine bir otobüsün çarptığı. Çok kötü bir kaza olmalı. İki kişi ölmüş, şükredelim babanız onlardan biri değildi." dedi. Jane odadan ayrıldı. Cynthia ne yapacağına karar vermeye çalıştı.

Tiştirleri, kazakları bir bavula tıktırırken bir yandan da Bill'le ilgili söylenenleri düşünüyordu. Sakat kalmaktansa hiç yaşamamayı tercih edeceğinden adı gibi emindi. Şimdi onun için ne diyeceğini bilmiyordu. Her şey yaralarının derecesine bağlıydı. Ama tüm bunlardan kızlara bahsetmeyi düşünmüyordu. Çamaşırlarını ve ayakkabılarını bir çantaya yerleştirirken kendisinin bile neler hissettiğinden emin olmadığını fark etti. Hayatının yarısından daha fazlasını onunla evli olarak geçirmişti. Ama artık ona âşık değildi. İlişkileri arkadaşlıktan öteye geçmiyordu, Bill çocuklarının babası, onun da otuz yıllık kocasıydı. Hayatında başka erkekler de olmuştu ve bir süre önce evlilikleri artık tükenmişti. Başka erkeklerle birlikteyken iki sefer ondan boşanmayı bile düşünmüştü. Ama bunca yıl boyunca onun öleceğini bile hiç düşünmemişti. Şimdi bunları düşünmek her şeyi alt üst etmişti.

Birden aklına gençliği geldi; ona ne kadar âşık olduğunu, evliliklerinin ilk yıllarında ne kadar mutlu olduklarını hatırladı. Banyoya girip duşu açarken sanki tüm bunların otuz yıllık bir tarihin yeniden gözlerinde canlanması gibi bir şey olduğunu düşündü. Sıcak duşun altında onun hiç yürüyemeyeceğini düşünüp ağladı.

Saat dokuzda havaalanına doğru yola çıktılar. Arabayı Cynthia kullanıyor, kızlar da arka koltukta sessizce oturuyorlardı. Cynthia yol boyunca tek bir kelime etmedi. Kızlar pencereden dışarı bakarken derin düşüncelere dalmışlardı. Blucin ve tişört giymişlerdi. Yanlarına çok az eşya almışlardı Cynthia hastaneden pek ayrılamayacaklarını düşünmüştü, nasıl göründükleri hiç umurlarında değildi. Kızlar saçlarını taramaya bile zar zor vakit bulmuşlardı. Çıkmadan önce Jane'in hazırladığı kahvaltıda hiç kimse bir şey yemedi, tek düşündükleri yaşam mücadelesi veren Bill'di. Onların uçağı kalkarken Gordon Forrester de Charles de Gaulle'den kalkmış bir uçaktaydı.

Bir saatten daha az bir sürede Heathrov'da olacaktı. Londra'daki hastanede değişen bir şey yoktu. Isabelle de Bill de yoğun bakım servisinde iki ayrı özel odaya yerleştirilmişti. Her ikisi de monitöre bağlı, farklı iki ekip tarafından müşahade altında tutuluyordu. Durumları son derece ciddiydi. Öğleden sonra, 3'ten beri Isabelle'in yüksek ateşi vardı. Kalbi düzensiz atıyordu, kötü bir şekilde yaralanan karaciğeri ve böbrekleri iflas etme sinyalleri veriyordu. Çarpma sırasında ve ameliyat sonrası beyinde hafif bir sarsıntı olmuştu. Ama en azından EEG beyin fonksiyonlarının hâlâ çalıştığını gösteriyordu. Doktorlar, yaşaması halinde kalıcı bir hasar olmayacağından emindiler. Yüksek ateşe neyin sebep olduğunu kestirmek zordu, anestezi ilaçları ve travmanın da etkisiyle hâlâ komadaydı. Kilinik olarak değerlendirildiğinde yaşamasına inanmak oldukça zordu.

Bill'in durumu Isabelle'e oranla daha iyiye gidiyordu. Boynu çelik kayışlarla işkence aletine benzer bir cihaza bağlanmıştı Sirtında demir bir destek vardı ve o farkında olmasa da onun hareket etmesini sağlayan bir levha üzerindeydi. O da

hâlâ komadaydı. Saat 6'da nöbet değişirken hemşirelerden biri, "Ailesi ABD'den geliyor, gece yarısı burda olurlar." dedi. "Eşi uçaktan aradı. Şu an yoldalar." Diğer hemşire başıyla onayladı ve monitörü ayarladı; en azından hayati fonksiyonları sürekli ölümle yaşam arasında gidip gelen Isabelle'inkinden daha iyi durumdaydı. Isabelle'in kurtulma şansı Bill'e göre daha düşüktü. Hemşirelerden biri, Isabelle'i görmeye kimsenin gelip gelmediğini sordu.

"Sanırım bu sabah Paris'i arayıp kocasıyla görüştüler, ama ne zaman geleceğini söylememiş. Katherine adamın soğukkanlılıkla konuştuğunu söyledi."

"Zavallı adam, onun için zor bir görüşme olmalı. Acaba çocukları var mı?"

Her ikisinin de tıbbi geçmişleri ve özel yaşantıları ile ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. Tüm bildikleri uyrukları, en yakınlarının isimleri ve kazada neler olduğuydu. Aralarındaki ilişkiyi bile bilmiyorlardı. İş arkadaşı mıydılar, yoksa başka bir bağlantıları var mıydı? Bir tahmin yürütmek olanaksızdı. Şu anda yoğun bakım ünitesinde yaşam mücadelesi veren iki hastaydılar; beynindeki basıncı azaltmak için Isabelle'i tekrar ameliyat etmekten bahsediyorlardı. Bir karar vermek için doktor her an gelebilirdi. Saat 6'da gelen doktor, ümitsiz bir ifadeyle monitörleri inceleyip beklemeye karar verdi. Doktor, Isabelle'in başka bir ameliyatı kaldırabileceğini zannetmiyordu. Bu noktada onu daha fazla zorlamanın doğru olmadığını düşünüyordu.

Saat yediyi geçiyordu. Gordon geldiğinde doktor daha yeni ayrılmıştı. Sessizce yoğun bakım servisine doğru yürüdü, masadaki erkek memura kendini tanıttı. Adam başını kaldırıp baktı. Kafasıyla onaylayıp oradan geçmekte olan hemşireye onu Isabelle'in odasına götürmesini söyledi. Gordon tek bir söz etmeden sıkıntılı bir ifade ile hemşireyi takip etti. Bütün bir gün kendini bunun için hazırlamıştı, odasına girerken onu çok hasta bulmayı bekliyordu. Ama düşündüğü hiçbir şey onu bu ana hazırlayamamıştı. Isabelle tanınmayacak halde iri bir et parçası gibi görünüyordu; her yerinde bandajlar, teller, tüpler ve monitörler vardı. Kafası bile sarılydı. Ona ait tanıdık tek şey sargılar arasında görülebilen yüzüydü. İçeri girdiğinde yanında üç kişi vardı. Biri serum değiştiriyor, diğeri monitörü muayene ediyor, üçüncüsü ise her zaman yaptıkları gibi gözbebeklerini kontrol ediyordu. Onu öyle görmek bile Gordon'un kendini kötü hissetmesine yetti. Gördükleri dehşet vericiydi. Sanki artık Isabelle orada değilmiş gibiydi. Geriye kalansa hiçbir şeydi. Kırılmış bir bedenden başka bir şey değildi. Hemşirelerden biri yavaşça ona seslenirken o ne bir şey söyleyebildi ne de yaklaşabildi.

"Bay Forrester?" Gordon başını salladı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Isabelle'i başında ona odaklanmış bir sürü insanla görmek Gordon'u huzursuz etti. Kendisinden ne beklediklerinden emin değildi. Ayaklarına kapanıp öpmesini mi, yoksa dudaklarına dokunmasını mı?, ama o yanına bile gidemiyordu. Onu seyretmek ölüm meleğine bakmak gibi bir şeydi ve onu ürkütüyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu sert bir sesle.

"Ateşi var. Doktor az önce çıktı. Beyindeki basıncı gidermek için başka bir ameliyat düşünüyorlardı. Ama doktor buna dayanacak güçte olmadığını düşünüyor. Saat onda döneceğini söyledi."

"Ya ameliyatı yapmazsa? Beyin zarar görecektir mi?"

Isabelle'in beyin fonksiyonları çalışmadan yaşadığını düşünemiyordu. Bunu doktora anlatmak istiyordu. Eğer eskisi gibi olmayacaksa onu kurtarmak için çabalamaları çok gülünçtü. Güzel, akıllı ve yetenekli bir kadındı. Aralarındaki anlaşmazlık ne olursa olsun iyi bir eş ve anne olmuştu. Onu kurtarıp yatakta yaşamaya mahkûm etmek ve yaşayan bir ölüye döndürmek iğrenç geliyordu. Bunun onların başına gelmemesi için her türlü mücadeleye hazırды. Çocuklarının onu böyle hatırlamalarını istemiyordu, bu durumu tek başına göğüslemeyi de.

"Bu aşamada bir şey söylemek zor Bay Forrester. Ancak beyin tepkileri ümit verici. Bunu tahmin etmek için çok erken."

Şu durumda aylar sonrası için bir tahminde bulunmak bir yana kaç saat yaşayacağını bilmek bile imkânsızdı.

"Burada konuşabileceğim bir doktor var mı?" diye sordu Gordon.

Hemşire onun uzaktan bir akraba ya da bir tanıdık olduğunu düşündü.

Hemşire, "Nöbetçi doktora burada olduğunuzu bildireyim." diyerek dışarı çıktı.

Diğer iki hemşire Isabelle'in yanında kaldı. Gordon Forrester onları rahatsız ediyordu. Isabelle'e bakarken yürekleri parçalanıyordu. O kadar genç ve güzeldi ki. Oysa Paris'ten karısını görmek için gelen adam hiçbir şey hissetmiyor görünüyordu. Hiç bu kadar soğuk biriyle karşılaşmamışlardı.

Gordon birilerinin gelip kendisi ile konuşmasını beklemek üzere koridora çıktı. On dakika sonra genç bir doktor geldi. Gordon'a aşağı yukarı bildiklerini tekrarlayıp Isabelle'in içinde bulunduğu ölümcül durumdan bahsetti. Başka bir ameliyat yapılması konusunu görüştüklerini ve mümkün olduğunca bundan kaçındıklarını belirtti. Ellerinden gelen tek şey bekleyip geçirdiği travmaya nasıl tepki verdiğini görmektir. Onun tahminlerine göre olumlu bir gelişme olana dek uzun süre bekleyebilirlerdi. Ama bu noktaya kadar gelebilmesinin bile ümit verici olduğunu düşünüyorlardı.

"Üzgünüm Bay Forrester. Böyle bir kazadan sağ kurtulmaları mucize." Gordon başını salladı. Önceden duyduklarının dışında başka bir şeye takıldı aklı.

"Sürücünün öldüğünü sanıyordum."

"Hemen ölmüş. Ayrıca otobüs şoförü ve dokuz yolcu da..."

"Sanırım biraz önce onların kurtulduğunu söylediniz?"

"Evet, öyle söyledim. Onunla birlikte biri daha vardı. Eşinizden daha iyi durumda değil, ama o da kurtuldu. Onun yaraları eşinizinkinden farklı, ama onun da durumu oldukça kritik."

Gordon doktoru dinlerken endişeye kapıldı. Gecenin o saatinde bir limuzinde başka bir adamla ne yaptığına anlam veremiyordu. Londra'ya tatile, bir sergiyi görmek için geldiğini, diğer müze ve galerileri gezeceğini sanıyordu. Bunda hiçbir sakınca yoktu, ama şimdi tüm olanlar biraz garip görünüyordu.

"Kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu ilgisiz görünmeye çalışarak. Yüzünde hiçbir değişiklik görünmüyordu.

"İsmi biliyoruz, ama hakkında daha fazlasını bilmiyoruz. Bill Robinson, bir Amerikalı. Ailesi şu anda uçakta olmalı." Gordon eski dostlarını bekliyor gibi başını salladı. Sonra bir an ismi kafasında evirip çevirdi. Onun aynı adam olup olmadığını düşündü. Yıllar önce tanıştığı bir Bill Robinson vardı. Siyasetin ünlü isimlerinden biriydi. Robinson ve Fransa büyükelçisinin eski dost olduklarını biliyordu. Ama Isabelle'le ne işi olduğunu anlayamadı. Onların daha önce karşılaştıklarından bile emin değildi. Elçilikte tanıştıklarında Isabelle'in yanında olup olmadığını anımsayamadı. Kansıyla çok nadiren dışarı çıkardı. Isabelle'le bu adamın işi tam bir muammaydı. Kafasındaki şüpheyi gizleyen ilgili gözlerle "Peki, o nasıl?" diye sordu.

"Bilemiyoruz. Boynunda kırık var. Üst omurgası zarar görmüş. Ayrıca bazı iç organlarında da zarar var, ama eşinizinki kadar ağır değil."

"En çok eşim etkilenmiş gibi konuşuyorsunuz." dedi Gordon. "Omurgadaki incinme felce neden olur mu?"

"Bunu konuşmak için erken. Hâlâ bilinci yerinde değil. Ameliyattan sonra hiç kendine gelmedi. Kazanın şokuna karşı bir tepki olabilir ya da boynuna bağlı olarak daha karışık bir şey olabilir. Onun da durumu kritik."

Gordon'a öyle geliyordu ki her ikisi de o gece beraber ne yaptıklarını açıklama fırsatı bulamadan ölebilirlerdi. Gordon bunun bir rastlantı olup olmadığını düşündü. Eğer Londra'da eskiden tanıdığı, kendisinin hiç bilmediği arkadaşlarını görmeye gitmiştiyse belki otelden ayrılırken aynı Limuzin'i paylaşmışlardır. Ama o saatte dışarıda ne işleri vardı, nereden geliyorlardı? Neden beraberlerdi? Birbirlerini önceden tanıyorlar mıydı? Kafasında dolaşan birçok ihtimal ve soru vardı. Eğer yaşamazlarsa hiçbirinin cevabını öğrenmek mümkün olmayacaktı. Isabelle'i iyi tanıdığını düşünüyordu. Bir adamla ilişkiye girecek, hatta onunla gizlice randevulaşacak türden bir kadın değildi. Ama yine de gecenin ikisinde bir limuzinde birlikteydiler. Şu anda bunun sebebini bilmek mümkün değildi.

"Geceyi hastanede eşiniz ile birlikte geçirmek ister misiniz?" diye sordu genç doktor. Ama Gordon aceleyle "Hayır!" diye başını salladı. Hasta odalarından, hastanelerden ve hatta hasta insanlardan hiç hoşlanmazdı. Tüm bunlar ona umutsuz bir şekilde annesini hatırlatırdı.

"Kendinde olmadığına göre burada kalmamın bir anlamı yok. Sadece size ayak bağı olurum. Bir otelde kalsam daha iyi. Bir değişiklik olursa beni Claridge Oteli'nden arayabilirsiniz. Bu daha iyi olur. Eşim adına harcadığınız çaba için teşekkür ederim." Resmi bir şekilde ve huzursuzca tekrar ayağa kalktı. Hastanede kendini kötü hissettiği, tekrar kansının odasına gitmek istemediği açıkça belli oluyordu. "Ayrılmadan önce onu tekrar göreceğim."

Doktora teşekkür edip koridora çıktı. Kapıya geldiğinde başında beş kişi gördü ve hâlâ bir hayat belirtisi yoktu. Odaya girmeden kısa bir süre onları seyretti. Sonra bir şey söylemeden çıkıp gitti. Hastanede ona hiç dokunmamış, öpmemiş, yatağına bile yaklaşmamıştı. Caddeye çıkar çıkmaz derin bir nefes aldı. Onun için Teddy her zaman problem olmuştu. Bu sadece hoş göremediği bir durumdu. Bir taksi durdurdu. Ona Claridge'in adresini verirken kendini rahatsız hissetti. Yoğun bakım servisinden kaçabildiği için oldukça rahatlamıştı. Isabelle için üzülmeye sine rağmen odasına girip eline bile dokunamadı. Tanrı'ya şükür kendinde değil diye düşünüyordu. Aynı şeyi beyni hasar görmüş vaziyette yaşamaması için de diledi

Bu onun için katlanamayacağı bir hayat olurdu. Isabelle adına çok üzülmeye rağmen kendi adına pek bir şey hissetmiyordu. Kaybetme korkusunu hiç hissetmedi. Hastane yatağında öyle her yanı kırılmış yatarken ona bir yabancı gibi gelmişti. Cansız bir bebek gibiydi. Biraz önce gördüğü kadın bir zamanlar evlendiği genç kadın değildi sanki. Ruhu çoktan göçüp gitmiş gibiydi. Claridge'in kapı görevlisi elinden çantasını aldı. Birkaç tişört ve iç çamaşırı getirmişti. Uzun süre kalmaya niyetli değildi. Durumu görmek için gelmiş, bir ya da iki gün içinde Paris'e dönmeyi planlamıştı. Sonra tekrar Londra'ya gelebilirdi. O zamana kadar ölebilir ya da durumunda bir değişiklik olmayabilirdi. Genç doktor durumunda değişiklik olmadan haftalarca, hatta aylarca komada kalabileceğini söylemişti. Londra'da onunla kalması mümkün değildi. Dönüp kendi işleri ile ilgilenmeli ve bankada neler olduğuna bakmalıydı. Eğer mümkün olursa birkaç günde bir Londra Paris arasında gidip gelecekti. Ama sonra bunun gereksiz olduğunu fark ederek Portekiz'den Sophie'yi eve çağırmanın en iyi çözüm olacağına karar verdi. En azından Teddy'ye göz kulak olabilirdi. Onu çağırmaya çekinmişti, ama bugün gördüklerinden sonra çağırması gerektiğine karar verdi. Isabelle'in ölmesi ihtimaline karşı onu hazırlamalıydı. Gordon resepsiyonda durup Isabelle'in anahtarını istedi. Müdür yardımcısı hemen odadan çıkıp Gordon'a ne kadar üzgün olduğunu söyledi.

"Çok korkunç bir kazaydı. Hepimiz çok üzüldük. Polis arayana kadar haberimiz olmadı."

Gordon başıyla söylediklerini onayladı.

Müdür yardımcısı kaygıyla "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Pek iyi değil."

Sonra bir şeyler öğrenebilmek için "Bay Robinson da ağır yaralı." diye devam etti. Genç adamın gözlerinde bir şeyler bulmayı umuyordu, ama sadece aynı yakınlıkla elini sıktı. Adamın tek söylediği "Anlıyorum." oldu. Ona neden ikisinin

aynı limuzinde olduğunu sormak doğru olmazdı. Bunu öğrenmek o kadar kolay olmayacaktı.

"İkisinin de aynı arabada olması ne büyük talihsizlik." dedi, Gordon. "Kendisi eski bir arkadaşımıdır. Herhalde Isabelle'le burada karşılaştılar."

"Sanırım öyle... " dedi müdür yardımcısı, başını sallayarak. "Onları dün akşam lobide çay içerken gördüm."

"Dün gece nereye gitmiş olabileceklerini biliyor musun?"

"Salon görevlisine onlar için bir yerde rezervasyon yaptırıp yaptırmadığını sorabilirim." Birkaç dakika ayrılıp araştırmaya başladı. Görevli, Bay Robinson'un rezervasyonlarını şehre indiğinde kendisinin yaptığını, araba kiralamak dışında kendilerine bir şey danışmadığını söyledi. Ancak diğer salon görevlisinin onlar için Kulüp Mark'ta yer ayırttığını da sözlerine ekledi. "O görevli bugün izinli. Geldiğinde sorabilirim ya da isterseniz Kulüp Mark'ı arayabilirim. Bildiğiniz gibi şoför maalesef öldü. En iyi çalışanlarımızdan biriydi. Evliydi ve dört oğlu vardı. Korkunç bir trajedi." Adamın olanlardan büyük üzüntü duyduğu belliydi. Gordon teşekkür edip anahtarını aldı, asansöre binip yukarı çıktı. Hâlâ müdür yardımcısının önceki gece lobide çay içmeleri ile ilgili söylediklerini düşündü. Acaba sanat gezileri sırasında mı karşılaşmışlardı? Isabelle saf bir kadındı ve onunla tanışıp lobide çay içmesi önemsiz bir şeydi, ama Gordon gecenin ikisinde onunla Limuzin'de ne işi olduğunu merak ediyordu. Bill Robinson'un onunla ne işi olduğunu anlamıyordu. Eğer Isabelle değil başkası olsaydı açıkça görünen şeye inanırdı, ancak Isabelle söz konusu olunca onunla aynı arabada olmasının masumane bir sebebi olacağını düşünüyordu.

Isabelle'in odasına girdiğinde içi ürperdi. Etrafa bakındı ve sanki Isabelle ölmüş gibi bir hisse kapıldı. Makyaj malzemeleri lavabonun yanındaki masanın üzerine dağılmıştı. Geceliği banyo kapısının arkasında asılıydı. Elbiseleri düzenli bir şekilde asılmıştı, müze ve galerilerden alınmış broşür ve kitapçıklar masanın üzerindeydi. Onların yanında Harry Bar'dan alınmış bir kibrit gözüne çarptı. Isabelle sigara içmediğinden bunun garip olduğunu düşündü. Harry Bar gibi bir yerde onun ne işi olabilirdi? Sonra Annabel'den alınmış bir başka kibrit kutusu gördü. Birden öfkeleni. Belki de Bill Robinson'la aralarında geçen masum bir şey değildi. Bu yerlere onunla gittiğini düşünüyordu. Başka kanıtlar için etrafa bakındı, ama ne bir erkek elbisesi, ne bir not, ne gönderilmiş bir çiçek vardı. Eldeki tek veri, iki ünlü bardan hatıra olarak alınmış iki kibrit kutusuydu. Belki Robinson ona yaklaşmış, o da kinci olamamıştı. O gece ya da ondan önce aralarında her ne olduysa bedelini çok ağır ödemişlerdi. Kibrit kutularını cebine koydu, oturdu ve etrafa bakındı. Sonra telefon edip sert bir içki istedi.

Cynthia Robinson ve kızları uçaktan inerlerken Londra'da saat 11.30'du. Kızlar uçakta kısa bir süre de olsa uyumuşlardı, ama Cynthia yol boyunca Bill'i düşündü. Ona olanlara üzülmüştü ve bir an önce onu görmek istiyordu. Belki hastaneye vardıklarında komadan çıkmış olurdu, belki de boynuna ve omurgasına aldığı darbeler çok önemli sonuçlar doğurmazdı.

Gümrükten geçmeleri yarım saat sürdü. Claridge'de bir araba onları bekliyordu. Doğruca hastaneye gittiler, oraya vardıklarında saat birdi. Ama yoğun bakım servisi hâlâ hareketliydi. Cynthia ve kızlar gelmeden önce dört kaza vakası daha gelmişti. Cynthia, Bill'in durumunu sormak için odasına doğru giden bir doktoru durdurdu.

Daha önce Gordon'la görüşmüş olan genç doktor koridorda oturup her şeyi anlattı. Bill hâlâ komadaydı ve durumunda bir gelişme olmamıştı. Omurga bölgesinde büyük bir şişlik olmuştu, bu da zedelenmiş sinirler üzerinde basınç yapıyordu. Ayrıca boynundaki kırıkların durumu da oldukça ciddiydi. Bill'in boynunda iğrenç görünümlü bir cihaz bağlanmış, vücudunda bir destek vardı, her yanı dikişlerle, kesiklerle ve küçük yara berelerle doluydu.

Hemşireler onu gözlüyor, monitörler sürekli sinyaller veriyordu. Öylesine solgun görünüyordu ki kızlar onu görünce ağlamaya başladılar.

Cindy gözünü dikmiş ona bakıyordu. Kaza haberini aldığı ilk andan beri direnmeye çalışmıştı, ama duygularına yenik düşüp gözyaşlarına boğuldu. Cynthia için Bill o anda, her yanı kırılmış bir adam değil üniversitede âşık olduğu gençti. Şimdi ne kadar kötü durumda olduğunu görüyor, kendine hâkim olup kızlarını teselli edecek yerde ağlıyordu. Jane ve Olivia odanın bir köşesinde birbirlerine sarılmış sessizce ağlıyorlardı. Hemşirelerden biri Bill'in solunum cihazını ayarlarken Cindy ona yaklaştı. Eline dokundu, ama sanki onun elleri değildiler. Odada yoğun bir antiseptik ilaç kokusu vardı. Göğsü çıplaktı ve her yanına monitör bağlıydı.

"Merhaba canım!" diye fısıldadı, o an kendini yine küçük bir kız gibi hissetti. Ona bakarken, onunla tanıştığı, evlendikleri ve ona hamile olduğunu söylediği güne dair binlerce görüntü geçti gözünün önünden. Oysa

Bill şu anda burada yatıyordu ve hayatları sonsuza dek değişmişti. Tekrar ne zaman normale döneceklerini bilmiyordu. Birden sakat bile kalsa onun ölmesini istemedi.

"Seni seviyorum." dedi tekrar tekrar. "Gözlerini aç, kızların burada. Seninle konuşmak istiyorlar hayatım."

"Sizi duyamaz Bayan Robinson." dedi hemşirelerden biri.

"Bunu siz bilemezsiniz." diye sert bir şekilde cevap verdi. O an hemşirenin dediklerini duymuyordu. Yıllardır komada olan insanların konuşulanları duyduklarına dair birçok hikâye dinlemişti. Cynthia konuşmaya devam etti. Bir doktor gelip dinlenmelerini ve sabah tekrar gelmelerini söyleyene dek kızlarla birlikte iki saat yanında kaldı. O ana kadar Bill'in durumunda bir değişiklik olmadı. "Sizce burada yanında kalsam daha iyi olmaz mı?" Connecticut'tan buraya Claridge'de oturmak için gelmemişti, ayrıca onlara tam olarak güvenebileceğinden emin değildi. Ne yaptıklarını görmek istiyordu.

"Otele gitseniz daha iyi olur. Durumunda bir değişiklik. olursa sizi ararız." dedi doktor sert bir tavırla. "Söz veriyorum sizi arayacağız." Onu gitmeye ikna

etmesi yarım saat sürdü. Şoför aşağıda onları bekliyordu. Saat sabahın altısıydı. Oradan ayrılırken Cindy ve kızlar bitkin bir haldeydiler.

Claridge'de Olivia ve Jane için bir oda ayırtmış, kendisi de Bill'in odasında kalmaya karar vermişti. Kendisine verilen anahtarla kapıyı açtı. O da tıpkı Gordon gibi, eşinin öldüğü hissine kapıldı. Kendini davetsiz bir misafir gibi hissetti. Çantası odadaydı ve masanın üstünde kâğıtlar ve ona tuhaf gelen birtakım broşürler vardı. Müze gezmeye ne zaman vakit bulmuştu? Yarım düzine Amica Express makbuzu vardı. Bir tanesi Harry Bar'dan, bir tanesi de Annabel'dendi. Londra'ya her gelişinde arkadaşları ile oralara gittiğini biliyordu; bunu olağandışı bulmadı.

Bill'in pijamalarını giyince birden ağlamaya başladı. Onu kaybetmekten korkuyordu. Kızların yanına çıktığında ikisini de ağlarken buldu. Hepsi için duygusal bir gün olmuştu ve babalarını görmek kızları annelerinden daha fazla üzmüştü. Bill'in halini gördükten sonra ümide kapılmak zordu; kötü yaralandığı için ölü gibi duruyordu. Cynthia kızlarının ağlamalarını aklından çıkaramıyordu. Yatağa oturup yarım saat onlarla kaldı. Odaya döndüğünde saat beşe geliyordu. Uzandı ve Bill'in kokusu sinmiş yastığa sarılıp ağladı. Cuma sabahı saat altıda hâlâ uyumamıştı. O sabah kalkar kalmaz Bill'in durumunu sormak için hastaneyi aradı, ama gece boyunca durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Hayati belirtiler önceye göre daha olumluydu, ama şuuru hâlâ yerinde değildi. Saat on birdi ve Cindy kendini sabaha kadar dayak yemiş gibi hissediyordu. Kızlara bakmak için sessizce odalarına girdiğinde, hâlâ uyuduklarını gördü. Odasına dönüp duş aldı ve giyindi. Öğleden önce tekrar hastaneye gitmek için hazırlandı. Kızları uyandırmak istemediğinden onlara hastaneden arayıp durumu bildireceğini yazan bir not bıraktı. Aşağıya indi ve bekleyen şoföre adresi verdi. Şoför yolda kazandan bahsedip ölen şoförün en yakın arkadaşı olduğunu ve Bill için ne kadar üzüldüğünü söyledi.

Hastanede her şey aynıydı. Bir süre onunla konuştuktan sonra bekleme odasında oturdu. Bill'in doktorlarından birini bekliyordu. Otururken yanından bir adam geçti. Uzun boylu, seçkin görünümlü, sık bir adamdı. Cindy'nin hemen gözüne çarpan asil bir havası vardı. Durup danışmadaki hemşirelerle konuştu. Yüzü endişeli bir ifadeye büründü. Sonra koridorda Bill'in odasının olduğu tarafa yönelip kayboldu.

Cynthia onu buraya getiren şeyin ne olduğunu düşünmeden edemedi. Daha sonra adamın Bill'in odasının karısındaki koridorda bir odadan çıktığını gördü. Sonra tekrar gitti. Cindy onun da kendisi gibi ıstıraplı bir bekleyiş cinde olduğunu anladı. Ama adamda nedenini anlayamadığı bir tuhafılık vardı. Yoğun bakım servisinde son derece huzursuzdu. Cindy adamın orada bulunmaktan dolayı öfkeli olduğunu seziyordu. Huzursuz ve hasta görünüyordu. Bill'i görmek üzere odasına gittiğinde hemşirelerden birine ondan bahsetti. Cindy o an Isabelle'in durumunun kötüye gittiğini ve doktorların Gordon'a eşi için ümitlerinin azaldığını söylediklerini bilmiyordu. Ağır yaralardan dolayı durumu çok kötüydü. Başka bir travmaya dayanamayacağını düşünerek ameliyattan vazgeçmişlerdi. Gordon bunun üzerine beklemek ve ofisini aramak için otele döndü. Sekreterine açıklama yapmadan hafta sonu Londra'da olacağını söyledi. Sonra Teddy'nin durumunu öğrenmek için bakıcısını aradı. Birden kendini oğlunun sorumluluğuyla olağanüstü bir şekilde ezilmiş hissetti. Daha önce hiç bu tür şeylerle uğraşmak zorunda

kalmamıştı. Teddy'ye ve bakıcısına Isabelle'in durumu hakkında hiçbir şey söylemedi. Gordon tüm bunların üzerine kalmasından hoşnut değildi. Çocuğa hafta sonu annesi ile birlikte Londra'da olacağını söyledi.

"Annem dün evde olacağını söylemişti, neden orada kalıyor?"

"Çünkü burada yapacak işleri var." diye öfkeyle cevapladı Gordon. Ama bu tavrı Teddy'yi şaşırtmadı. Babası ona karşı hiç iyi davranmamıştı.

"Ona beni aramasını söyler misin?" Gordon'un sinirleri bir anda gerildi. Ne cevap vereceğini şaşırdı.

"Daha sonra arar seni. Benimle birlikte olması lazım." diye çocuğa yalan söyledi, ama başka bir seçeneği yoktu. Yalan söylemek gerçeği söylemekten daha iyiydi. Teddy buna dayanamayacak kadar hassas bir çocuktı. Eninde sonunda gerçeğin söylenmesi gerekirse, Gordon bunu yüz yüze ve doktorun yanında halletmesi gerektiğini düşünüyordu. Henüz Sophie'yi aramamıştı. Olayların gelişimini görmek, onları korkutmamak istiyordu. Eğer bilinci yerine gelmeden ölecekse, Sophie'nin onu görmemesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Bu kararı sabah vermişti.

"Anneme onu sevdiğimi söyle." dedi Teddy, babası telefonu kapatırken. Bu konuşma Gordon'un canını sıkıyordu. Çocuğa yalan söylemekten rahatsız oldu, ama Isabelle'den söz etmek istemiyordu. Sonra onu görmeye gitti. Odanın en uzak köşesinde oturup ıstırap içinde ona yapılanları seyretti.

Cindy'nin aksine Isabelle'e hiç yaklaşmamış, onunla konuşmamıştı. Nefreti o kadar büyüktü ki bununla başa çıkamıyordu.

"Eşinizle biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye sordu hemşirelerden biri nazikçe. O kadar rahatsız görünüyordu ki onun için üzölmüşü. Ancak Gordon cevap verirken hiç tereddüt etmedi.

"Hayır, teşekkürler. Zaten beni duyamaz. Bekleme odasında olacağım, bir değişiklik olursa lütfen bana haber verin."

Olivia ve Jane'in olduğu bekleme odasında oturdu. Bir Süre sonra Cynthia gelip kızlara baktı. Gordon onların kim olduklarını bilmiyordu. Cynthia ona gülümsediğinde şaşırdı. Yorgun ve solgun görünüyordu. Tişörtünün üzerine bir şeyler dökölmüşü, ama gözlerindeki ifade ona oldukça sevimli geldi.

"Eşiniz için üzöldüm." dedi. Hemşirelerin konuşmalarını duymuştu ve bildiğı kadarıyla Isabelle'in durumu Bill'inkinden daha kritikti. Bu konuda çok az şey söylemişlerdi.

"Teşekkür ederim." dedi Gordon. Yoğun bakım servisinin bekleme odasında birileriyle arkadaşlık etmek niyetinde değildi. Ama gidip Isabelle'in ürkötücü odasında da oturmak istemiyordu. Cindy elini uzatıp kendini tanıttı. Amerikalı

olduğunu duyunca ona karşı bir yakınlık hissetti. Her ikisi de evlerinden uzakta umutsuz bir haldeydiler.

"Ben Cynthia Robinson." Kızlardan biri uyukluyor, diğeri de lobiden aldığı bir dergiyi karıştırıyordu. İkisi de Cindy ve Gordon'la ilgilenmiyorlardı. Gordon onun ismini duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Eşim için buradayım. İki gün önce trafik kazası geçirdi. Buraya dün gece geldik." Onu dinlerken bir şey bilmediğini anladı. "Öyle sanıyorum ki otobüs çarptığında eşimin kocanızla aynı araba olduğunu biliyorsunuzdur."

Bunları söylerken otobüs o an Cynthia'ya çarpmış gibi görünüyordu. Gordon yüzündeki ifadeden daha önce kimsenin ona Isabelle'den bahsetmemiş olduğunu anladı. Cindy'nin dili tutulmuştu.

"Ne demek istiyorsunuz?" Şimdi rengi daha da solmuştu.

"Söylediğim gibi. Limuzinde birlikteymişler. Neden olduğunu ya da nasıl tanıştıklarını bilmiyorum. Kocanızla yıllar önce Paris'te tanışmıştım. Ama o anda eşimin yanımda olup olmadığını hatırlamıyorum. Çarşamba günü çay içmişler ve limuzinde berabermişler. Şu anda durumu çok kritik, o yüzden birlikte ne yaptıklarını asla öğrenemeyebilirim. Sanırım eşiniz de bunu açıklayacak durum da değil."

Cynthia karşısına geçip bir sandalyeye oturdu. Birin den tokat yemiş gibi bir hali vardı. "Londra'dayken başka neler yaptığı hakkında en ufak bir bilgim yoktu. Kimse bana bir şey söylemedi. Şoförle yalnız olduğunu sanıyordum."

"Korkarım öyle olmamış. Isabelle Paris'ten buraya bazı sanat sergilerini görmeye gelmişti. Sanata karşı tutkulu bir ilgisi vardır. Ama başka neler yaptığını bilmiyorum." Cynthia gözünü dikmiş ona bakarken Bill'in odasında gördüğü broşürleri hatırladı.

"Kocanız hiç ondan bahsetti mi? İsmi Isabelle Forrester. "

Bu Gordon için tuhaf bir durumdu ancak cevabını almak istediği sorular vardı. Bu kadın ise öğrenebileceği tek kişiydi. Ama Cynthia 'hayır' anlamında başını salladı.

"Daha önce bu adı hiç duymadım. Kocamın Londra'da olduğunu bile bilmiyordum. Onunla en son konuştuğumuzda New York'taydı. Pek yakın değildir." diye ekledi sessizce.

"Boşandınız mı?"

Cynthia bu soruya gücenmişti. "Hayır, ama çok sık seyahat eder ve özgürlüğüne düşkündür."

Evliliklerinin yıllardır ağır aksak sürdüğünü söylemek İstemiyordu.

"Benim eşim öyle değildir. On dört yıldır yatalak oğlumuza bakıyordu. Ve çok nadiren evden çıkardı. Bu yıllardır yaptığı ilk seyahatti ve bunun masum bir gezi olduğunu düşünüyorum. Eşinizle belki de Claridge'de karşılaşmışlardır. Hemen bir sonuca varmamalıyız, ama sabahın ikisinde aynı arabada olmaları tuhaf."

"Evet; biraz garip görünüyor." Bill'in bir ilişkisi olduğunu düşünmek için yeteri kadar sebep vardı. Geçmiş yıllarda onun da pek çok ilişkisi olmuştu. Ayrıca onunla yıllardır fiziksel bir beraberlik yaşamıyorlardı. Ama Gordon Forrester'in bahsettiği kadın başka bir şehirde romantik bir hafta sonu geçirmek için uygun bir adaya pek benzemiyordu. Cynthia onunla nasıl tanışmış olabileceğini bile tahmin edemiyordu. İkisinin birlikte olduğu düşüncesi pek hoşuna gitmedi. İki kızının da bu konuşmayı ilgiyle dinlediklerini fark etti. Broşürleri, Annabel ve Harry Bar'a ait makbuzlarla, faturaları kafasından atamıyordu. Belki de yatalak bir çocuğa bakmasına rağmen o kadar da masum bir kadın değildi Isabelle Forrester.

"Eğer ölürlerse gerçeği asla öğrenemeyeceğiz." dedi Gordon, pervasızca...

"Kaza geirmeselerdi zaten bir şey bilmiyor olacaktık." dedi Cynthia. Bilmek istediğinden de emin değildi. Onun kendisine sormasını istemediği, ayrıca kendisinin Bill'e soramayacağı sorular vardı. Özellikle şu anda, bir kaza sonrası yaşam mücadelesi verirken, hayatlarında dönüp bakmak istemediği karanlık noktalar vardı. Gordon ise her şeyi açığa çıkarmak için elindeki feneri ikisinin üstüne tutuyor, bu gizli saklı olaydan rahatsızlık duyuyordu. "Olanları anlatabilecek biri olduğunu sanmıyorum." dedi Gordon.

"Eğer bir şekilde bir ilişkileri varsa, inşallah kimsenin öğrenmesine imkân vermeyecek kadar akıllı davranmışlardır." dedi Cynthia.

"Umarım yle değildir. şoför bize bir şeyler söyleyebilirdi."

"Belki de tüm bunları bir tarafa bırakıp, cevap aramaktan vazgeçmeliyiz." dedi Cynthia. "İkisi de yaşam mücadelesi veriyor. Eğer yaşarlarsa, bilmemiz gereken şey de bu, daha önce olanlar bizi ilgilendirmez."

"Ne kadar dşncelisiniz." dedi Gordon. Cynthia onun gururunu korumaya çalıştığını fark etmişti.

"Onunla bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Eminim bunun bir açıklaması vardır."

"Benim karım da başka bir adamla ilişkiye girecek kadın değildir." dedi Gordon. "Komadan çıkarsa ona bunu sormayı düşünüyorum, sanırım bize bu kadarını borçlular."

"Niye? Ne fark edecek ki? Değişen ne olacak?" diye sordu Cynthia. Kızlar şaşırmışlardı.

"Ben bilmek istiyorum." diye karşılık verdi Gordon. "Bana karşı bir şekilde dürüst davranmadıysa bunu bilmeye hakkım var. Yok öyle değilse suçsuz olduklarını ortaya çıkarmak keyifli olacak."

"Kocamın temize çıkması beni ilgilendirmiyor. O yetişkin bir adam. Karınızla ilişkisi varsa bu beni mutlu etmeyecektir, ama hayatta öyle şeyler vardır ki hiç bilmemek en iyisi."

"Sizinle aynı fikirde değilim, Bayan Robinson." Ne tür bir evlilikleri olduğunu merak etti Gordon. Aslında kendi evliliğinden pek farklı değildi, ama bunu kimseye itiraf edemezdi. Üstelik yıllardır da böyleydi. Aslında Isabelle gibi güzel, sevgi dolu ve insancıl bir kadının bir ilişkisi olması çok olağanüstü bir durum değildi. Gordon onun ne kadar yalnız olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Asıl bilmek istediği, onu aldattıysa gizli saklı ne işler çevirmişti ya da aptalca davranıp yabancı bir adamla yemek mi yemişti? Yine de dışarı çıkmak için çok geç bir saatti. O saatte nerede ne yaptıklarını hayal bile edemiyordu. Günün başka bir saatinde olsa bir sanat galerisinde olduklarına inanabilirdi, ama sabahın ikisinde değil.

Cynthia Bill'e bakmak için kalktığında kızlar gözlerini Gordon'a diktiler. Birkaç dakika sonra danışmaya gitti ve Isabelle'in durumunda bir değişiklik olursa onu Claridge'den aramalarını istedi. Hastanenin bekleme odasında yeterince kalmıştı ve Cindy'nin kocasıyla ilgili tavrından hoşlanmamıştı. Muhtemelen adam onu sık sık aldatıyor, o da bunu seve seve kabulleniyordu. Kadının da adamı aldattığına şüphesi yoktu. Gordon Forrester ile yaptığı konuşmadan sonra başucunda durup Bill'i seyreden Cindy'nin içi sızladı. Belki Gordon'a göre kötü bir niyetleri yoktu, ama o buna inanmamıştı. Ayakta dikilmiş gözünden yavaşça süzülen yaşlarla onu seyrederken bunca yıldan sonra, onu kaybetmekten endişe duydu. Uzun zaman ona kayıtsız kalmıştı; soğuk ve mesafeliydi. Onun yaşantısının bir parçası olmak istememişti. Şimdi ise onu sonsuza kadar kaybetmişti. Tek istediği, onu hâlâ sevdiğini söylemekti. Bir daha eline şans geçer mi bilmiyordu, ama son bir kez onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Önceki geceye kadar bunun farkında değildi, ama şimdi biliyordu ve Bill'in de bilmesini istiyordu. Isabelle Forrester'ın onun için ne ifade ettiğini ya da ona âşık olup olmadığını düşünmeden edemiyordu. Eğer sonunda onu kaybettiyse, Cindy bunun kendi aptallığından kaynaklandığını biliyordu. Bundan şüphesi yoktu. Aniden onu kaybetmekle yüz yüze gelmişken, yıllardır ne kadar aptalca davranmış olduğunu fark etti.

5. BOLUM

GORDON cuma gecesini Claridge'de hastaneden dönerken aldığı bir kitabı okuyarak geçirdi. Yapacak başka bir uğraşı yoktu. Londra'daki arkadaşını arayabilirdi, ancak henüz hazır değildi, üçüncü şahıslara olanları anlatmaya...

Öncelikle Isabelle'e ne olacağını görmek istiyordu. Kitabı okurken düşüncelerden uzaklaştı. Akşam yatmadan önce hastaneyi aradı, ama karısının durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Kazanın üzerinden 48 saat geçmişti ve

Isabelle hâlâ direniyordu. Bir an hastaneye gitmeyi düşündüyse de vazgeçti. Onun bu hali Gordon'u ürkütüyordu. Hastanelerden, hasta ve doktorlardan, hemşirelerden, o seslerden ve kokudan nefret ediyordu.

Gordon aradığında Cynthia, hâlâ Bill'in yanındaydı. Akşam yemeğinde kızlar Claridge'e dönmüşlerdi, ama Cynthia kalmıştı. Çay içmek için hemşirelerin odasına gidiyordu. Hemşireler ona karşı oldukça nazik davranıyorlardı. Kocasının yaşam mücadelesi verirken, o da söylemek istediği şeyler için vakit bulmayı ümit ediyordu.

Bütün yaptıkları için özür dileyecekti. Pek bahsetmese de yaşadığı ilişkilerden Bill'in haberi olduğunu biliyordu. Bir kısmı daha gizli olsa da bir kısmı açıkça ortadaydı.

Bir süre sonra evliliklerinden vazgeçmek pek de umurunda olmamıştı. Şimdi ise ondan neden uzak durduğuna anlam veremiyordu. Belki de onun yaşadığı hareketli hayatı ve tanıştığı insanları kıskanmıştı. Asla ona bağımlı olmaktan hoşlanmadı. Belki de ona ihtiyacı olmadığını ispatlamak istiyordu. Siyaset sahnesinde eşi olarak onun bir uzantısı gibi davranmak onu öfkeliyordu ve en sonunda duygusal olarak birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Bu kadar meşgul olması ve sık sık yaptığı seyahatler yüzünden kendini bazen reddedilmiş hissediyordu. İki çocukla bir kenara atılmış anne imajından nefret ediyordu. Daha gözükmeyen ve dikkat çekici olmak istiyordu. Şimdiyse yanlış yöntemlerle hayatına heyecan katmaya çalıştığını anlıyordu. Bunu şimdi anlayabiliyordu, ama en büyük korkusu bunu anlamak için geç kalmış olmasıydı.

Bill'in odasında köşede bir sandalyede oturmuş hâlâ bunları düşünüyordu Cynthia. Bir an için onun kimıldadığını duyduğunu sandı.

"Bill?" Kalkıp daha yakınına gitti. Hemşireler yeni bir serum getirmek için az önce dışarı çıkmışlardı. Bir rüya görüyormuş gibi göz kapaklarının hareket ettiğini düşündü. Hemşireler döndüğünde başucunda duruyordu. Hemen monitörlere baktılar; her şey yolundaydı. "İyi misiniz Bayan Robinson?" diye sordu hemşirelerden biri. Serumunu takarken bacaklarındaki örtüyü düzeltti.

"Evet... Emin değilim... Bir an, sandım ki... Sanırım bir şey hareket etti." Hemşireler daha yakından baktılar, ama bir hayat belirtisi yoktu. Kazadan bu yana 48 saat geçmişti ve Cynthia 24 saattir hastanedeydi. Görevli hemşire kalp monitörünü ayarlarken elinde zayıf bir hareketlenme hissetti. Gözlerini kontrol etti ve ışık tuttu. Bu sefer yanılmıyorlardı. Bill acı dolu, boğuk, inilti gibi bir ses çıkardı. Bu çıkardığı ilk sesteki ve Cynthia'nın gözleri yaşla dolmuştu.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. Bill aynı sesi tekrar çıkardı. Parmaklarına dokununca gözkapakları kıpırdandı. Hemşire görevli doktorları çağırmak için zile bastı. Doktor birkaç saniye içinde gelmişti.

"Ne oldu? Bir değişiklik mi var?"

"Sanırım az önce elini oynattı." dedi Cynthia. Doktor gözlerine tekrar ışık tuttu. Bu defa ışığa tepki göstererek aynı sesi çıkardı. Cynthia bundan emindi. Ona vaktinden evvel bir şey söylemek istemiyorlardı, ama Bill kendine geliyordu. Bu önemli bir gelişmeydi.

"Bill beni duyabiliyor musun? Seni seviyorum hayatım, gözlerini aç lütfen. Seninle konuşmak istiyorum." Bill omuzlarını kımıltıtmaya çalıştı ve bu sefer daha sesli inledi.

"Bay Robinson, elinize dokunacağım, eğer beni duyuyorsanız mümkün olduğunca elimi sıkın." Doktor kulağına eğilip bunları söyledikten sonra parmağını Bill'in eline koydu ve bir tepki verip vermeyeceğini görmek için bekledi. Önce cevap vermedi, sonra yavaşça doktorun parmağını kavradı. Doktorun sesini duyup söylediklerini anlamıştı. Cynthia, "Aman Tanrım, duydu!" diye bağırdı. "Beni duyabiliyor musun hayatım? Buradayım... Gözlerini aç lütfen." Ama Bill'in yüzü hiç kıpırdamadı. Sonra gözleri kapalı olduğu halde kaşları çatıldı, dudaklarını aralayıp dilini kurumuş dudakları üzerinde gezdirdi. Kendine gelişini izlemek bir mucizeye şahit olmak gibiydi.

"Bu çok iyi Bay Robinson." dedi doktor yüzüne doğru eğilerek. "Parmağımı tekrar sıkmanızı istiyorum." Bu defa Bill sinirlenmişti. Denileni yapıp doktorun parmağını sıkı, ama bu defa diğer elini kullanmıştı. Doktorlar hemşireler zafer edasıyla birbirlerine baktılar. Kendine geliyordu. Cynthia'nın içi içine sığmıyordu, hepsini bir kenara itip Bill'in boynuna atılmak istiyordu. Ama olduğu yerden kıpırdamadı. Onu incitmekten çekiniyordu. "Gözünüzü açmayı deneyin Bay Robinson." Bill uzun süre tepki vermedi. Cynthia tekrar komaya girmesinden korkuyordu. Uyuyor gibi görünüyordu. Doktor verdiği komutu hatırlatmak istercesine gözkapaklarına dokundu. Bill hafifçe esnedi. Sonra sessizce iki gözünü de açıp ona baktı.

"Merhaba." dedi genç doktor. "Sizi görmek çok güzel."

Bill ancak iki saniye doktora bakabilmişti. Sonra yavaşça eski haline döndü. Isabelle'i hayal ediyordu. "Tekrar denemek ister misiniz?"

Bu defa 'hayır' anlamında sertçe inledi, ama kısa bir süre sonra tekrar gözlerini açtı.

Gözlerini odada gezdirdi ve ayakucunda duran Cynthia'yi gördü. "Merhaba tatlım, buradayım. Seni seviyorum, her şey yoluna girecek." Bill tekrar gözlerini kapadı. Tüm bunlar çok fazla gelmişti. Hiçbirini görmek istemiyordu. Bir dakika sonra tekrar uykuya daldı. Bu çok önemli bir olaydı ve hepsi sevinç içindeydi. Cynthia doktorun arkasından dışarı çıktı.

"Aman Tanrım, tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu tepeden tırnağa titreyerek. Hayatta hiçbir şey onu bu kadar sarsmamıştı. Doktor onun adına sevinçliydi.

"Tam olarak hayati tehlikeyi atlatmasa da bu komadan çıktığı anlamına geliyor. Bence bu oldukça ümit verici bir belirti."

"Yürüyebilecek mi?" diye sordu Cynthia.

"Eminim er ya da geç yürüyecektir." dedi doktor. "Başındaki yara önemli değildi. Çok kötü bir travma geçirdi." Yaşadığı hafif beyin sarsıntıları nedeniyle iki gün komada kalmasına rağmen en kötü yaralanma boyunda ve omurgasında olmuştu.

"Beyninin olanlara alışması gerekiyor. Tekrar uyandığında eminim konuşacaktır. Bedeni büyük bir şok geçirdi." Endişelendiği asıl şey başkaydı. Uzun vadede karşılaşılabilecek problem omurgası ve bacaklarını kullanamaması olacaktı. Ama ellerini kullanabiliyordu. Oldukça zayıf olmasına rağmen bu, boynu iyileştiğinde ellerini ve kollarını kullanabileceği anlamına geliyordu.

"Sanırım şimdi saatlerce uyuyacaktır. Otelinize gidip dinlenseniz iyi olur Bayan Robinson. Yarın yine uzun bir gün olacak." Cynthia o kadar heyecanlıydı ki ayrılmak istemiyordu. "Tekrar uyanmaz mı? Uyandığında yanında olmak istiyorum." "Öyle sanıyorum ki bugün harcadığı güç onu yordu. Bu onun için Everest'e tırmanmak gibi bir şey. İlk adımı attı, önümüzdeki haftalarda daha tırmanacak çok yolu olacak."

"Pekâlâ." diyerek onayladı Cynthia. "Belki otele giderim." Saatlerdir kızlarını görmüyordu. O gelene kadar televizyon seyredeceklerdi. Odasına döner dönmez onları arayacağına söz vermişti. Olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Claridge'e dönüp anlattığında Olivia sevinç çığlıkları attı, Jane ise dans etti.

"Tanrım bu harika, bir şey söyledi mi?" "Hayır." dedi Cynthia. "Birkaç defa gözlerini açıp mırıldandı. İki kere doktorun parmaklarını sıktı. Ama sonra tekrar uykuya daldı. Doktorlar yarın konuşabileceğini düşünüyor. Hemşire bilinci yerine gelirse daha çabuk kendini toplayacağını söyledi."

Bill, ertesi sabah kendine geldiğinde gözleri açık yatıyordu. Nerede olduğunu anlayabilmek için etrafa bakıyordu.

"Selam uykucu." dedi Cynthia yatağına doğru yaklaşırken. "Uyanmanı bekliyorduk." Bill "Evet" demek ister gibi gözlerini kırptı, ama üzgün görünüyordu. Onun yerine başkasını görmek istediği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Boynundaki destek yüzünden başını oynatamıyordu. Cynthia onu incitmeden yüzüne dokundu.

"Bugün daha iyi görünüyorsun. Seni seviyorum Bill, bunların olmasına çok üzüldüm. Ama her şey yoluna girecek. "

Bill gözlerini ondan ayırmadı ve önceki gece yaptığı gibi dudaklarını ıslattı ve gözlerini kapattı. Cynthia ona içecek bir şeyler vermek istiyordu, ama buna cesaret edemiyordu. Hemşireler onları birkaç dakikalığına yalnız bırakmışlardı. Yolunda gitmeyen bir şey olursa monitörler onları uyaracaktı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı. Gözlerini açıp ona baktı. Bir şeylerden endişe duyuyor gibi görünüyordu. Cynthia onu daha iyi duyabilmek için yaklaştı.

"Ne istiyorsun canım?"

Ama Bill hiç sesini çıkarmadı. Anlaşılabilmek için zorluk çekmek onu yoruyordu. Uzun süre sessiz yattıktan sonra tekrar denedi. O, güç toplamaya çalışırken Cynthia onunla konuşuyordu.

"Kızlar da buradalar, benimle birlikte geldiler."

Bill "Nerede..." diye fısıldayabildi sonunda. Cynthia onu duyabilmek için iyice eğilmişti. "... İsa... belle." Tek düşündüğü arabada birlikte olduğu kadındı. Isabelle'in hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyordu. İstirap çekerek söylediği bu sözler, harcadığı enerji, ağır bir darbeydi Cynthia için. Karısına söylediği ilk söz Isabelle'di. Tüm bunlar, bilmek istediği her şeyi açıklıyordu.

"O da yaşıyor." dedi sessizce. "Hemşireye onun nasıl olduğunu soracağım." Bill teşekkür edercesine gözlerini kırptı ve sonra tekrar kapattı. Cynthia odadan çıkar çıkmaz kızlarına sarıldı, ama onlara bundan bahsetmedi.

"Babam nasıl anne? Bir şey söyledi mi?"

"Sanırım daha iyi. Biraz konuşmaya çalışıyor. Ona sizin de burada olduğunuzu söyledim."

Cynthia şaşkındı. Isabelle'in onun için ne ifade ettiğini düşünüyordu. Kızlar çok heyecanlandılar. Babalarının yaşıyor olması onları çok sevindiriyordu. Jane annesine, Olivia ise babasına çok benziyordu. Cynthia hemşire ile konuşmak için odadan çıktığında kendini zor tutuyor gibiydi.

"Bayan Forrester'in durumu nasıl?" Bill'e bilmek istediklerini söylemeliydi. Eğer ona değer veriyorsa ya da sadece arkadaşlarsa bile buna hakkı vardı.

"Korkarım durumu pek iyi değil. Dün gece tekrar ateşi yükseldi. Şu anda eşi yanında."

"Bilinci yerine geldi mi?"

"Hayır. Dün geceki ameliyat ve yaralarının ağırlığını düşünürsek bu pek şaşırtıcı değil."

Cynthia başını sallayarak teşekkür etti ve Bill'in odasına döndü. Yanına yaklaştığında hafifçe horluyordu, ama sanki geldiğini hissetmiş gibi birden gözlerini açtı. Yine rüyasında Isabelle'i görüyordu.

"Senin için Isabelle'in durumunu öğrendim. Hâlâ aynıymış, komadan henüz çıkmamış. Umarım çıkar."

"Teşekkürler, Cin... Seni... O... Sanmıştım." diyebildi ve tekrar gözlerini kapadı. Karısını görmek ve onunla konuşmak istemiyordu.

"Kızları görmek ister misin?" Bill gülümsedi.

"Gidip onları getireyim, koridorun sonunda bekliyorlar."

Kısa bir süre sonra kızlar babalarıyla gevezelik ediyorlardı. Cynthia onun gülümsediğini görüyordu. Hafızası tamamen açıldı, ama konuşma yetisini yavaş yavaş geri kapanıyordu.

"Sizi... Seviyorum, çocuklar... " Jane eğilmiş babasının elini öperken Olivia, "Biz de seni seviyoruz baba." dedi. Her iki eline de serum bağlıydı. Hâlâ her yanında monitörler ve tüpler vardı. Ama kızlar, yaşadığı için çok mutluydular.

"Harika... Çocuklarrrr." diyebildi Bill, Cynthia'ya onlar çıkarken.

"Sen de harikasin. Bizi çok korkuttun, neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Bill şaşırmıştı.

"Hayır... " Kaza öncesi Isabelle'le geçirdiği akşam dışında hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Limuzin'e bir otobüs çarpmış; ikinizi arabadan çıkarmak iki saatlerini almış."

"Ona... Bir şey... Olmasından... Korkuyorum."

Konuşabilmek için büyük çaba harcıyordu. Cynthia kocasının kendisine Isabelle'den bahsetmesinden çok da hoşlanmıyordu, ama Bill bunu umursamıyor gibiydi. Cynthia'ya bakarken gözleri yaşla doldu.

"Sanırım ölüme çok yaklaştım. Kocas şu an onun yanında."

Cynthia'nın bunu söylemesi, Bill'e gerçek hayata dönmesi için bir uyan gibiydi. Isabelle evliydi, Bill'in de bir eşi ve iki kızı vardı. Isabelle'i ne kadar severse sevsin onlara karşı bir sorumluluğu vardı.

Ama o hep Isabelle'i düşünüyordu.

Hemşireler Bill'e bakmak için tekrar döndüklerinde Cynthia kızların yanına gitti. Biraz önce Bill'le konuştuklarını düşünüyordu. Kafasında hiçbir şüphe yoktu. Isabelle onun için çok önemliydi. Gordon'un düşündüğü gibi sadece arkadaş değillerdi. Bill'in ilk sorduğu şey Isabelle olmuştu. Uyandığında kansını o sanmıştı. Bekleme salonunda oturmuş, hemşirelerin işlerini bitirmesini beklerken Herald Tribune'ü alıp okumaya başladı. Gazetede otobüs kazası ile ilgili bir yazı gözüne çarptı. Gazete Bill'le bir kadının fotoğraflarının yanında kazada parçalanmış otobüsün resmi vardı. Resmin altındaki yazıda fotoğrafın kısa bir süre önce çekildiği belirtiliyordu. Bill ve kimliği açıklanmayan kadının Annabel'de birlikte olduktan,

arabanın birkaç blok ötede kaza geçirdiği ve sürücünün öldüğü yazıyordu. Isabelle uzun koyu saçlı, çekici bir kadındı. Gözlerinden fotoğrafının çekilmesinden rahatsız olduğu belli oluyordu. Fotoğrafta Bill gülümsemiş ve kolunu Isabelle'in omzuna atmıştı. Onları birlikte bu şekilde görünce nefesi tutuldu. Huzurlu ve mutlu görünüyorlardı. Gordon Forrester'in bu resmi görüp görmediğini merak etti. Annelerinin gazetede yazıyı okuduğunu görünce kızlar birbirlerine baktılar. Bir şey söylememişlerdi, ama gazeteyi onlar da görmüşlerdi. Ne olursa olsun babalarına kızamıyorlardı. Olanlar o kadar kötüydü ki onu tamamen affedebilirlerdi. Cynthia da öyle hissediyordu.

Onu endişelendiren yapmış olduğu şey değil, Isabelle'i gerçekten çok önemsiyor olmasıydı. Gözlerindeki bakış bunun basit bir ilişki olmadığını söylüyordu. Sadece iki arkadaş olduklarına inanmak çok zordu. Dört yıldır dost olduklarını öğrenmek Cynthia'yı ve Gordon'u çok şaşırtacaktı.

Hemşirelerden biri gelip onları çağırdı. Cynthia kızların arkasından Bill'in odasına giderken Gordon'un Isabelle'in odasından çıktığını gördü. Cesaret edemedi, ama onun Herald Tribüne ü görüp görmediğini sormayı istiyordu.

Isabelle'in durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu. Doktor, daha uzun bir süre komada kalabileceğini söylerken, Gordon onun sakat olarak yaşamasından korkuyordu. Ayrıca kalp ritminin düzensiz olduğunu ve ciğerlerinde su biriktiğini de söylemişlerdi. Ortaya bir de zatürree tehlikesi çıkmıştı. Eğer zatürree olursa, Gordon, onun yaşamayacağını biliyordu. Her şey daha da kötüye gidiyordu. Doktorlar ikinci bir ameliyat için tartışıyorlardı. Cynthia onu gördüğünde otele dönmek üzere odadan çıkıyordu.

O akşam Cynthia ve kızlar ayrıldıktan sonra Bill hemşireye Isabelle'in durumunu sordu.

"Durumunda değişiklik yok; hâlâ komada. İç organlarındaki hasar sizinkinden daha fazla."

Bill'in daha çok kırığı vardı, ama Isabelle'in tüm iç organları zarar görmüştü. Bill tehlikeyi atlatmış sayılırdı, ama o hâlâ komadaydı. Bill onun yaşaması için hayatını bile verebilirdi. "Onu görebilir miyim?" diye sordu sessizce. Bütün gün bunu düşünmüştü.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." dedi hemşire. Doktorun karşı çıkacağını biliyordu. Mümkün olduğunca kıpırdamadan yatmalıydı. Sırtındaki ve boynundaki yaralanmalar düşünülürse onu yataktan çıkarmak olanaksızdı. Zaten Isabelle bu ziyaretten haberdar olmayacaktı. Bill aynı şeyi gece doktora da sordu. "Sadece bir dakika. Ne durumda olduğunu görmek istiyorum." "Korkarım ki durumu pek iyi değil." dedi doktor dürüstçe. "Travma geçiriyor. Bugün kocasına da bahsettim. Onun Fransa'ya nakledilmesini istiyor. Ona bunun imkânsız olduğunu söyledim. Şu an durumu çok kritik."

Doktorun sözleri bıçak gibi göğsüne saplandı. En azından onu görene kadar bir yere götürülmesini istemiyordu. Forrester bir çılgın olmalıydı. Doktor bunu ona da söylemişti.

"Onu g rmen pek akıllıca değil Bill." Birbirlerine isimleriyle hitap ediyorlardı. Durumunun konuşabilecek kadar iyi olmasına şaşırmıştı. Az konuşup, kibirli tavırlarıyla kattaki herkese soğuk davranan Gordon Forrester'in aksine doktor Bill'in iyi bir adam olduğunu düşünüyordu. Gordon sabahtan beri Isabelle'in nakledilmesini istiyordu.

Kimse ona kulak asmamıştı. Yoğun bakım ünitesinin başhekimine gidip talebini bildirince, Isabelle'in hiçbir şekilde çıkarılacak durumda olmadığını, böyle bir şey teklif ettiğine göre aklını kağırmış olduğunu söyledi. Sonra sertçe bunun karısını öldürebileceğini söylediğinde durumu kabullenmişti. Ama herkes onun bunu tekrar deneyeceğinden emindi. Bu işin peşini bırakmayacak kadar inatçıydı.

"Odada kimse yokken yatağımı onun odasına kadar itemez misiniz?" diye sordu Bill zorlukla. Doktor ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu konuda bir şey sormak istemiyordu, ama Isabelle'i görmenin Bill için ne demek olduğunu anlıyordu. Ayrıca bunun ikisine de bir zararı olmazdı. Sadece Gordon Forrester'in bunu öğrendiğinde kızmasını istemiyordu.

"Bu gece beni ona götürebilirler değil mi? Uzun kalmayacağım."

"Neden bekleyip yarın ne olacağını görmüyoruz? Ne de olsa ikiniz de bir yere gitmiyorsunuz."

Koridorun tam karşısında olduğunu bilmek Bill'i deli ediyordu. Eğer yapabilse tek başına giderdi, ama bu tamamen onların inisiyatif indeydi. Boynundaki destekle yatağa mahkûm olmuştu ve hareket edemiyordu. Belden aşağısını ne hissedebiliyor ne de hareket ettirebiliyordu. Bir bebek kadar çaresizdi, ama doktoru ikna etmeliydi. Sonunda "Sizinle bu konuyu tartışmanın yararı yok." dedi doktor gülümseyerek. Gece yansından sonra koridorlarda hiçbir ziyaretçi kalmadı. Doktorlar çıkıp ilaç getirmesi için Bill'in hemşiresini gönderdi. Döndüğünde yanında iki adam vardı. Bill bir an endişeyle bakınıp ne yapacaklarını merak etti, ama hiçbir şey söylemeden biri yatağının başından, diğeri yandan hemşirelerle birlikte yatağı kapıya doğru itmeye başladılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Hemşire gülümseyince anladı. Doktor dileğini gerçekleştiriyordu. Doktor da dışarı da bekliyordu.

"Eğer bu konudan kimseye bahsederseniz bu sefer sizi ben komaya sokarım." dedi ve güldü. "Bu olağan bir şey değil." Bunun Bill'e iyi geleceğini ve Isabelle'e de bir zararı olmayacağını düşünüyordu. İsaletle onun orada olduğunu bilmeyecekti bile.

Kısa bir uğraştan sonra yatağını Isabelle'in yanına getirdiler. Onu görebilmek için gözlerini kaydıldı ve onun tamamen bandajlarla sarılmış yüzünü gördü. Sol koluyla iyice uzansa eline dokunabilirdi. Isabelle'in başındaki hemşireler neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Doktor tüm olanları görmezlikten gelmelerini söyledi. Bill'in neden orada olduğunu anlıyorlardı. Birkaç dakika Isabelle'in elini tutarak onunla konuştu. İnsanların orada onu dinliyor olması umurunda değildi. Ellerine dokunurken gözleri yaşlarla doldu.

"Merhaba Isabelle... Benim... Bill. Artık uyanmalısın... Yeteri kadar uyudun..."

Sonra yumuşak bir ses tonuyla "Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek." dedi.

Birkaç dakika daha kalmasına izin verdikten sonra onu tekrar odasına götürdüler. Oldukça yorgun düşmüştü ve solgunlaşmıştı. Yatağına uzanmış onu düşünürken birden gördüğü bir rüyayı anımsadı ve onu ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Beraber parlak bir ışığa doğru ilerliyorlardı. Ona ulaşmadan hemen önce geri dönmesi için onu ikna etmeye çalışmış, o ise buna çok kızmıştı. Bill çocuklarının yanına dönmek istiyordu, ama Isabelle yola devam etmek istemişti. Şimdi ona o zaman söylediği şeyleri tekrarlamak istiyordu. Geri dönmeliydi. Uyanmasını istiyordu. Tek dileği onu tekrar görmektir. Gordon'un onu Fransa'ya götürmek istemesi Bill'i telaşlandırmıştı. Bill bile onun hareket ettirilecek durumda olmadığını adayabiliyordu. En azından doktor buna izin vermeyecekleri konusunda onu ikna etmişti. Isabelle adına içi rahattı, ayrıca onun yakınında olduğunu bilmek güzeldi. O gece Isabelle'i düşünerek uykuya daldı. Yüzünde bir gülümseme vardı. Claridge'de Cynthia da yatağına uzanmış Isabelle'i düşünüyordu. Daha birkaç gün önce Isabelle'in kaldığı odada Gordon Forrester yatağına uzanmış Bill'i düşünüyordu.

O gece ikisinin de düşünecek çok şeyi vardı. Kafalarındaki sorulara sadece Bill ve Isabelle cevap verebilirdi.

6. BÖLÜM

ERTESİ gün Cynthia geldiğinde, hemşire Bill'e yemek getiriyordu. Günlerden pazardı ve kazanın üzerinden dört gün geçmişti. Buna rağmen Bill, hâlâ çok bitkin görünüyordu. Ama yaşadığı için şükrediyordu.

"Nasılsın canım?" diye sordu Cynthia, neşeli bir şekilde. Dışarıda ılık bir hava vardı. Cynthia tişört ve şort giymişti, ayaklarında da kızlardan ödünç aldığı sandaletler vardı. Olivia ve Jane, Londra'yı gezmek ve bitpazarını görmek istemişlerdi. Cynthia'nın hastanede geçirdiği saatler ona çok uzun geliyordu. Akşamüstü dönmeyi planlamışlardı.

Boynundaki destek Bill'in biraz öteyi görmesini engelliyordu. Karısı gelince ona gülümsedi.

"Bugün birkaç set tenis oynarım diye düşünüyordum." dedi. Sesi kısıktı, ama artık daha iyi konuşabiliyordu. İlk defa tıraş olmuştu, kendini daha iyi hissediyordu. Doktora pek net göremediğini söylemişti. Aslında bu çok doğaldı. Başına ağır bir darbe almıştı. Ayrıca bir süre komanın etkisini hissedecekti. Bir uzman gelip bacaklarını ve omurgasını tekrar kontrol edecekti. Fizikçi uzman bir

ameliyat daha yapabileceklerini söylemişti. Aslında herkes onun iyileşmesinin uzun zaman alacağını farkındaydı. Ne dereceye kadar iyileşebileceği konusunda henüz bir tahmin yapılmamıştı. Tekrar yürüyüp yürüyemeyeceği herkesin kafasında bir soru işaretiydi. Bill de bunun farkındaydı. Omurgasındaki zedelenmeden dolayı hayatının geri kalanını bir tekerlekli sandalyede geçirme olasılığının olduğunu biliyordu. Cynthia bunu onunla konuşmak için acele etmiyordu. Zaten Bill'in kafası yeteri kadar doluydu. Ama geçen dört gün boyunca, bundan sonra onunla evli olmanın nasıl bir şey olacağını düşünüp durdu.

Bir daha çalışıp çalışamayacağını ya da emekli olmak zorunda kalırsa hayatının nasıl olacağını düşündü. Ne o, ne de Bill bunu hayal bile edebiliyorlardı. Ama her şeyin daha kötü olabileceğini biliyorlardı. Tamamen felç olabilirdi. Sonuçta bedeninin üst kısmını ve kollarını kullanabilmesi ikisini de rahatlatıyordu.

"Kızlar nasıl?" diye sordu. Cynthia endişeli ve gergin bulmuştu onu. "İyiler. Bugün bitpazarına gidiyorlar. Sonra gelip seni görecekler." Babaları kurtulunca ikisi de rahatlamıştı ve anneleri onları dışarı çıkmaya zorlamıştı.

"Bu hafta eve dönseler iyi olur. Onların yapabileceği bir şey yok. Zaten birkaç ay içinde Avrupa'ya geleceklerdi. Şu an seni bırakmak isteyeceklerini sanmıyorum." Karısı ona gülümserken Bill bir an gözlerini kaçırdı.

"Birkaç gün içinde daha iyi olursan onları Paris'e götürürüm. Sen de yakında eve döneceksin nasılsa." Ama onun bunu isteyeceğinden o kadar emin değildi. Doktor Bill'in aylarca hastanede kalması gerekebileceği konusunda onu uyarmıştı. Cynthia doktorlara Bill'i ambulansa koyup uçakla Amerika'ya götürüp götürmeyeceğini sormuş, fakat onay alamamıştı.

"Eve ne zaman dönebileceğimi bilmiyorum Cindy. Kızlar bütün yaz oturup burada beni bekleyemezler. Sen de öyle..."

"Yapacak daha iyi bir işim yok." dedi Cynthia hemen. Bill gülümsedi.

"Son birkaç hafta içinde pek çok şey değişmiş. Sen asla durmazdın Cindy. Tenis turnuvasına katılmıyor musun? Parti falan yok mu? Bir yerlere git istersen. Burada oturup beni seyretmek seni çıldırtır."

"Seni burada bırakmam." dedi Cynthia sakince. "Kızlar da gitmek isterlerse giderler. İyi günde, kötü günde; bu kısmı hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Seni burada yalnız bırakıp eve gidemem."

"Ben kendime bakabilirim." dedi Bill, ciddiyetle. Cynthia kötü bir şeyler sezdi gözlerinde. Bu onu endişelendirdi. İşleri kolaylaştırmaya çalışıyordu, ama yine de Bill'in ona söylemeye çalıştığı şeye engel olamadı.

"Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım, şu iyi günde kötü günde meselesini yani. Bu kötü günleri son yıllarda çok yaşadık. Bu benim hatamdı, her zaman uzaktaydım ve uzun süredir politikayla yatıp kalkıyordum. Sana ve kızlara fazla zaman ayırmadım." Bunun için kendini suçlu hissetti. Aralarına mesafe koymuştu ve sonunda olanları değiştirmek imkânsız hale gelmişti.

"Biz buna alıştık. Kimse seni suçlamıyor. Benim bir hayatım ve yapacak işlerim var. Evliliğimden şikâyetçi değilim, Bill." Cynthia konuşurken çok ciddiye. Konuşmaya başladıklarında hemşire dışarı çıkmıştı.

"Şikâyet etmelisin Cindy. Uzun zaman önce şikâyet etmeliydin, ben de öyle. Artık bir evliliğimiz yok bizim. Aynı şeyleri yapmıyoruz, ortak dostlarımız yok. Zamanını nasıl geçirdiğini bile bilmiyorum, sana nerede olduğumu bildirmeyi unutuyorum. Dürüst olmak gerekirse bunu umursadığını bile sanmıyorum. Buraya gelmene de şaşırdım."

Bill kendisi için üzölmüyordu, tüm bunlar doğruydu. Yıllar önce kendi yaşadığı bir ilişki yüzünden tartışmalarına rağmen ona çok kızmış, kendisini aşağıladığını iddia etmişti. Ancak Bill, bir beyefendi gibi davranıp, tenis hocalarıyla, golfçülerle ve arkadaşlarının kocaları ile yaşadıklarını, yıllar boyu onu aşağılamış olmasını, onun yüzüne vurmamıştı. Sadakat ve dürüstlük artık Cynthia ile olan evliliğinin bir parçası değildi. Önceleri bunu bir çeşit intikam olarak görüyordu. Bazen de bu şekilde davranarak onun ilgisini çekmeye çalıştığını düşünüyordu, ama Cynthia bunun için yanlış bir yol seçmişti. Sonunda kendini soyutlayıp artık umursamamaya başlamıştı. Olanlara gözlerini kapayıp görmezden gelmek kolaydı, ama tabii ki her şeyin farkındaydı. Tüm bunlar ona olan aşkını bitirmişti. Otuz yıl önce onun için hissettikleri artık bitmişti. Geriye kalan tek şey arkadaşlıktı. Şimdi orada yanında olduğu için Cynthia'ya minnettardı, ama ona âşık değildi. Bunun günler önce Isabelle'le birlikteyken farkına varmıştı.

"Bunu söylemen çok aşağılayıcı." dedi Cynthia, incin misti. "Geçirdiğin kazandan sonra buraya gelmeyeceğimi nasıl düşünürsün? Kesinlikle benim bir kalbim olmadığını sanıyor olmalısın."

"Hayır, canım, öyle düşünmüyorum." Üzöntülü bir ifadeyle ona gülümsedi Bill. "Uzun zamandır kalbin artık bana ait değ il, keş ke olsaydı. Sanırım artık bununla yüzleşmeliyiz. Eve döndüğümde de zaten seninle bunu konuşacaktım."

Cynthia acı dolu bir sessizlik içinde, gözünde yaşlarla uzun süre ona baktı. Bunları söylediğine inanamıyordu. Hâlâ ona âşık olduğunu fark etmişken, Bill'in artık onu sevmediğini ve her şeyin bittiğini söylemesi çok üzücüydü.

"Isabelle Forrester yüzünden mi?" diye sordu. Sakin görünmeye çalışarak. "Ona âşık sın değ il mi?"

Sözcüklerin arkasına sığınmanın zamanı değ ildi. Onunla evlenmeyi planladığından şüpheleniyordu. Karısını terk edip başka ilişkiler yaşamak Bill'in tarzı değ ildi. Bildiği kadarıyla sadece bir kere ilişkisi olmuştu. Ama bir daha olmamıştı. Senatörün karısıyla ilişkisi çok ciddi boyutlara ulaşmıştı. Devam etseydi Cynthia ve kızları terk edebilirdi. "Hayır, bu Isabelle'le ilgili değ il." dedi dürüstçe. "Bu benimle ilgili. Neden bu kadar uzun zaman evli kaldık, bilmiyorum. Alışkanlıktı sanırım; belki tembellik, belki her şeyin düzeleceğine dair boş bir inanç, belki de çocukların küçük olmasıydı. Ama sen bu şekilde yaşamak istiyor musun? Hiç görmediğin bir erkekle evli kalarak? Artık konuşamıyoruz; kızlarımız dışında ortak hiçbir şeyimiz yok. Senin kendi hayatın, benim kendi hayatım var. İkimiz de daha iyisini hak ediyoruz."

Cynthia bunların doğru olduğunu biliyordu, ama bunlar duymak istediği sözler değildi.

"İsteseydik bunu başarabilirdik Bill. Bunun senin de başına geldiğini ve hâlâ seni sevdiğimi fark ettim. Bunca yıl bir sersem gibi davrandım."

Bunları söylemesine gerek yoktu; her ikisi de neden ve nasıl olduğunu biliyordu. "Sanırım önceleri bu kadar mutlu olduğun ve senin hayatına dahil olmadığımı için sana kıızıyordum. Böylece ben de eğlenmeye karar verdim. Hatalı davrandım. Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama her şey değişebilirdi. Şimdi birbirimizi ne kadar sevdiğimizi görüyorum." diye devam etti Cynthia. Gözlerinden birden yaşlar boşandı. Ona dayanarak ellerini tuttu. "Seni kaybedeceğimi düşündüğümde çok kötü oldum. Seni seviyorum Bill, şimdi bu evlilikten vazgeçemeyiz. Henüz çok erken."

Eğer becerebilseydi başını sallayarak 'hayır' diyecekti Bill, ama aynı şeyi gözleri söylüyordu. "Çok geç Cindy. Geriye hiçbir şey kalmadı. Elimizde kalan sadece çocuklar ve dostluğumuz. Burada olmanın nedeni de bu. Ben de senin için aynı şeyi yapardım. Beni kaybetmiyorsun Cindy, kaybedemezsin. Artık buna bir son vermeliyiz. Eğer ısrar edip devam edersek sonunda birbirimizden nefret edeceğiz. Böyle olmasını istemiyorum. Doğru bir karar verirsek hep dost kalırız."

"Ben senin karınım." demesine rağmen Cynthia onu geri kazanamayacağını görüyordu. "Senin sadece dostun olmak istemiyorum."

"Başka türlü olmasından iyidir. Bir gün yanlış biriyle birlikte olacaksın, belki arkadaşlarımdan biriyle, belki benim için önemli olan biriyle. O zaman ikiniz için de korkunç bir öfke duyacağım. Aramız iyice bozulacak."

Cynthia'nın gerçek anlamda skandal yaratmamış olmasına seviniyordu Bill, en azından bu konuda dikkatli davranmıştı. "Artık böyle bir şey olmayacak." dedi Cynthia. Ağlayıp burnunu çekiyordu. Bu düşüncesizce hareketlerini yüzüne vurması onurunu kırmıştı. Onun hiçbir şeyden haberi olmadığını düşünürken bunca zamandır olan bitenin farkında olduğunu duymak utanç vericiydi. Bill'in de muhtemelen aynı şeyi yaptığını düşünmekten keyif alıyordu. Ama o böyle bir şey yapmayacak kadar asil, ciddi ve derin ruhlu bir adamdı. Bunu önceden anlamış olmalıydı Cynthia. Muhtemelen bu yüzden Isabelle'e aşık olmuştu. Çünkü Bill özünde ahlaki değerleri olan bir adamdı ve bu hislerini daha tehlikeli kılıyordu. O, birini severse gerçekten severdi.

"Başka ilişkilerim olmayacak, yemin ederim. Şu an kimseyle ilişkim yok." Cynthia dört hafta önce bir barda tanıştığı ve birlikte olduğu adamla olan ilişkisine son vermişti. Adam evliydi ve üç çocuğu vardı. Çok fazla içki içiyordu, ama yatakta iyiydi. Cynthia içkili olduğu bir anda ilişkilerini ortaya çıkarmasından korkuyordu.

"Bunu yine yapacaksın, ikimiz de biliyoruz. Belki de sen haklısın. İkimiz de kahrolası bir yalnızlık çekiyoruz. Birlikteyken bile milyonlarca mil uzaktayız. İkimizin de hak ettiği ve istediği bu değil." dedi Bill.

Cynthia ile konuşurken hâlâ Isabelle'i düşünüyordu. Gece gündüz, amaçsızca onu arıyordu rüyalarında.

"Onunla evlenecek misin?" diye hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak sordu Cynthia.

Bill bunları ona söylemekten nefret ediyordu, ama zamanı gelmişti. Eğer ondan ayrılmazsa her şey daha kötüye gidecekti, ayrıca onunla birlikte olmak hiç adil değildi. Sonunda Cynthia ondan nefret etme noktasına gelecekti. Hayatının geri kalan kısmını, bir adama bakıcılık yaparak geçirecek bir kadın değildi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olursa, ona böyle bir sıkıntı yaşatmak en son isteyeceği şeydi. En iyisi kendi başının çaresine bakmaktı.

"Hayır, onunla evlenmeyeceğim." dedi Bill. "Eğer ya şarsa kocasını terk etmeyecektir. O adam bir orospu çocuğu ve onun başında bir bela. Ama hasta bir çocuğu var Sana söyledim; bu onunla ilgili bir şey değil. Bu bizimle ilgili. Doğru insanı bulduğunda bana teşekkür edeceksin O kişi hiçbir zaman ben olmadım. Güzel günlerimiz de oldu, ama hiçbir zaman aynı şeyleri arzulamadık. Zıt kutuplar birbirini çeker saçmalığına artık inanmıyorum. Hayatımızın bu aşamasında, bizimle aynı şeyleri isteyecek in sanlara ihtiyacımız var. Sen her zaman benim istediğim den farklı bir hayat arzuladın. Gençken bunların önemli olmadığını düşünmüştüm, ama yanılmışım. Birlikte partilere gideceğin, seninle geçirecek vakti olan, eğlenmeyi seven, vurdumduymaz birine ihtiyacın var. Kafayı işiyle bozmuş, sürekli uzaklarda olan, çocuklarından çok bir sonraki başkanın kim olacağını düşünen bir adama ihtiyacın yok." Şu anda kızlarına kendini ne kadar yakın hissederse hissetsin, onlardan uzakta geçirdiği anlar için sonsuza dek pişmanlık duyacağını biliyordu Bill.

"Sen mükemmel bir babasın, Bill. Kızlara karşı her zaman çok iyiydin. Seni bundan daha çok sevemezlerdi." Gerçekten de söylediği gibiydi. Onlarla pek birlikte olmasa da babalarına taparlardı. Yaptıklarından dolayı ona büyük saygı duyuyorlardı.

"Onlarla yeterince birlikte olmadım." dedi Bill, suçlulukla...

"Şimdi bunu biliyorum ve geçmişisi asla değiştiremem." dedi Cynthia. "Ama deneyeceğim. Belki de biraz yavaşlamalıyım." Bunun için biraz geç kalmıştı. Her ikisi de kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Bill bunun da farkındaydı. Çok şey için treni çoktan kaçırmışlardı. Kaybedilmiş olan fırsatlar artık geriye gelmezdi. Şimdi tek elinden gelen onlar izin verdiği kadar yanlarında kalmaktı.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Cynthia, yine burnunu çekerek. Panik içindeydi ve akli başından gitmişti.

"Sanırım boşanmalıyız. Elimizde kalanları korumanın tek yolu bu Cindy, senin dostun olmak istiyorum." dedi Bill.

"Seni lanet olası!" dedi Cindy gözyaşları içinde gülümseyerek. "Bize bunu yapacağını asla düşünmemiştim." Tüm bu olanlara inanamıyordu. Üç gün önce istediği tek şey onun yaşamasıydı.

Sonra bir an, Connecticut'ta kazayı ilk duyduğu anda düşündüklerini; eğer hayatının geri kalan kısmını sakat bir adam olarak geçirecekse ölmesini dilediğini hatırladı. Şimdi o kendisini terk ediyordu. Kazanın etkisiyle depresyona girdiği için mi histerik bir şekilde davranıyor diye düşündü. "İstediğinin bu olduğundan emin misin? Kötü bir şok geçirdin. Gayet doğal böyle... "

Bill, devamını getiremeden Cynthia'nın sözünü kesti. Onunla konuşurken sakın görünüyordu. "Yıllar önce bunu yapmalıydık Cindy. Hiç bu kadar kararlı olmamıştım." "Şimdi bu kadar kararlı olmana üzıldüm. Bütün hafta boyunca sana tekrar âşık oldum, ama şimdi sen istemiyorsun. Zamanlaman çok kötü Bill Robinson." Ağlayarak gözlerine baktı. "Madem bunca yıldır yaptıklarımın haberin vardı, neden beni durdurmadın? Neden bir şey söylemedin?"

Tüm ilişkilerini bildiğini öğrenmek korkunçtu, ama her ikisi de biliyordu ki bunu engellemek Bill'in değil Cynthia'nın sorumluluğuydu.

"Ne diyeceğimi bilmiyordum." dedi Bill. "Bununla yüzleşmek istemedim. Gerçekten böyle olmadığına dair kendi kendime masallar uydurdum. Sonra da alıştım zaten. Bilmiyorum Cindy, belki de kendime karşı dürüst olmadım. Ama şimdi başka seçeneğim yok. Başka biri olmam için artık çok geç. Kendime peri masalları uyduracak halim kalmadı. Belki de tüm bu olanlardan sonra hayatıma kimse girmeyecek. Ama en azından hiçbirimiz bir yalanı yaşıyor olmayacağız. Doğru olan da bu. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır, değil." dedi Cynthia dürüstçe. "Seni kaybetmektense bir yalan içinde yaşamayı tercih ederim. Ayrıca bir yalanı yaşamak zorunda değiliz. Bir şans daha verirsen her şeyi düzeltebiliriz."

Bunları söylerken bir zamanlar evlendiği kıza benzediğini görmek Bill'i üzdü. Yıllar önce onunla yüzleşmiş olmayı diledi, ama o zaman buna hazır değildi. Şimdi onun için her şey bitmişti.

"Çok geç. İkimiz için de. Bunu anlamıyorsun." "İnsanlara ne diyeceğim?" Cynthia, yumruk yemiş gibiydi. Onu boşaması kendisi için çok gurur kırıcıydı. Kaçıp saklanmak istiyordu.

"Onlara sonunda akıllandığını ve kıcıma tekme vurdüğünü söyle. Bunu, çok çalışmaya başladığımda yapmalıydın. İkimiz de aptalca şeyler yaptık. Bu sadece senin hatan değil."

Her zamanki gibi kibar ve nazık davranması Cynthia'yi daha çok incitiyordu. Onu kaybettiğini ve bir daha onun gibisini asla bulamayacağını biliyordu. Onun gibi bir adam nadir bulunurdu.

"Kızlara ne diyeceğim?"

"Bu başka bir mesele." dedi Bill. "Zor olacak; ikimiz de düşünmeliyiz. "Anlayacak yaşta, ama muhtemelen anlamayacaklardır. Kimse değişiklikten hoşlanmaz."

"Ben de." dedi boğuk bir sesle Cynthia, bunun Bill için zor olacağını düşünmüyordu. Bill'in önünde uzun ve zorlu bir yol vardı ve o, bununla tek başına yüzleşmeyi tercih etmişti. İyileşmek konusunda boş hayaller kurmuyordu. Bir daha asla yürüyememe riskinin çok yüksek olduğunu biliyordu. Rehabilitasyon süresince özellikle tek başına büyük sıkıntı yaşayacağını biliyordu, ama Cynthia'nın da buna kazanamayacağından emindi. Birine bakıp onunla ilgilenmek gibi yeteneklerini uzun süre önce kızlarını büyütürken tüketmişti. Sakat kalması halinde onunla yaşamak Cynthia'yı çıldırtırdı. Cynthia asla Isabelle'in oğlu için yaptıklarını yapamaz, onun gibi yaşayamazdı. Bill bu yeni zorlukla tek başına yüzleşmek istiyordu. Cynthia ayağa kalkıp pencereye doğru gitti. Amerikan Elçisi içeriye girdiğinde dışarı bakıyordu. Elçi kazayı gazete de okumuştı. İçeri girdiğinde bitkin ve endişeli görünüyordu. Cynthia ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözleriyle döndüğünde Elçi onu oldukça harap bir halde gördü. Ne konuştuklarını ve bir aile dramının üstüne geldiğini bilmeden hızla Bill'in yanına gidip elini tuttu.

"Aman Tanrım, Robinson, neler oldu sana? Geçen hafta seni göreceğimi umuyordum." Adam duyduğu haberlere inanmamıştı. Cynthia ve Bill'in tuhaf bir ifadeyle baktıklarını gördü.

"Hızla giden bir otobüsle kavgaya tutuştum ve kazanan o oldu. Aptalca bir şeydi." dedi Bill gülümseyerek, ama yorgun görünüyordu. Cynthia ile yaptığı münakaşa onu yormuştu. Sonra Cynthia'ya döndü.

"Cindy, neden bir süre çıkıp kızlarla ilgilenmiyorsun? Buradan bir süre uzaklaşmak sana iyi gelecektir." Cynthia konuşamayacak halde olduğu için başını salladı. Büyükelçinin yanında ağlamak istemedi; eğer kalsaydı ağlayacaktı. Bir süre otele dönüp yalnız kalmanın iyi olacağını düşündü.

"Akşam tekrar gelirim." dedi yanağından öperken, gözleri hâlâ yaş doluydu. "Seni seviyorum." diye fısıldadı, sonra aceleyle odadan çıktı. Çıkarken Elçi ona bakıyordu. "Zavallı Cynthia büyük bir şok yaşıyor olmalı." Onları yıllardır tanıyordu. New Yorkluydu ve bir keresinde başkanlığa soyunmak istediğinde Bill ona engel olmuştu. Başkanlığı asla kazanamazdı, ama elçilikte işi oldukça başarılı yürütüyordu. Üç yıldır elçilikteydi ve işini seviyordu.

"İyi misin?" diye sordu endişeli bir ifadeyle.

"Şimdi daha iyiyim." Bill Cynthia ile konuşmak için can atmamıştı, ama doğru şeyi yaptığını biliyordu. Eve döndüğünde yapacağı ilk iş bu olacaktı zaten. Geçirdiği kaza fikrini değiştirmemişti. Sadece sonucu netleştirmişti. Daha fazla acı vereceğinden onun kendisi ile ilgili ümide kapılmasını istemiyordu.

"Bir ihtiyacın var mı?" diye sordu Büyükelçi otururken. Eşi uzun süre kalmamasını tembih etmişti.

"Fazla bir şey değil. Yeni bir boyun ve omurga, sağlam da bir çift bacak, bildiğin şeyler." Bill durumu şakaya vurmaya çalışıyordu, ama Elçi gülümserken gözleri hüznü doluydu. Bill Robinson, her şeyden önce iyi bir adamdı.

"Durumun için ne diyorlar?"

"Fazla bir şey söylemiyorlar. Henüz çok erken. Düşünüyorum da FDR ülkeyi oturduğu yerden yönetseydi bile benim için pek bir şey ifade etmezdi."

İkisi de öyle olmadığını biliyorlardı. Bir anda tüm yaşamı değişmişti. Bu noktada kazanın bırakacağı izi tam olarak kestirmek olanaksızdı, ama yürüyememenin dışında bir daha bir kadınla birlikte olup olamayacağını da bilmiyordu Bill. Cynthia'ya boşanmak istediğini söylerken bunu da düşünmüştü. O bu duruma kesinlikle katlanamazdı. Ama boşanmak için daha önemli sebepler vardı. Sakatlığı onun için iyi bir bahane oluyordu.

"Burada ne kadar kalacağını biliyor musun?"

"Muhtemelen uzun bir süre." dedi Bill. Sesi karamsardı ve çok yorgundu. Zor bir sabah olmuştu; evliliğini bitirmek onu derinden üzüyordu. Sadece karısını kaybetmemişti. Kazayla birlikte Isabelle'i, en yakın dostunu da kaybetmiş görünüyordu. Düşündüğünde ufkı oldukça karanlık görüyordu. Önünde iyileşmek için çok zor bir yıldan başka bir şey yoktu. Ama en azından yaşıyordu.

"Bize güvenebileceğini biliyorsun." dedi Elçi Stevens neşeyle. "Grace de seni görmeye gelecekti, ama başka bir gün geleceğini söyledi. Seni yormak istemedi. Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa elçiliği aramanı istiyorum, Cynthia'nın Grace'i araması yeterli. Sanırım seninle kalıyor."

Kocasının sonsuza dek sakat kalacağını bilmek onun için kolay olmasa gerek, diye düşündü Jim Stevens. "Birkaç gün içinde Grace'e Cynthia'yı aratırım."

"Bill onu ve kızları Connecticut'a göndereceğini söylemedi. Çok yakın dost olmalarına rağmen boşanma haberini onunla paylaşmak istemedi. Henüz çok yeni bir kurardı. Kızlara olan saygısından ötürü, onlardan önce başkasının bilmesini istemiyordu. Elçi saatine bakıp Billy döndü. Oldukça uzun kaldığına karar verdi. Grace haklıydı. Çok kötü görünüyordu. Beş dakika içinde odadan ayrıldı. Babası yaşında gördüğü adam Bill'e birden çok gem. ve diri göründü; adam kendi iradesiyle yürüyüp çıkmıştı Zaman çok zor geçiyordu. Bill bir süre uyudu. Akşamüstü doktor geldi. Cynthia'dan hiç ses çıkmamıştı, ama Bill, yaralarını sarmak için Claridge'de olduğunu biliyordu. Ne kadar acı da olsa, Cynthia'nın kendini toparlayacağından emindi.

Doktorun söyleyecek olumlu bir şeyi yoktu. En iyisin den en kötüsüne Bill'e tüm olasılıklardan bahsetti. Röntgenlerden ve ameliyat dokümantasyonundan gördüğü kadarıyla Bill'in tekrar yürüyebilme ihtimali zayıftı. His şetme yetisini tekrar kazanabilirdi, ama omurgasındaki ağır zedelenme bacaklarının kontrolünü sağlamasına olanak vermiyordu. Bacaklarını hissedebilse bile tekrar ayak ta duramayacaktı. Egzersizlerle, koltuk değneği kullanabilecek hale gelip ayaklarını hareket ettirebilirdi.

Ama tekerlekli sandalyeyle Bill'in daha çok kolaylık ve hareketlilik kazanacağını düşünüyordu. Bu iyi bir haberdi Zedelenmiş sinirler, boynundaki hasarla birlikte bel altının duyu hassasiyetini tekrar kazanmasını imkânsız kılabilirdi Bu da kötü haberdi. Eklem iltihabı olabilir, bu da kemiklere zarar

verebilirdi. Ömür boyu acıya mahkûm kalabilirdi. Çizdiği tablo yaşanabilir, ama kolay olmayan bir ha yattı ve bununla yüzleşmek büyük cesaret gerektiriyordu Dürüstçe Bill'e, yıl boyunca bacaklarını güçlendirmek için bıkmadan çalışması gerektiğini söyledi, bunun için ne kadar çalışması gerektiğinden bahsetmeye lüzum bile yoktu. Ama zamanla, sıkı bir çalışmayla Bill'in güzel bir yaşam süreceğinden emindi. Tabii psikolojisini de kazanın getireceği sınırlamaları kabullenecek şekilde düzeltmeliydi. Umarsızca bunun lanet bir şey olduğunu, ama dünyanın da sonu olmadığını söyledi.

Daha sonra Bill'in aklından geçenleri okuyarak sormaya cesaret edemediği soruya cevap verdi. Bir daha asla yürüyemeyeceği açıktı ve tekerlekli sandalyeye mahkûm kalacaktı. Ama bunun cinsel yaşantısını nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Bunu sessiz bir panik içinde karşıladı Bill. Doktor açıkça cinsel isteğini tekrar elde edebileceği konusunda yüksek bir ihtimalden bahsetti ve kısmen normal bir hayat süreceğini açıkladı, ama bunu söyleyebilmek için daha çok erkendi. Bu konuda ümitliydi yine de. Onu rahatlatmak için elinden geleni yapmak niyetindeydi. Henüz iyileşme yolunda fazla aşama kaydedemişti. Hiç yürüyemeyecek olması oldukça kötüydü, ama doktor Bill'in tamamen ümitsizliğe kapılmasını istemiyordu.

"Eğer eşiniz biraz sabır gösterirse." dedi doktor gülümseyerek, "işler yoluna girebilir." Bill, kısa bir süre sonra artık karısı olmayacağını söylemedi. Çıktığı kadınlarla birlikte olmayı denemeyi bile düşünmüyordu. Ama en azından cinsel bir deneyim yaşamayı düşünürse, bunun olup olmayacağını bilmek istiyordu.

Fakat kimse ona bunun için söz veremezdi. Bekleyip görecekti. İyileşir iyileşmez her zamanki gibi kendini işine vermeyi planlıyordu. Her zamankinden daha fazla istiyordu, çünkü elinde olan tek şey buydu.

Doktor çıktıktan sonra yatağında bir süre düşündü.

Büyük bir sıkıntı içindeydi. Birkaç saat içinde pek çok şey olmuştu. Bir daha asla yürüyemeyeceği fikrini kafasında şekillendirmek oldukça zordu. "Bir daha asla yürüyememek..." Kendine söyleyip durdu bu sözleri. Ama daha kötü olabileceğini de biliyordu. Tamamen felç kalabilir, ölebilir, kafasındaki yaralanma zihinsel olarak kalıcı bir hasara yol açabilirdi.

Şükretmesi gereken pek çok şeye rağmen, erkekliğini kaybetme ihtimali her şeyden ağır basıyor gibiydi. Yatağında endişe ve ıstırap duyuyordu. Bunları düşünürken akli yine Isabelle'e gitmişti. Gözlerini kapatıp hafta başında beraber geçirdikleri anları düşündü. Tüm bunların daha dört gün öncesinde yaşanmış olduğuna inanmak zordu. Dört gün önce onunla Annabel'de dans ediyordu. Şimdi ise bir daha hiç dans edemeyecekti. Isabelle ise ölümün eşiğindeydi. Onunla bir daha görüşemeyeceğine, sesini duyamayacağına, o güzel yüzünü göremeyeceğine inanmak imkânsız geliyordu. Bunları ve başına gelenleri düşünmek onu ağlattı. Hemşire içeri girdiğinde yanaklarından yaşlar süzülerek onu düşünüyordu. Hemşire onu neşelendirmeye çalışıyordu. Bir daha yürüyemeyecek olmanın onun için ne denli önemli olduğunu biliyorlardı. Hemşireler daha ilk günden böyle olacağını tahmin etmişlerdi. Yaraları çok ağrıdı.

"Ağrı kesici ister misiniz Bay Robinson?"

"Hayır, ağrım yok. Bayan Forrester nasıl? Bir değişiklik var mı?"

Gördüğü her hemşireye bunu soruyordu. Hiçbiri onun bu konuda kendini sorumlu tutup tutmadığını bilemiyorlardı. Çünkü o gece beraberlerdi ya da belki de sevgiliydiler. Bir şey söylemek zordu. Bunu bilen tek kişi bir gece önce Isabelle'i ziyaret ettiğinde orada olan ve söylediği her şeyi duyan hemşireydi. O da bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğine dair doktora söz vermişti.

"Durumu aynı. Kocasını biraz önce yanından ayrıldı. Sanırım birkaç günlüğüne Paris'e dönüyor." Gordon'un orada yapabileceği bir şey yoktu. Onun yanında olup, onunla konuşmak ve geri dönmesi için yalvarmak dışında. Bill düşündükçe Gordon'dan nefret ediyordu. Soğuk bir adamdı ve Isabelle'e karşı acımasızdı. Eğer Gordon gittiyse Isabelle'i görebileceğini düşündü ve bundan hemşireye bahsetti. Bir gece önce onu ziyaret ettiğini ve doktorun buna izin verdiğini biliyordu, ama onu tekrar görmesi konusunda doktorun ne düşüneceğini bilmiyordu. Gözlerindeki bakışı görünce ne kadar zor bir gün geçirdiğini ve bundan nasıl etkilendiğini görebiliyordu hemşire. Onun için içi sızladı.

"Bakalım ne yapabilirim." deyip ayrıldı. Beş dakika sonra iki kişiyle geri geldi. Yatağındaki desteklerin kilidini açıp kapıya doğru ittiler. Bazı monitörleri sökmek zorunda kaldılar, ama bir süre böyle de idare edebilirdi. Hemşire onun ne kadar kararlı olduğunu biliyordu. Isabelle'in hemşiresi kapıyı açık tuttu, yatağı getirip onun yanına yerleştirdiler. Solunum cihazından yine aynı sesler çıkıyordu. Hemşireler onları yalnız bırakmak için odanın bir köşesine çekildiler. Bill dönebildiği kadar ona döndü, sonra önceki gece yaptığı gibi parmaklarına dokundu.

"Benim Isabelle... Uyan aşkım, geri dönmelisin. Teddy'nin sana ihtiyacı var. Ben de seni çok özleyorum..."

Onunla konuşurken yanaklarından yaşlar süzüldü. Bir süre eli elinde sadece yattı. Hemşireler odasına geri dönmesini teklif etmeyi düşündüler, ama o huzurlu görünüyordu.

Kapı açıldığında tam uykuya dalmak üzereydi. Gordon Forrester karşısında dikilmiş, onlara bakıyordu. Hemşireler ve hademeler hemen dışarı fırladılar. Gordon karısının hemşiresiyle sertçe konuştu.

"Lütfen, Bay Robinson'u derhal odasına götürün." Odadan çıkarlarken Bill bir şey söylemedi. Onun burada bulunması, Gordon'un onları görmesi bir yanlış anlama olamazdı. Bill onun yanından geçerken az da olsa bir korku hissetti. Gordon'un Isabelle'i görmesini engelleyeceğini biliyordu, ama yakında Paris'e gidecekse Bill onu tekrar görebilirdi. Odasında bunları ve Isabelle'in cansız halini düşünürken Gordon içeri girdi.

"Seni bir daha onun odasında görür ya da odaya girdiğini duyarsam Robinson, bu hastaneden göndertirim. Anladın mı?"

Öfkeden titriyordu ve yüzü sararmıştı. Bill onun yerini almaya çalışıyordu ve Gordon bunu hoş görmeyecekti. Isabelle onundu ve onun yanına yaklaşmasına izin vermeyecekti. Aralarındaki ilişki ne olursa olsun Isabelle ona aitti.

"Hiç etkilenmedim Bay Forrester." dedi Bill, sertçe bakarak. "Sanırım Büyükelçi buradan gönderilmeme izin vermeyecektir, ama onun benim adıma savaşmasına ihtiyacım yok. Isabelle ve ben uzun zamandır arkadaşız. O asla sizin onaylamayacağınız bir şey yapmadı. Sizi temin ederim."

O gece arabadaki öpüşmeleri dışında bir şey olmamıştı, ama Gordon'un bunu bilmesine gerek yoktu. Bu onların arasındaydı. "Ona çok değer veriyorum. Siz çok şanslı bir adamsınız. Isabelle harika bir kadın. Ben de sizin kadar yaşamasını istiyorum, belki sizden daha çok. Teddy'nin ona ihtiyacı var. Onunla konuşmak, onun yanında olmak ya da onu önemseydiğim için yaşamasını istemek ona yardımcı olarsa, bu en azından onun için yapabileceğim tek şey olur."

"Ondan uzak dur!" dedi Gordon. "Yapacağını yaptın zaten. Onu öldürmek üzereydin. O saatte ne yapıyordunuz? Bunun nasıl karşılanacağını hiç düşünmedin mi? Paparazzi fotoğrafınızı çekmiş. Hem kendinizi hem de beni küçük düşürdünüz. Herhalde bu kadarıyla kurtulacağını zannettin. Görülen o ki kurtulamadın. Yapacağın en iyi şey ondan uzak durman. Hayatımızda senin de bulaştığın bir skandala yer yok."

"Öyle bir şey yok." dedi Bill, öfkeyle...

"Bundan o kadar emin değilim. Onun odasına girmeni yasaklıyorum. Yeterince açık oldu mu?"

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsunuz?" diye sordu Bill. Gordon kapıdan çıkarken donup kaldı ve bu sözler üzerine yavaşça döndü.

"Sen delirdin mi? Ondan nefret etmiyorum, o benim karım. Neden buradayım sanıyorsun?"

"Başka bir şansınız var mı? İnsanları onu ne kadar umursadığınıza inandırabilir miydiniz? Çok zor. ikimiz de neden burada olduğunuzu biliyoruz. Görüntü için buradasınız ve ondan sorumlusunuz. Onu umursamıyorsunuz bile... Hiç umursadınız mı ondan da şüpheliyim."

"Sen bir orospu çocuğusun!" diyerek Bill'e tükürdü ve dışarı çıktı Gordon. Bunu ona Isabelle'in söylemiş olabileceğini düşünmeden edemedi. Kocasının ondan nefret ettiğini, Bill'in onların yaşamları hakkında ne bildiğini merak etti. Akşamüstü Cynthia ve kızlar geldiğinde Bill karısıyla yaptığı konuşmayı düşünüyordu. Kızlar bitpazarına gitmiş, hoşlarına giden pek çok aptalca şey almışlardı. Cynthia uzun bir yürüyüşe çıkıp Bill'in söylediklerini düşünmüştü. Ama ikisi de kızlara hiçbir şey söylemediler. Bunun için çok erkendi. Akşam yemeğine kadar yanında kaldılar. Olivia kaşıkla babasına yemek yedirdi. Boynundaki destek yüzünden kendisi yemek yiyemiyordu.

"Doktor ne dedi?" diye sordu Cynthia, ayrılmadan önce.

"Daha iyi olacağımı." Cynthia yine ağlamaklı oldu.

"Sadece şaka yapıyorum. Çok çalışarak bacaklarımı kısmen kullanabileceğimi söyledi. Kimbilir belki bir mucize gerçekleştirip beni yürütebilirler."

Doktorlar buna emin olmasalar da Bill inanmak istiyordu.

"Üç hafta içinde terapiye ve rehabilitasyona başlıyorum. Başlamadan önce iyileşmem için biraz daha zaman tanımak istiyorlar."

"Bunun için eve gelebilirsin." dedi Cynthia hafifçe.

Kararından dolayı Bill'e hâlâ kızgındı. Zamanında merhamete gelip yumuşamasını umuyordu.

"Belki, bakalım." Kızların önünde pek bir şey söylemek istemiyordu. "Ya siz ne zaman dönüyorsunuz eve?"

"Kızlar bu hafta kalmak istiyorlar. Eğer sen iyi olursan birkaç gün sonra onları Paris'e götürmeyi planlıyorum. Sonra tekrar seni görmeye gelirim." Tüm söylediklerinden sonra hâlâ kararını değiştirmesini umuyordu, ama sesi sertti ve pişmanlık duymuyordu. Bill her ikisi içinde doğru olanı yaptığından emindi.

"Hayır." dedi Bill kibarca. "Ben iyiyim. Sen de onlarla eve dön, Maine'deki aileni görmek istediğini biliyorum." Avrupa'ya tekrar dönmeye çoktan karar vermişti Cynthia. Maine'den sonra Maptons'a gidecekti.

"Yakında Amerika'ya döneceğim." Döndüğünde kalmak için bir rehabilitasyon merkezi bulmak zorundaydı. Sonra bir ev bulup taşınmalıydı. Ama şu an bunları düşünmek için erkendi. Öncelikle kızlara aldıkları kararı söylemek zorundaydılar. Bunun için acele etmek istemiyordu. Birlikte söylerlerse Cynthia ile hâlâ dost olduklarını anlayabileceklerdi. Bu onun için çok önemliydi. Akşam yemeği için Cynthia ve kızlar otele döndüler. Bill bütün gece odasında sessizce yattı. Isabelle'i tekrar görmek isterdi, ama Gordon hâlâ şehirde olduğundan şansını zorlamak istemiyordu. Ayrıca çok yorgundu. Zor bir gün olmuştu. Büyük ihtimalle bir daha yürüyemeceğini öğrenmişti. Kesin olmasa da bir kadınla ilişkiye girebilirdi. Cynthia'ya boşanma kararını da açıklamıştı. Kazanın tüm yaşamlarını dönülmez bir biçimde değiştirmesi dışında büyük bir gün olmuştu.

7. BÖLÜM

GORDON Forrester pazartesi sabahı Paris'e döndü. Ayrılmadan önce hastaneye uğradı, ama hiçbir şey değişmemişti. Isabelle'in eşyalarını da yanında götürüyordu. Bulunduğu durumda eşyalarına ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. İngiliz kanalını geçerken Isabelle'in kurtulacağına ya da iyileşeceğine dair hiçbir şey bilmiyordu. İç organları yavaş yavaş iyileşiyordu, ama kalbi ve ciğerleri kötüydü.

Karaciğerin iyileşmesi ise uzun zaman alabilirdi. Başından aldığı darbe çok ağır olmasa da onu komaya sokmuştu. Sürekli narkoz veriyorlardı. Isabelle'in durumu hakkında kimsenin cevap veremediği bir sürü soru vardı. Kazadan beş gün sonra hâlâ yaşıyor olması iyiye işaretti. Ama yine de durumu çok kritikti. Charles de Gaulle Havaalanı'na indiğinde çocuklara ne söyleyeceğini düşünüyordu Gordon. Her gün belki bir gelişme olur diye beklemişti, ama bir değişiklik olmamıştı. Daha fazla beklemeye gerek görmüyordu. Sophie annesini kaybedebileceğini anlayacak yaşıydı. Teddy de hasta bile olsa bu gerçeğe yüz yüze gelmeliydi. Sophie'nin sorun çıkarmayacağından emindi. Teddy'ye ise ablasının söyleyebileceğini düşünüyordu. Gordon tek başına halledemezdi bunu. Çünkü oğluya hiçbir diyalogu yoktu. Valizlerini alırken aklına yine Bill Robinson ve aralarında geçen tatsız konuşma geldi. Ona hâlâ kızgındı. Neden Isabelle'den nefret ettiğini söylemesine anlam veremiyordu. O, karısından nefret etmiyordu, sadece Teddy'nin doğumuyla başlayan kaosta eşini kaybetmişti. Onu oğlunun odasıyla özdeşleştirmişti ve Isabelle'i her görüşünde hastalığın dehşetini hatırlıyordu. O artık karısı değil, Teddy'nin bakıcısıydı. Belki de Bill'le olan ilişkisine mazeret olarak kocasının kendisinden nefret ettiğini düşünmüştü.

Annabel'de çekilen fotoğrafta görüldüğü kadarıyla aralarındaki ilişki Bill'in söylediği kadar masum değildi. Gordon'un aklında yüzlerce soru vardı, ama Isabelle iyileşmediği sürece onlara cevap bulamayacaktı. Bill Robinson'un söylemeyeceği kesindi.

Gordon, Isabelle'e karşı duygusal anlamda bir şey hissetmediği için onu kıskanmıyordu, ama yine de bu, prensiplerine aykırı bir olaydı. Hastaneden ayrılırken Bill'in Isabelle'in odasına alınmaması konusunda talimat vermişti, ama onlara güvenmiyordu. Oradaki herkes Bill'i seviyordu. Bunun yanında bir de ona duyulan saygı ve hayranlık da vardı. Bill Robinson çok önemli bir isimdi. Gordon havaalanından ofise gidip birkaç telefon görüşmesi yaptı. Sekreterine durumu anlatıp Sophie'nin Paris'teki telefon numarasını istedi. Isabelle Paris'ten ayrılırken her ihtimale karşı Sophie'nin numarasını sekretere bırakmıştı. Sophie, Stintra'da arkadaşlarıyla kiraladıkları bir evde yaşıyordu. Ve Gordon aradığında dışarıdaydı. Yapabileceği tek şey mesaj bırakacaktı. Saat altıda tam ofisten ayrılacakken Sophie aradı. Gordon onunla konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Londra nasıldı? Annemle iyi vakit geçirdiniz mi?"

"Londra'da olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Gordon. "Gittiğimi Teddy ve bakıcısından başka kimse bilmiyordu."

"Hafta sonu evi aradığımda Teddy söyledi." dedi Sophie.

Gordon. "Onu henüz görmedim. Sabah havaalanından buraya geldim." dedi.

"O zaman akşam evi ararım; anneme bir şey soracağım." dedi Sophie.

"Seninle konuşamaz annen." Bu Gordon için hiç uyanmayacağı bir kâbus gibiydi ve çocuklarını da bu girdabın içine sokuyordu.

"Neden? Dışarıda mı olacak?" diye sordu Sophie merakla.

"Hayır. Annen hâlâ Londra'da." dedi Gordon.

"İnanmıyorum! Orada mı kaldı?" Teddy'yi değil altı gün bir an bile yalnız bırakmayan annesinin orada kalmasına şaşırmişti Sophie. "Ne zaman dönüyor?"

"Henüz belli değil." Derin bir nefes aldı ve gerçeği söyledi. "Sophie, annen bir kaza geçirdi." Birden bir sessizlik oldu. Babasının ses tonundan kötü bir şeyler olduğu anlaşıyordu.

"Çok ciddi bir kaza Sophie. Hemen eve gelmen gerekiyor."

"Ne oldu? Annem nasıl?" Sophie nefes alamıyordu konuşurken.

"Bindiği Limuzin bir otobüse çarpmış." Gordon artık saklayamayacaktı. "Şu an komada. Ne olacağını kimse bilmiyor. Çok ciddi bir şekilde yaralanmış. Hayatını kaybedebilir. Bunları telefonda söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama mümkün olduğunca çabuk Paris'e gelmen gerekiyor." Onunla da tıpkı Isabelle'e yaptığı gibi bir iş görüşmesi yapar gibi konuşuyordu.

Kızının yaşadığı acıyı hissetmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Aman Tanrım..."

Sophie kendini kaybetmiş görünüyordu. Normalde tıpkı babası gibi soğukkanlı, akılcı ve sakin bir kızdı, ama duydukları kâbus gibiydi. Hayatı boyunca kendini bir gün Teddy'yi kaybedeceğine alıştırmıştı, ama annesini kaybedebileceği aklına bile gelmemişti. Annesini çok sevmesine rağmen bunu kendine bile itiraf edemiyordu. Babası aradığında aklına gelecek en son şey annesinin ölmek üzere olduğuydu. "Baba, yaşayacak mı annem?" Sophie'nin ağladığını duyabiliyordu. "Kim bilebilir?" Gordon kendi annesini kaybettiği günlere dönmüştü birden. "Hâlâ hayatta olması iyiye işaret, ama durumu çok ciddi." Sophie daha fazla ağlamaya başlamıştı ve onu sakinleştirecek bir söz bulamıyordu. Ona yalan söyleyip boş yere umutlandırmak istemiyordu. Isabelle her an ölebilirdi ve Teddy gibi Sophie de bununla yüzleşmek zorundaydı. Sophie birden korkuyla sordu. "Teddy biliyor mu?" Hafta sonu konuştuklarında sesi iyi geliyordu. Babasının ondan böyle bir haberi saklayabileceğini düşünmüyordu. "Hayır, bilmiyor. Ona sen geldiğin zaman söylemek istiyorum." dedi Gordon. "Şimdi telefonu kapatıp hazırlanmaya başlasan iyi olur. Sana yardım edecek birileri var mı orada?"

"Bilmiyorum. Londra'ya gidip annemi görmek istiyorum."

Sophie'nin sesi beş yaşında, öksüz kalmış bir çocuk gibi geliyordu.

"Önce eve gelmeni istiyorum." Gordon Teddy ile tek başına konuşamazdı. Böyle bir yükü tek başına omuzlayamazdı.

"Tamam."

Sophie hâlâ ağlıyordu.

"Beni arayıp ne zaman varacağını bildir, seni aldırırım."

Bu durumda bile bu işi kendi yapacak hassasiyeti yoktu. Mesafeli ve soğuk olmak Gordon'un doğasında vardı ve kızı için bile olsa duvarlarını yıkması imkânsızdı.

"Bu gece dönmeye çalışacağım." dedi Sophie. Lizbon'a iki saat uzaktaydı, ama eğer acele ederse geç saatteki bir uçuşu yakalayabilirdi. Aksi takdirde ertesi sabahı beklemek zorundaydı. Telefonu kapattılar ve Gordon kendisini eve götürmesi için şoförünü çağırdı. Teddy'yi görmeyeli dört gün oluyordu ve çocuk onu kapıda görür görmez annesini sordu.

"Annem nerede? Aşağıda mı?" Annesinden bahsederken gözleri parlıyordu.

"Hayır." Gordon onu susturmak için belirsiz ve sert konuştu. "Sophie büyük ihtimalle bu gece Portekiz'den dönüyor."

"Öyle mi?" Bir an şaşırmıştı Teddy, ama sonra yine annesine döndü. "Annem onun iki hafta sonra döneceğini söylemişti, neden erken geliyor?"

Bir şey olduğunu sezmişti. Sonra yine aynı soruyu sordu.

"Annem nerede?" Gordon ona annesinin hâlâ Londra'da olduğunu söylemeye cesaret edemiyordu çünkü kötü bir şeyler olduğunu anlayabilirdi. Aptal yerine konulamayacak kadar zeki ve hassas bir çocuktü. Sophie'nin bir an önce gelip kendisini bu durumdan kurtarmasını istiyordu.

"Birazdan tekrar gelirim." Teddy'nin sorusuna cevap vermemişti. "Bazı yerleri aramam lazım." Teddy'yi odasında yalnız bıraktı ve gözden kayboldu. Ama oğlunun şüphelendiğini anlamıştı. Gordon odasına giderken kendini çok kötü hissediyordu. Kapısını kapatırken Teddy'nin bakıcısına annesini sorduğunu duyabiliyordu. Sophie gelene kadar kütüphanede kalmaya karar vermişti, ama bir saat sonra oğlunun yanına geldiğini görünce şaşkına döndü. Aşağı inmekte ısrar etmiş, bakıcısı ona engel olamamıştı. Endişeli ve solgun görünüyordu. "Kötü bir şey oldu değil mi?" Sandalyelerden birine dayanmış, babasının gözlerine bakıyordu Teddy. Gordon onu hayatı boyunca görmezlikten gelmişti, ama bu defa öyle bir şans yoktu. Oğlunun bakışları tıpkı Isabelle'inkilere benziyordu. Daha önce bu bakışları hiç görmemişti. Ve ilk defa oğlunun artık bir çocuk olmadığını fark etti.

"Annemin nerede olduğunu bilmek istiyorum." dedi Teddy ve oturdu. Bir cevap alabilmek için tüm gece bekleyebilirdi. Onu odasına ancak zorla götürebilirlerdi. Gordon korktuğunu saklamaya çalıştı. Oğlunun varlığından hep rahatsızlık duymuştu. Çok zayıf ve solgundu, ama onu uzun zamandır ilk defa bu kadar canlı görüyordu. Altı ay önce alt kata bile inemiyordu.

Gordon'un gerçeği söylemekten başka çaresi yoktu. "Annen Londra'da."

"Neden?"

"Oraya bir sanat galerisini gezmeye gitti." Gordon gözlerini ondan kaçırarak daha fazla soru sormasını engellemeye çalıştı.

"Biliyorum." dedi Teddy. "Ama o altı gün önceydi. Neden seninle birlikte geri dönmedi?"

Gordon bu sözleri üzerine başını kaldırdı ve oğluyla göz göze geldi. Onu sanki ilk defa görüyordu. Oğlunun keskin bakışlarından kurtulamıyordu. Çok güzel bir çocuktı, ama bütün şanssızlıklar onu bulmuştu. Kararlılığı babasını korkutuyordu. Ona gerçeği söylemeliydi, fakat sağlığının aniden kötüleşmesini istemiyordu. Oğlunun varlığı onun üzerinde hep bir yük olmuştu, ama korkunç haberler vererek ölümüne sebep olmak istemiyordu. "Annen bir kaza geçirdi." Bunları söylerken oğluna bakamadı, ama nefesinin kesildiğini duyabiliyordu.

"Durumu nasıl?"

Teddy'nin sesi çıkmıyordu artık. Kötü bir şeyler olduğunu çoktan anlamıştı, ama duyacakları onu korkutuyordu.

"Umarım iyi olur, henüz bilmiyoruz. Üzgünüm, ama durumu kritik." Teddy ağlamamıştı. Oturduğu yerde dikkatle babasını izliyordu.

"Ölmesine izin veremezsin."

"Elimde olan bir şey değil. Ona bir şey olmasını ben de istemiyorum."

Ama Teddy'nin gözleri aynı şeyleri söylemiyordu. Hiç anlatmasa da annesinin ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. Son iki günde kendisini Isabelle'e karşı kötü davranmakla suçlayan ikinci kişiydi Teddy ve Gordon'un canı sıkılmıştı.

"Sophie bu yüzden mi dönüyor?" Gordon başını salladı. Odada, oğlunun tam karşısında oturdu. Yanına gidip ona sarılmayı asla başaramazdı.

Isabelle'in tersine çok soğuktu. Aynı kazayı Gordon geçirmiş olsa Isabelle ona sarılıp teselli ederdi. Bunu Gordon da biliyordu.

"Seninle ya da Sophie'yle Londra'ya gitmek istiyorum. Ne zaman gideceksin?" Oraya tekrar gideceğinden emindi. Annesinin orada yalnız kaldığını düşünmek içini parçalıyordu.

"Bilmiyorum. Eve dönüp sizin yanınızda olmanın doğru olacağını düşündüm." Teddy onu dinlemiyordu. Ağlamaması Gordon'u çok şaşırtmıştı. Oğlu düşündüğünden daha cesur çıkmıştı.

"Onunla konuşmak istiyorum. Telefon edebilir miyiz?" Babası başını salladı.

"Maalesef yapamayız. Kazadan beri kendine gelemedi. Kafasından aldığı bir darbe yüzünden hâlâ komada."

"Hayır, olamaz... " Annesinin ne halde olduğunu düşününce Teddy dayanamayarak ağlamaya başladı. "Hemen onun yanına gitmek istiyorum."

"Orada olduğunu bilmeyecek, ama. Hem bu senin için de iyi olmaz. Yolculuğa dayanacak kadar güçlü değilsin."

Annesi ne durumda olursa olsun Teddy'nin Londra'ya gitmesi imkânsızdı. "Hayır, buna dayanabilirim. Bize ihtiyacı var. O hep benim yanımda oldu. Onu yalnız bırakamayız baba, ona bunu yapamayız." Kendini toplamaya çalıştı ve gözyaşlarını sildi.

"Sophie gelene kadar bekleyelim. Neden odana çıkıp dinlenmiyorsun? Burada olman doğru değil." Teddy umursamıyordu. Tek istediği bir an önce annesini görmektir. Onu hiçbir şey durduramazdı. Merdivenlerin yanında onun için yaptırılan küçük asansöre doğru ilerlerken hâlâ aynı şeyleri söylüyordu. Odasına çıktığında çıldırmış gibi aynı sözleri tekrarlıyordu. Bakıcısı yemekten sonra ateşini ölçtü. Oldukça yüksekti. Fazla heyecanlanması onun için çok tehlikeliydi. Gordon, onun haberi öğrendiğinde bu hale geleceğini biliyordu. Sophie geç saatte eve döndüğünde Teddy hâlâ uyanıktı. Gordon da onu bekliyordu ve dışarıdan araba sesini duyar duymaz kapıya yöneldi. Kızı onu görür görmez kollarına atıldı ve ağlamaya başladı.

"Baba, ne olur ölmesine izin verme." Onu hiç böylesine üzgün görmemişti. Kendini biraz daha iyi hissedince yukarıya, Teddy'yi görmeye çıktı. Kardeşi yatağında onu bekliyordu. Birbirlerini yıllardır görmüyorlarmış gibi sarıldılar. Başlarına, gelebilecek en kötü şey gelmişti, ikisi de bunu hiç beklemiyorlardı. Bir süre sarılarak ağladılar. Sonunda babaları odaya girdi. Çocukların bu kadar tepki göstereceklerini ummamıştı.

"Ben de sizinle Londra'ya geleceğim." dedi.

"Teddy bizimle gelmen doğru değil." dedi Gordon. Sophie kardeşinin saçlarını okşadı.

"Annem de bundan hoşlanmazdı. Uyandığında seni hasta halde yanında görürse bu onu çok üzer."

"Ne olursa olsun, ben de gelmek istiyorum. Komada bile olsa yanında olduğumu hisseder o." Teddy de Bill'le aynı fikirdeydi, ama Gordon bunu anlamsız buluyordu. "Hiç kimseyi tanıyamaz." Komadaki insanların söylenenleri duyduğuna ya da hissettiğine kesinlikle inanmıyordu. Oğluna izin vermeyecek, bu riski almayacaktı. Teddy'nin evden dışarı çıkması bile tehlikeliydi.

"Eğer tanıyorsa o zaman siz neden gidiyorsunuz?" diye sordu Sophie'ye.

"Ablan hasta değil. Ben zaten seninle kalacağım." dedi Gordon. Sophie şaşırmıştı.

"Sen gelmiyor musun baba?"

"Sen dönene kadar evde kalacağım. Yarın gidip orada kalabilirsin ya da geri dönebilirsin. Nasıl istersen."

"Bir günden fazla kalırım."

"Çok fazla kalmamalısın." dedi ve odadan çıktı Gordon. Oğluyla evde uzun süre yalnız kalmaya dayanamazdı. Sophie'nin onunla ilgilenmesi lazımdı ve eğer Londra'da çok kalırsa bunu yapamazdı.

Sophie o gece Teddy ile birlikte uyudu. Sabah, o uyurken yavaşça kalktı ve hazırlanmaya başladı. Teddy uyandığında çıkmak üzereydi. "Gidiyor musun?" diye sordu uykulu bir sesle Teddy. "Ben de gelmek istiyorum." Halbuki kıpırdayacak hali bile kalmamıştı. Çok kötü bir gece geçirmıştı. "Yakında döneceğim." diyerek Teddy'nin odasından ayrıldı Sophie. Hoşça kal demek için babasının odasına gittiğinde o çoktan bankaya gitmişti. Biletini çoktan ayırtmışlar ve Claridge'de rezervasyon yaptırmışlardı.

Annesinin bulunduğu hastanenin adını da biliyordu. St. Thomas Hastanesi. Yanında yeteri kadar parası vardı. Babasının şoförü dışarıda onu havaalanına götürmek üzere bekliyordu. Sophie daha sakın görünüyordu. Onu Paris'e vardığında Claridge'den gönderilen bir şoför alıp, hemen hastaneye götürdü. Üzerinde koyu mavi bir elbise ve annesinin aldığı ayakkabılar vardı. On sekiz yaşındaydı, ama korku dolu gözlerinden hâlâ bir çocuk olduğu anlaşılıyordu.

Danışmadaki hemşireler onunla ilgilendiler. Kim olduğunu söylediğinde onlardan biri hemen onu annesinin odasına götürdü. Koridorun karşısındaki kapı açıktı ve bir idamın annesini seyrettiğini gördü.

Annesinin odasına girdiğinde gördükleri karşısında şoke oldu. Annesinin başında kocaman bir bandaj vardı ve rengi sapsarıydı. Yüzüne bir respiratör tıkalıydı ve o sayede nefes alıyordu. Vücudunun her yerine monitörler ve tüpler bağlanmıştı. Yatağına yaklaşırken gözleri yaşla doldu; uzun süre ayakta onu seyretti ve ellerine dokundu, ta ki bir hemşire ona sandalye çekene kadar. Onu duyacağına inandığı için annesiyle konuşmaya başladı. Onu ne ar sevdiğini söyledi ve yaşaması için yalvardı. Isabel'de hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Respiratörün ve monitörlerin dışında hiçbir ses yoktu. Annesinin durumu beklediğinden daha kötüydü. Yaşayacağına inanmak zordu. Sophie saat dörde kadar onun yanında kaldı, sonra biraz dışarı çıktı. Odaya girerken onu seyreden adam yine takıyordu. Hemşireler Bill'e onun kim olduğunu söylemişlerdi. Isabelle'e o kadar benziyordu ki söylemeseler de onun kızı olduğunu anlardı. Odasından ona seslendi.

"Sophie?" Sophie adının seslenilmesine çok şaşırdı. Yavaşça kapıya doğru yaklaştı.

"Evet..." Bill annesinin yerine ona sarılıp öpmek istiyordu. Ama yerinden bile kıpırdamıyordu.

"Ben Bill Robinson, annenin arkadaşıyım. Kaza olduğunda birlikteydik." Annesinin orada olmasından kendini sorumlu tutuyor, adeta özür dilemek istiyordu. "Olanlar için çok üzgünüm."

Sophie annesinin ondan bahsettiğini hiç duymamıştı, ama iyi bir adama benziyordu. Onun da yaralan ağır görünse de annesinin aksine komada değildi. Sophie odaya girmeye çekindi.

"Size ne oldu?" Onun kim olduğunu anlayamamıştı, ayrıca annesiyle aynı arabada ne işi vardı?

"Boynumdan ve başımdan yaralandım, ama annenin durumu daha ciddi. Keşke onun yerinde ben yatsaydım şimdi, umarım anlıyorsundur; onun için canımı bile verebilirim."

Sophie ondan etkilenmişti, çok kibar biri olmalıydı. Annesiyle onun nasıl tanıştıklarını ve arkadaş olduklarını merak etti. Teddy yüzünden o hiç dışarı bile çıkamıyordu.

"Teddy nasıl? Haberi var mı?" diye sordu Bill.

"Babam dün gece söyledi. O kadar üzüldü ki gece ateşi çıktı. O da benimle gelmeyi çok istedi. Burada kalmayı çok istiyorum, ama yarın onun yanına dönmeliyim." Sophie bu adamın onlarla ilgili pek çok şeyi bilmesine şaşırmıştı. Sophie tıpkı annesi gibiydi ve belki de onun yerini alacaktı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Bill. Şu noktada hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Olanları değiştirmek imkânsızdı ve Isabelle'in kurtulması için Tanrı'ya dua etmekten başka bir şey yapamıyorlardı.

"Teşekkür ederim."

Sophie oldukça üzgün görünüyordu.

"Nerede kalıyorsun?"

"Claridge'de."

"Karım ve kızlarım da orada kalıyorlar. Eğer gece bir şeye ihtiyacın olursa onları arayabilirsin." O tam sözlerini bitirmişti ki Cynthia ve kızları içeri girdiler. Bill onları tanıştırdıktan sonra Sophie onları yalnız bıraktı. Kızlardan hoşlanmıştı, Jane onunla aynı yaşta görünüyordu. Onlara iyi akşamlar diledikten sonra uzaklaştı. Birkaç saat sonra tekrar gelip annesinin yanında kalacaktı.

"Onun kızı mı?" diye sordu Cynthia.

"Evet, o. Bir de oğlu var, ama yatalak... "

Cynthia cevap vermedi ve odayı düzenlemeye başladı. Kızlar babalarıyla konuşuyorlardı.

Ertesi gün döneceklerdi. Bir haftalığına Paris'e gidip, eve dönmeden önce tekrar Londra'ya uğrayacaklardı. Cynthia ile birlikte, Paris'ten döndüklerinde onlara boşanacaklarını söyleyeceklerdi. Böylece eve dönene kadar anne ve babalarının ayrılacakları fikrine alışacaklardı. Paris gezilerini mahvetmek istemiyordu. O akşam anneleriyle yemeğe çıkacaklardı. Bill'in Harry Bar'a üyeliğinden faydalanacaklardı. Oranın ismini duymak Bill'e Isabelle'i ve orada geçirdikleri akşamı hatırlattı.

İlerleyen saatlerde Sophie annesinin yanına döndüğünde Bill hâlâ Isabelle'i düşünüyordu. Annesinden önce onun odasına uğradı.

"Nasılsınız Bay Robinson?" diye sordu kibarca.

"Aynı sayılıyım. Sen nasılsın?" Sophie'nin birden gözleri yaşardı. Annesini o halde görmek onu çok incitmişti. Durumunda hiçbir değişiklik yoktu. Onlardan çok uzak bir yere gitmişti ve kimse geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Hemşireler Bill'e onun yıllarca aynı şekilde kalıp sonunda ölebileceğini söylemişlerdi. Böylesine mükemmel bir kadının başına gelen bu feci kaza haksızlık gibiydi. Bill kendine geldiğinden beri onun yerine kendisinin komada olmayı, hatta onun yerine ölmeyi diliyordu "Annemle nasıl tanıştınız?" diye sordu Sophie yatağına yaklaşırken. Onu ilk gördüğünden beri bunu meral. ediyordu. Babası, arabada biriyle olduğundan bahsetme misti. Bu yüzden Sophie bunu duyduğunda şaşırmıştı "Uzun yıllar önce Paris'te, Amerikan Elçiliği'nde verilen bir yemekte tanışmıştık." Bill de onunla Isabelle'den söz etmek istiyordu ve konuyu Sophie'nin açmasına sevin misti.

"Yılda bir kez Paris'e geldiğimde yemek yeriz, bazen de telefonla konuşuruz. Teddy ve senden bahsederdi hep." Sophie birbirlerine âşık olup olmadıklarını sormak istiyordu, ama ikisi de evli olduğu için bu soruyu sormak kabalık olabilirdi. Ama onun adını hiç duymadığı için, bu durum onu şüphelendirmişti.

"Babamı da tanıyor musunuz?" Bill ona oturması için işaret etti.

"Evet, tanıyorum. Kazadan beri bana kızgın olmalı Eğer birlikte dışarı çıkmasaydık bu kaza olmayacaktı Onun yerinde olsam ben de kızardım."

"Bu sizin suçunuz değil. Hemşire şoförün öldüğünü söyledi. Çok kötü bir kazaymış. Nasıl olduğunu anlamak çok güç." Gözleri yine yaşla dolmuştu. "Annem öyle iyi bir insandır ki, bunun haksızlık olduğunu düşünüyorum.

"Evet, o çok iyidir." Bill'in gözleri de yaşlıydı. Uzanıp Sophie'nin elini tuttu. Bill sanki Isabelle'e dokunmuş gibi olmuştu. Sophie ise onun aracılığıyla annesine ulaştığını hissetmişti. Aralarında tuhaf bir bağ olmuştu. "Ona her zaman hak ettiği gibi davranmadım." diye itiraf etti. Sophie. "Bütün vaktini Teddy ile geçirdiği için bazen kızıyordum ona. Küçükken beni sevmediğini düşünüyordum." Bill onu anlıyordu. "O seni çok seviyor, Sophie. Senden hep harika bir kız diye bahsederdi."

"O gece mutlu muydu?" Bu saçma bir soruydu. Bill'in aklına gelen tek şey ilk ve son öpüşmeleri idi.

"Evet, öyleydi. O akşam harika bir sergi gezmiştik. Sonra da yemek için dışarı çıkmıştık. Ben Amerikan Elçisi'yle görüşmek için buraya gelmişim. Onunla Claridge'de karşılaştık." Doğruyu söylemeyi uygun bulmadı. İsabetle onun gerçeği öğrenmesini istemezdi. "Birbirimizi görmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Annemin zamanı Teddy ile ilgilenmekle geçiyor. Kendine ayıracak vakti olmaz pek."

"Biliyorum. Ama o halinden hiç şikâyet etmez. İkinizi de çok seviyor."

Bir süre daha oturduktan sonra Sophie izin isteyerek kalktı. Onun kim olduğunu tam olarak anlamamıştı, ama yeni bir dost bulduğunu düşünüyordu. Sophie ona gülerken, karşısında sanki Isabelle'i görüyordu Bill.

"Yarın yine gelirim. Ayrılmadan önce buraya uğrayacağım."

"Seninle sohbet etmek güzeldi Sophie. Ne zaman istersen gelebilirsin."

Dayanılmaz bir yalnızlık hissettiği anda Sophie'nin varlığı onu biraz olsun rahatlatmıştı. Hayatı sonsuza kadar değişmişti. Bir daha yürüyemeyecek, koşamayacak ya da dans edemeyecek, caddelerde başıboş dolaşamayacaktı.

Evliliğine son vermiş, sevdiği kadını da kaybetmişti. Uçsuz bucaksız bir denizde tutunacak dal arıyordu. Böyle bir durumda Isabelle'in kızıyla konuşmak onu biraz olsun mutlu etmişti. Onu belki de bir daha göremeyecekti, ama tanıdığı için sevinçliydi.

Ertesi sabah Cynthia ve kızlar ona veda etmeye geldiler. Onlar ayrıldıktan hemen sonra Sophie geldi. Annesinin yanında bir saatten fazla kaldı ve sonra vedalaşmak için Bill'in yanına geldi. Onu biraz daha üzgün buldu. Eşi ve kızları gittiği için olsa gerek diye düşündü. Halbuki üzüntüsünün nedeni annesiydi. Şüphe etse de, bu adamın annesine âşık olduğunu bilemezdi.

"Hoşça kalın Bay Robinson. Umarım yakında iyileşirsiniz. "

Ona tekrar gelip gelmeyeceğini sormak istedi, ama Isabelle'in yaşaması şüpheliyken bunu sormak anlamsızdı.

"Kendine iyi bak, annenin hatırı için Sophie. Biliyorsun, seni üzgün görmek istemezdi. Kendine ve Teddy'ye iyi bak." Gözleri dolmuştu. Karşısında konuşan sanki annesiydi.

"Aklım sizde olacak. Kiliseye gittiğimde sizin için de dua edeceğim."

Onda annesinden bir parça bulmuştu. Öylesine iyi kalpli bir adamdı ki yanından ayrılırken üzölmüşü.

"Ben de sizin için dua edeceğim." Uzanıp elini tuttu ve öptü. Sophie, utangaç bir gülümsemeyle odadan çıktı. Bill gözlerini kapatmış, onu düşünmeye devam etmişti.

Bir süre sonra yatağını Isabelle'in odasına taşıttı. Isabelle hep aynıydı. Yattığı yerde ona dönerek Sophie ile konuşmalarından bahsetti Bill.

"Harika bir kızın var. Onunla neden gurur duyduğunu anlayabiliyorum." Sanki onu duyuyormuş gibi konuşuyordu. Uzun zaman yanında kaldı ve kendine gelmesi için dua etti. Odasına döndüğünde iyice yorulmuştu. Onun ziyaretleri hemşireler arasında konuşma konusuydu. Ona hayrandılar ve Isabelle'i yaşama döndürecek biri varsa Onun Bill olduğuna inanıyorlardı.

8. BOLUM

SOPHIE, Paris'e dönerken hâlâ Bill'i düşünüyordu. Annesinin ondan neden hoşlandığını anlıyordu. Öylesine nazık bir adamın sakat kalmasına çok üzölmüştü. Hemşireler onun bir daha yürüyemeyeceğini söylemişlerdi. Durumunu kabullenmiş gibi görünüyordu, ama Isabelle'in başına gelenlerden dolayı kendini suçluyordu.

Paris'e indiğinde yine annesini ve kardeşini düşünmeye başladı. Annesinin yanında olmadığı için kahroluyordu. Birkaç gün evde kalıp tekrar Londra'ya onu görmeye gidecekti.

Eve girdiğinde tuhaf bir sessizlik vardı. Merdivenleri çıkarken babasının odasının karanlık olduğunu gördü. Teddy'nin odasına girdiğinde şoke oldu. Çocuk alevler içinde yanıyordu ve bakıcının dediğine göre doktor az önce gitmişti. Eğer o gece ateşi düşmezse ertesi gün hastaneye yatırılacaktı. Sophie bu kadarını kaldıracak kadar güçlü değildi. Bir gecede yaşlanmış gibi hissediyordu kendini. Bir sandalyeye oturdu. "Ne oldu?" Teddy onun yanında olduğunu bilmiyordu. Narkozun etkisiyle uyuyordu.

"Annesini istiyor." dedi bakıcı. "Günlerdir gözüne uyku girmedir. Ne yiyor, ne de içiyor." Doktor serum takma ya karar verdiğinde buna ağlayarak itiraz etmişti ve onlar da bir gün daha beklemeye karar vermişlerdi. Yemek yiyeceğine söz vermişti. Zayıflamış görünüyordu.

"Babam nerede?" diye sorarken elleriyle saçlarını geriye doğru attı. Bu haliyle Isabelle'e daha çok benziyordu

"Akşamüstü dışarı çıktı." Bakıcı onu önceki günden beri görmemişti, ama bunu Sophie'ye söylemedi. "An nen nasıldı?"

"Hâlâ aynı." dedi Sophie. "Ne olacağını kimse bilmiyor. Uzun süre komada kalabilirmiş, ama yine de yaşama şansı var." Bunları söylerken umutluydu, ama annesinin her an ölebileceğim de biliyordu. Dua edip beklemekten başka şansları yoktu. "Birkaç gün sonra tekrar gideceğim." Bakıcı Teddy'nin nabzını ölçtü. Doktora vermek üzere rapor tutuyordu. Doktoru evde ağırlamanın daha güvenli olacağına karar verdiler.

Sophie o gece babasıyla Teddy'nin durumunu konuşmak için bekledi, ama Gordon gelmedi. Bakıcıya onun Teddy'nin durumundan haberi olup olmadığını sordu.

"Bu akşam aradığımda ofisindeydi. Birazdan eve döner herhalde." Saat üç olmuştu, ama o hâlâ ortada yoktu. Londra'yı arayıp annesinin durumunu sordu, ama hiç bir değişiklik yoktu. Bir an Bill'le konuşmayı bile düşündü, ama onu aramaya çekindi.

O gece Teddy'nin yanı başındaki sandalyede uyuya kalmıştı. Uyandığında Teddy daha iyi görünüyordu. Ateşi düşmüştü.

Sophie aşağı indi. "Babam geldi mi Josephine?" Bakıcı başını salladı. Odasına gittiğinde perdelerin çekili ve yatağının bozulmamış olduğunu gördü. Bir an babasına da bir şey olmuş olacağından korktu. Nerede olabileceğini bilmiyordu. Bir saat sonra ofisi aradı. Telefonu babası açtı.

"Teddy hasta!" dedi suçlayan bir ses tonuyla. Ama o umursamıyordu. "Biliyorum. Dün Marthe'yla konuştum."

"Dün gece eve gelmedin." Babası onu azarlıcasına konuşan Sophie'ye güldü, ama o gülmüyordu.

"Arkadaşlarla şehir dışındaydık ve çok geç döndük. Biraz önce Londra'yı aradım. Bir değişiklik yokmuş."

Sophie ona hâlâ kızgındı. Eğer Teddy'ye kötü bir şey olsaydı babası yanlarında olmayacaktı. Üstelik bunun için özür bile dilememişti. Babasının bunu sık sık yapıp yapmadığını merak etti. Annesi Bill'le tanıştığından beri aralarında kötü giden şeyler mi vardı acaba? Annesinin onunla olan arkadaşlığından hiç bahsetmemiş olması hâlâ tuhafına gidiyordu. Hayatının birden karmakarışık olduğunu hissetti.

Annesinin başına gelen kaza birçok şeyi ortaya çıkaracaktı. Sophie babasının hep melek gibi olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise annesinden gizlediği bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Aynı yatmalarının Teddy'den başka bir nedeni olabilirdi.

"Bu gece evde olacak mısın?" Sophie kendini çok yalnız hissediyordu. Olup bitenler onu korkutuyordu.

"Evet, yemeği dışarıda yiyeceğim; sen yatmadan önce gelirim."

"Ya Teddy'nin hastaneye gitmesi gerekirse?"

"Doktor endişeli gözüküyordu. Çocuk sadece bir şok geçiriyor. Zamanla iyileşecek."

"Londra'ya ne zaman gideceksin?"

"Birkaç gün içinde orada yapabileceğim hiçbir şey yok. Bir değişiklik olursa zaten bizi arayacaklar."

Eğer ölürse yanında kimse olmayacak diye düşündü Sophie. Bir şey olsa bile oraya gitmeleri saatlerini alacaktı. Orada olmayı çok istiyordu, ama Teddy'nin ona ihtiyacı vardı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Babası bile onun kadar endişe etmiyordu.

Günü kardeşiyle birlikte kitap okuyarak, hikâye anlatarak ve annelerinden bahsederek geçirdiler. Elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ama Isabelle'in yerini tutamıyordu. Babası geldiğinde kendini zombi gibi hissediyordu. Gordon'un keyfi yerindeydi. Kütüphanede oturdu ve bir puro yaktı. Sophie, yukarıya onun yanına gelmemesine şaşırmişti. Ona karşı hep çok iyi olmuştu, ama şimdi neden böyle uzaklaştığını anlayamıyordu. Belki de önceki yakınlığı içten değildi. Kimbilir belki de annesinin kendisini önemsiz hissetmesi için ona o kadar sıcak davranmıştı. Şimdi ise Isabelle'e yaptıklarını kızına yapıyordu.

"Günün nasıldı baba?" Sophie'ninki hiç de iyi geçmemişti.

"Uzun bir gündü. Sen ne yaptın?"

"Bütün gün Teddy'yle birlikteydim." Onun oğlu hakkında bir şeyler sormasını bekledi, ama o purosuyla ilgileniyordu. "Başka ne yaptın?" Annesi komadaydı, kardeşinin durumu ise gittikçe kötüleşiyordu. Bütün bunlar babasının umurunda bile değildi. Onun yüzüne bakarken annesi için üzülen Bill'in yüzü geldi gözlerinin önüne.

"Başka bir şey yapmadım baba. Teddy çok üzülüyor."

Gordon başını salladı, ama cevap vermedi. Sanki onu çoktan unutmuştu. O sırada telefon çaldı. Her kimdiyse nu sonra arayacağını söyledi. Sophie bu sözleri duyduğunda kalbi duracaktı. Her telefon çalışında hastaneden arayıp kötü bir şey söyleyeceklerini sanıyordu.

"Artık yatmalısın. Uzun bir gün geçirmişsin." Konuşmak istememesi Sophie'yi iyice kırmıştı. Kendini hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Odadan çıkarken Londra'ya ne zaman gideceğini sordu.

"Gitmem gerektiği zaman." Canı sıkılmaya başlamıştı.

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Kardeşinin sana ihtiyacı var."

"Annemi tekrar görmek istiyorum."

"Yanında olduğunu bilmiyor bile. Senin burada kalman lazım. Bütün gün o çocukla ve bakıcılarla uğraşamam. Gün boyunca ofisi arıyorlar. Bunun için zamanım yok Sophie. Onunla sen ilgilenmelisin."

"O çocuk senin oğlun baba. Yalnızca anneme ve bana değil sana da ihtiyacı var. Onunla konuşmuyorsun bile." Sophie artık kendini tutamıyordu.

"Söyleyecek bir şeyi yok ki. Ayrıca bana ne yapacağımı sen öğretemezsin."

Isabelle onunla bunları yıllardır konuşuyordu. Ve artık vazgeçmişti. Kendine göre sebeplerle oğlundan uzak durmaya kararlıydı. Sophie bunu değiştiremezdi.

Eğer Teddy sağlam bir çocuk olsaydı her şey daha farklı olacaktı. Ama bu haliyle, Gordon onu yok sayıyordu. Onu hep bir yük olarak görmüştü. Onunla ilgilenmek Isabelle'in işiydi. O yokken de bu görev Sophie'ye düşüyordu.

Sophie odasına giderken yıkılmıştı. Teddy ile yıllardır babası hakkında konuşurlardı ve o hep onu savunurdu Ama görüyordu ki her şey doğruydı. Teddy onun bencil soğuk ve umursamaz olduğunu söylerdi, ondan nefret ederdi. Teddy ondan daha iyi görebiliyormuş bazı şeyleri. Gordon, hem oğlunu hem de karısını dışlamış, onlar yokmuş gibi davranmıştı. Sophie geceliğini giyip Teddy'nin yanına gitti. Ateşi tekrar yükselmişti. Kardeşinin yanına uzanıp ona sarıldı. Annelerini kaybetmiş iki öksüz olduklarını hissediyordu. Hayatı boyunca hiç böylesine üzölme misti. Gözlerinden akan yaşlar yastığı ıslatırken tek ümidi annesinin kurtulmasıydı. Eğer o ölürse, ne yapacaklarını düşünemiyordu bile.

9. BÖLÜM

LONDRA'DAKI hastanede işler sırayla ilerliyordu. Fizik terapistleri Bill'in eski haline dönmesi için ona özel bir program hazırlamışlardı. Kan dolaşımını sağlamak ve ciğerlerinin su toplamasını engellemek için onu yatakta sağa sola döndürüyorlardı, ama o, gün geçtikçe bundan sıkılmaya başladı. Günde bir ya da iki kere Isabelle'in odasına götürüyorlardı. Hemşireler, Gordon'un emirlerine kulak asmamışlar, Isabelle'in böyle daha çabuk iyileşeceğine karar vermişlerdi. Gerçekten de öyle olmuştu. Bu ziyaretler Isabelle'e yaradığı kadar Bill'in ruh sağlığına da iyi gelmişti. Bill, onunla geceleri telefonda yaptıkları sohbetleri çok özlemişti. Odasında saatlerce Isabelle'i düşünüyordu, iyileşeceği günü iple çekiyordu.

Bill'in yaralan yavaş yavaş düzelmeye başlamıştı. Buna rağmen durumunun ne olacağı net değildi. O moralini yüksek tutmaya çalışıyor ve geri döndüğünde ne yapacağını düşünüyordu. Son dönemde yaşadığı olaylar onun için

çok zordu. Hemşirelerin en favori hastası Bill'di ve Isabelle'le arasındaki ilişki hakkında dedikodu yapıyorlardı. Bazıları onların kaçamak bir ilişki yaşadıklarını düşünürken bir tanesi Bill'in Isabelle'e söylediklerini hatırlamıştı. Onun boşanmak istediği bir karısı vardı. Ne olursa olsun, herkes Bill'i çok seviyordu. Onlara karşı hiçbir zaman kaba ve küstah olmamıştı. Herkesi etkiliyordu.

Cynthia ve kızlar Paris'ten döndüklerinde Gordon halâ gelmemişti. Olivia ve Jane seyahatten neşeli dönmüşlerdi, ama anne ve babalarının boşanma kararını öğrenince ikisi de şoke olmuşlardı. "Neden?" diye sordu Olivia Babasının yanına oturmuş ağlıyordu. "Siz birbirinizi seviyorsunuz, öyle değil mi? Anne? Baba?"

Kızlar hep öyle olduğunu düşünmüşlerdi. Bill onlara, anneleriyle yıllardır ayrı hayatlar yaşadıklarını anlatmaya çalıştı. Onlara annelerinin başkalarıyla olan ilişkilerinden bahsetmedi. Bu durumu yıllarca çocuklarından saklamışlardı. Cynthia eğer kocası fikrini değiştirirse evliliğini sür dürmeye hazırdı, ama Bill'in hayallerinde sadece Isabelle vardı.

Artık Cynthia'ya âşık olmadığını anlamıştı. Başkalarıyla ilişkisi onu pek ilgilendirmiyordu. Sahte bir evliliği sür düremezdi. Isabelle sağlığına kavuşunca onunla birlikte bir hayata başlayacakları ihtimali ona manevi bir güç veriyordu.

Kızlarına onları sık sık arayacağına dair söz verdi. Olivia ve Jane otele dönerken annelerine, babalarının kaza da aldığı darbeler sonucu çılgınca düşüncelere kapılmış olabileceğini söylediler. Fakat Cynthia emin bir şekilde başını salladı. "Onun akli başında. Aptal olan biri varsa o da benim. Ona hiç saygı duymadım."

"Babam ne yapacak, nasıl bakacak kendine?" diye sordu Jane. Doktor babalarının belki bir daha yürüyemeyeceğini söylemişti. "Bilmiyorum. O kendi başının çaresine bakacaktır. Ama fikrini değiştireceğini sanmıyorum, Zaten yanlış bir karar vermiş sayılmaz." Cynthia onun kararlılığına hayrandı. Kızlar için üzgündü, ama asıl kendi tadına üzülmüyordu. Onun gibisini asla bulamayacaktı. Sence Isabelle Forrester'la bir ilişkisi var mı?" diye sordu Olivia. "Tam olarak emin değilim. Olmadığını söylüyor ve bugüne kadar bana hiç yalan söylemedi. Ama bence Isabelle'e âşık. Baban onun ciddi bir evliliği olduğunu söylüyor."

"Eğer yaşarsa evlenirler mi sence?" "Böyle bir şey şu anda söz konusu değil. Baban onun kocasını kesinlikle terk etmeyeceğini, sakat bir çocuğu olduğunu söyledi."

"Babam Amerika'ya döndüğünde ne yapacak?"

"Bilmiyorum. Herhalde bir daire alır. Ve işine geri döner. Uzun bir süre dinlenmesi gerekecek. İki aydan önce dönebileceğini sanmıyorum." Kızlar hâlâ olanlara inanamıyorlardı. Bill ne kadar zor olursa olsun doğru bir karar vermişti ve kararından vazgeçmiyordu.

Cynthia ona hâlâ derin bir saygı duyuyor ve bir daha onun gibi birine rastlamayacağına biliyordu. Boşanmalarının sorumlusu kendisiydi.

Ertesi gün Jane, Olivia ve Cynthia, Amerika'ya döndüler. Babalarına hoşça kal demek için havaalanından j aradılar. Kızlar telefonu kapatırken ağlıyorlardı. Bill de i hissettirmese de gidişlerine çok üzölmüştü. Kendisini çok zorlu bir yolun beklediğinin farkındaydı. Bir yıl, belki de daha fazla bir zaman tedavi görmesi gerekiyordu. Bazen arkadaştan arayıp hatırını soruyorlardı, ama çoğunlukla zamanı doktorlar ve hemşirelerle geçiyordu. Kazadan iki hafta sonra Bill kayda değer bir iyileşme göstermişti Gordon hâlâ karısını görmeye gelmemiştı. Bill sabah akşam Isabelle'i ziyaret ediyordu. Onunla dakikalarca konuşuyor, kendisini duyacağına inanıyordu.

Hemşireler ona Teddy'nin hasta olduğunu ve Gordon'un bu yüzden Isabelle'i görmeye gelmediğini söyle mislerdi. Teddy için dua ederken aklına Sophie geldi. Onun için de dua etti. Üç hafta geçmişti ve Bill'in Isabelle'in komadan çıkacağına dair hiçbir umudu kalmamıştı. Doktorlar ona bir ya da iki ay sonra hastaneden ayrılabilceğini söylemişlerdi, ama o Isabelle'i yalnız bırakmak istemiyordu. Bunları düşünürken yine onun yanında ellerini tutuyordu. Isabelle e ne kadar güzel olduğunu ve o güzel temmuz gecesinde onunda sohbet etmeyi ne kadar özlediğini söyledi. Camlar açıldı ve dışarıdan gelen sesleri duyabiliyorlardı. Bill birden onun Harry Bar'da ve Annabel'de oldukları geceyi hatırladı. Saati geri alıp o geceye geri dönmeyi ne kadar isterdi.

"Ne güzel bir geceydi değil mi? Seninle dans etmeyi çok seviyorum. Uyanırsan bir gün tekrar dans etmeye gidebiliriz." Ama bütün bunlar sanki uzak bir hayal olmuştu. Bill, birden avucundaki elde bir hareketlenme hissetti. İlk önce önemsemedi ve konuşmaya devam etti. Fakat aynı şey yine olunca şaşırdı. İçeriye giren hemşire gülümsedi. Ona hiçbir şey söylemedi. Isabelle'le konuşmaya devam etti.

"Isabelle, biraz önce ellerimi sıktın. Bunu tekrarlamanı istiyorum." Hemşire durumu görmezden geliyordu. "Haydi Isabelle, yapabileceğini biliyorum. Elimi sık."

Isabelle sanki başka bir dünyadan dönüyormuşçasına belli belirsiz sıktı Bill'in elini. Bill ağlamaya başlamıştı.

"Harika. Şimdi de gözlerini açmanı istiyorum. Sana bakıyorum. Sen de bana bak. Lütfen."

Yüzünde yaşama dair hiçbir belirti yoktu. Bill, tam ümidini yitirmişti ki burnunu oynattığını gördü, ama gözleri hâlâ kapalıydı. Bill'in kalbi hızla çarpıyordu. O uyanıyordu.

"O neydi öyle? Çok komiktin. Şimdi de gülümsemeye ne dersin?" Bunları söylerken gözlerinden yaşlar süzölüyordu. Tüm gücünü ve sevgisini ona yöneltmişti. Odasının köşesinde donup kalan hemşire onlara bakıyordu. Isabelle'in yüzünü buruşturduğunu o da görmüştü. Bu kesinlikle bilinçli bir hareketti.

"Haydi, gülümse bana sevgilim ya da gözlerini aç. Seni çok özledim." Bill adeta yalvarıyordu. Yarım saat boyunca tekrar tepki vermediği halde beklemekten vazgeçmedi. "Isabelle, haydi canım."

Isabelle kolunu yavaşça kaldırdı ve geri bıraktı. "Bu harika hayatım. Çok zor bir işi basardın. Şimdi biraz dinlen." Bill onu hayata bağlayacak her şeyi yapmaya kararlıydı. Bir süre sonra gözlerini hafifçe kımlıdattığını gördü.

"Aman Tanrım..." dediğinde hemşire çoktan dışarı fırlamıştı bile. Üç haftadır ölümle pençeleşen Isabelle, Bill'in sevgi dolu çabasıyla yaşama geri dönüyordu.

"Isabelle, gözlerini açmalısın aşkım. Uzun süredir uyuyorsun. Şimdi uyanma zamanı. Seni görmek istiyorum ve senin de beni görmek istediğini biliyorum." Bill, saatlerdir onu tatmin edecek bir hareket yapmasını bekliyordu ve sonunda Isabelle gözlerini hafifçe araladı.

"Evet! Haydi tatlım, biraz daha aç gözlerini. O güzel gözlerini..." Bu arada doktor da gelmişti. Uzaktan onları izliyordu. Bu kadarını tahmin etmemişti. Isabelle gözlerini bitkin bir şekilde açtı, ama o bakamadan tekrar kapat ti. Bu onun için çok yorucuydu.

"Haydi tatlım, gözlerini aç ve bana bak." Onu yeniden hayata döndürmek başka bir gezegenden dünyaya yelken açmasını beklemek kadar zordu. Sonunda Isabelle gözlerini yavaşça açtı. Başını ona doğru çevirerek Bill'e baktı, gülümsedi ve tekrar kapattı. Sonra sanki bir şey söylemek istercesine gözlerini tekrar açtı. Ve hafifçe "Bill... " dedi.

Bill bunu duyar duymaz onun elini öpmeye başladı.

"Seni çok seviyorum Isabelle!"

Gözleri tekrar kapanmıştı. Tekrar açtığında ise "Seni seviyorum Bill!" dedi.

"Sanırım burada kalmıştık. Uzun zaman oldu tatlım. Seni çok özledim." Kazadan beri sanki bir ömür geçmişti.

Doktor ve hemşireler çok sevinçliydi. Bill gecedan beri onunla konuşuyor, onu geri getireceğine inanıyordu. Arada bir ümidini yitirse de asla pes etmemişti. Isabelle. "Sesini özledim." dedi.

"Ben de senin sesini özledim. Bunun için uzun zaman bekledim. Nereleydedin güzelim?"

Isabelle gülümsedi. Gözlerinin içinde binlerce soru vardı. Ve cevaplarının Bill'de olduğunu biliyordu.

"Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Üç hafta." dedi Bill.

"Bu... Çok... Uzun... "

Kelimeleri seçerken zorlanıyordu Isabelle.

"Evet, çok uzun." diye tekrarladı. Bill. Anlatacak çok şeyi vardı, ama daha çok erkendi. Kendine yeni gelmişti. Isabelle birden Teddy ve Sophie'yi sordu.

"Sophie buraya seni ziyaret etmeye geldi. Harika bir kız. Tıpkı sana benziyor." dedi Bill. Isabelle gülümsedi. Gözlerini kapayıp tekrar açtığında başka bir soru vardı. Bill soruyu anlamıştı.

"O da buradaydı." Isabelle başını salladı. "Başım ağrıyor." dedi.

Doktor Isabelle'e birkaç soru sordu. Hastabakıcılar Bill'i almaya geldiğinde Isabelle telaşlandı.

"Gitme!" dedi ve eline sıkıca sarıldı. Bill doktora yalvaran gözlerle baktı. Doktor bir an düşündü. Hemşireler gözlerini onların üzerinden ayırmazlarsa bir sorun çıkmaz, diye düşündü. Üstelik Bill'in yaptıkları için ödüllendirilmesi gerekiyordu.

"Sanırım iyi fikir." dedi. Bill artık makinelere bağlı değildi. Sadece ağrı kesici ve birkaç alete ihtiyacı vardı.

"Burada uyumanı istiyorum." dedi Isabelle. O artık geri dönmüştü, yaşıyordu ve Bill onun yanında olmalıydı. Hayatının en mutlu gecesi idi. Hemşireler gülümsüyorlardı. Doktor, Isabelle'i muayene etti. Durumdan memnun kalmıştı. Hemşirelerden biri Bill'in yana dönmesine yardım etti, diğeri de fazla ışıkları kapattı. Bill onu daha iyi görebiliyordu. Uyumak yerine bütün gece elini tutarak onu seyretmek istiyordu. Gözlerini birbirlerinden ayıramıyorlardı. Bill Sophie'nin ona ne kadar benzediğini fark etti. "Çok güzelsin. Seni çok seviyorum." dedi Bill. Onlara bir ömür gibi gelen üç haftadan sonra Isabelle yeniden konuşabiliyordu.

"Ben de seni çok seviyorum."

Doktor ve hemşireler odadan çıkmışlardı. O gece dok tor Paris'i arayıp Gordon'a Isabelle'in komadan çıktığını haber vermek istedi, ama o evde yoktu. Telefonu Teddy'nin bakıcısı açtı. Ona Gordon'un gelince aramasını söyledi.

Ayrı yataklarda olsalar da Bill ve Isabelle birlikte yatıyorlarmış gibi hissediyorlardı. Isabelle bir ara yana dönmek istedi, ama başını incitti.

"Sana ne oldu canım?" diye sordu Isabelle. Bill'in boynundaki aleti görmüştü.

"Boynumu ve sırtımı incittim. Yakında iyileşirim." "Emin misin?" "Eminim.

Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. " "Ben de. Hiçbir

şey hatırlamıyorum. Buraya nasıl geldik?" "Bize bir otobüs çarptı. Uzun

hikâye, yarın konuşuruz.

Ona kazada on bir kişinin öldüğünü söylemeyecekti. "En son hatırladığım şey seni öptüğüm, sonra kendimi burada buldum." dedi Bill.

"Bunu hatırlıyorum." dedi Isabelle uykulu bir halde. Bill onu tekrar öpmek istiyordu, ama yerinden kıpırdıyamıyordu. Yapabildiği, sadece onun yanında uzanıp ellerini tutmak ve yüzüne dokunabilmektir.

"Seni tekrar öpmek istiyorum." dedi Isabelle.

Uzun bir sessizlik oldu. Bill artık hiçbir zaman tam bir erkek olamayacağını biliyordu. Isabelle'in elini tuttu. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Isabelle aniden, "Umarım çocuklar iyidir." dedi.

"İyi olduğunu öğrenince sevineceklerdir." dedi Bill.

Isabelle birden değişti.

"O geri gelecek mi?"

Bill, Gordon'un iki haftadır uğramadığını, kocasının ona layık biri olmadığını söyleyemedi.

"Bunları konuşmanın sırası değil. Neden gözlerini kapatıp biraz dinlenmeyi denemiyorsun?"

"Beni uyandırmaya çalıştığını sanıyordum." dedi Isabelle.

Üç hafta komada kaldıktan sonra artık iyileşme zamanıydı. Bu aşk onu geri getirmeyi başarmıştı. Bill gülümsedi.

"Haydi uyu biraz. Kendini daha fazla yorma."

Eskisinden daha güzel görünüyordu.

"Seninle bütün gece konuşmak istiyorum. Seninle tekrar dansa gidelim mi?" diye fısıldadı Isabelle.

"Gideceğiz." dedi Bill.

"Harry Bar'a da gitmek istiyorum."

"Şimdi mi?" Bill onun yanında olmasından çok mutluydu.

"Yarın. Sonra da Annabel'e gideriz. Burada çok zaman kaybettik. Haftalardır dans etmiyoruz."

"Bence doktor gelmeden uyumalısın."

"Burada seninle olmak istiyorum."

"Üç haftadır komada olan biri gibi davranmıyorsun."

Ona sarılmasa da yüreğinde kollarını boynuna dolamış hissediyordu. O her zaman Bill'in kalbinde olacaktı. Karanlık bir yol boyunca ona doğru yürümüş, onu kaybetmemişti. Kaybetmeyecekti de...

"Aydınlık ve dar bir yoldaydık seninle. Sen beni geri getirdin." dedi Isabelle. Bill aniden irkildi. O da aynı şeyleri düşlemişti.

"Nasıldı?"

"Çok aydınlık... Çok yorgundum, bir kayanın üstüne oturmuştum. Geri dönmek istemiyordum. Sen beni çekiştirip duruyordun. Buraya tekrar gelebiliriz, diyordun. Sonunda seninle birlikte geldim." dedi Isabelle.

Aynı şeyleri Bill de hissetmişti.

"Ben de oradaydım Isabelle. Aynı rüyayı ben de gördüm."

"Orada olduğunu biliyordum. Senin elini tuttum ve seninle geldim."

Bill buna inanamıyordu. İnsanların başına birçok benzer olay geliyordu, ama aynı rüyayı görmek sıradan bir şey değildi. Bill başka bir hayatta ruhlarının tanıştığına, birleştiğine ve tek bir ruh olduklarına inandı birden.

"Geri geldim, çünkü bana geri gelmemi söyledin." "Bir

daha denersen sana çok kızarım."

"Beni beklediğin ve geri getirdiğin için sana minnettarım." dedi Isabelle onun elini öperken. Artık iyice uykusu gelmişti ve Bill bir kelime daha söylemeden uyuyakaldı. Bill onun anlattıklarını düşündü. Aydınlık yolda yürümelerini. Onu geri getirmek Bill'i yormuştu. Onu uyurken seyretti ve çok şanslı bir adam olduğunu düşündü.

10. BOLUM

ERTESİ sabah doktor, Gordon'u tekrar aradı, ama aynı ses onun evde olmadığını söyledi. Nihayet saat onda ona ofisinden ulaşabildi. Sesinden haberler karşısındaki şaşkınlığı belli oluyordu. Onunla konuşup konuşamayacağını sordu, ama henüz odasında telefon yoktu. Doktor akşama kadar odasına bir telefon ayarlayacağını ve onu arayabileceklerini söyledi. "Çocuklar da konuşmak isteyeceklerdir." dedi Gordon. Artık onun komadan çıkamayacağını düşündüğü için bu haber onu çok şaşırtmıştı.

"Nasıl oldu?" diye sordu. Doktor ona Bill'den söz etmek istemedi.

"Çok çaba harcadı." Gordon'un bilmesi gereken bu kadardı.

"Çok iyi." dedi. Gordon, bir tenis turnuvasından bahsediyor gibiydi. Bill'le aralarında öyle büyük bir fark vardı ki. Aynı durumda Bill'in gözyaşları aralıksız akmış, Gordon'un sesine ise hayal kırıklığı hâkim olmuştu. Isabelle'in onun karısı olduğuna inanmak çok güçtü. Onun Bill'le olan ilişkisi bu duruma açıklık getiriyordu. Doktorun sormak istediği sorular vardı ve dün gece onları öyle birlikte gördükten sonra bir şey sormaya gerek kalmamış ti. Her şey ortadaydı. Gordon'un eşini görmeye ne zaman geleceğini merak etti. Bill ve Isabelle adına bunun yakında olmamasını diledi. Aşklarına saygı duyuyordu Bu öylesine derin bir sevgiydi ki ölümün kıyısına beraber gitmiş ve geri gelmişlerdi. Doktor çok az kişinin aynı şeyi yaşadığını biliyordu.

"Onu akşam eve gidince arayacağım." dedi Gordon.

Hemşire telefonu fişe takarken Gordon'un mesajını Isabelle'e ilettili. Isabelle Gordon'la değil, çocuklarıyla konuşabilmek için can atıyordu. Öğleden sonra Isabelle ilk yemeğini yerken Bill de kendi yatağında ona eşlik ediyordu. Uzun zamandan beri ilk defa yiyeceklerle buluşuyordu. Yemekte çorba vardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Isabelle. "Ne demek istiyorsun? Golf oynamak ya da parkta gezmek mi istiyorsun?"

Bill onu neşelendirmeye çalışıyordu, ama Isabelle düşünceliydi.

"İyileştiğimde Gordon beni Paris'e götürmek isteyecektir." Isabelle çocuklarını görmek istiyordu, ama Bill'den ayrılmak da istemiyordu.

"Bunun yakında olacağını sanmıyorum. Hemen ayaklanıp gidebileceğini düşünmüyorsun herhalde." dedi Bill sükûnetini korumaya çalışarak. İç yaralarının ve başının bir süre daha gözlem altında tutulması gerekiyordu. Doktor sabah kontrolü sırasında daha dört hafta orada kalması gerektiğini söylemişti. Bill için de aynı süreç geçerliydi.

"Peki, ya sonra?" diye sordu Isabelle. "Bunları düşünmenin sırası değil." Bill ona ve bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmediğini söylemedi. Bunu bilmesinin gerekli olduğundan henüz emin değildi. Ne yazık ki o komadayken işler değişmişti ve o Gordon'a dönüp hasta çocuğunun yanında olacaktı. Bill eskisi gibi onu sık sık arayabilir, onu görmeye gidebilirdi. Ama eğer tekerlekli sandalyeye mahkûm kalırsa Isabelle'in ona acımasını istemiyordu. Tek istediği onun sevgisiydi. Büyük ihtimalle hastaneden çıktıktan sonra bir daha görüşemeyeceklerdi ve ilişkileri telefonda sürecekti. Bill şu anda ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hastaneden çıktıktan sonra onu nasıl görebilecekti. Şu an için Isabelle'i durumunun geçici olduğuna inandırmıştı. Onun için endişelenmiyor, ona üzülüyordu. Ona boşanmasıyla ilgili bir şey de söylememişti. Ona baskı yaptığını düşünmesini istemiyordu. Bill onun

evine ve ailesine geri dönmesi gerektiğini düşünüyordu. Tek istediği, yaşanan mutlu dakikaların tadını çıkarmaktı.

O akşam Gordon aradığında Bill de Isabelle'in yanındaydı. Gordon, Isabelle'e iyileştiği için çok mutlu olduğunu söyledi. Isabelle'le sanki bir soğuk algınlığından çıkmış gibi konuşuyordu. Üstelik onun ölümden döndüğünü biliyordu. Onun komadan çıkacağını hiç ummamıştı. Kendini dul gibi hissetmeye başlamışken geri dönmüştü. Sesinde bir gariplik vardı. Isabelle onun Bill yüzünden kızgın olduğunu anladı. Münasebetsiz bir şekilde konuşuyordu. Daha sonra telefona Teddy ve Sophie geldiler. Sophie annesinin sesini duyunca ağlamaya başladı. Teddy de hem nefes almaya çalışıyor hem de hıçkırıyordu. Isabelle Teddy için endişelenmişti. Gordon telefonu tekrar aldığı anda ona oğlunun nasıl olduğunu sordu. Çocuklarının sesini duyunca hüzünlenmişti ve ağlıyordu. İkisini de çok özlemişti. Gordon anlamlı bir şekilde, "Teddy daha iyi olacak." dedi. Sophie'nin onu ziyaret etmek istediğini söylemişti, ama Gordon annelerinin nasıl olsa eve döneceğini söyledi.

"Ne zaman çıkacaksın hastaneden?"

Gordon, eğer yakında dönecekse gidip onu görmeye gerek olmadığını düşünüyordu.

"Karaciğerimin ve kalbimin durumuna bağlı. Ama daha dört hafta burada tutacaklar." dedi Isabelle.

"Dört hafta uzun bir süre değil mi? Eminim ısrar edersen daha önce çıkarabilirler."

Gordon ondan şüpheleniyordu. Çünkü Bill hâlâ oradaydı ve buna tahammül edemiyordu.

"Doktorla kendim konuşacağım. Gereken ne varsa burada da yapılabilir." diye ekledi Gordon.

Isabelle telefonu kapadığında telaşlıydı ve doktoruna Gordon'un onu arayıp hastaneden çıkarılması için baskı yapacağını söyledi.

"Bunu ister misin Isabelle, eğer istersen seni bir hafta sonra Paris'te bir hastaneye nakledebiliriz. Ama eve dönmeye hazır değilsin." dedi doktor.

"Ben burada kalmak istiyorum." dedi huzursuzca Isabelle. İkisi de bunun sebebini biliyorlardı.

"Sen merak etme." Doktor ikisini de çok seviyordu ve bunu onlar için yapacaktı. Birlikte cehennemi yaşamış ve birlikte dönmüşlerdi.

Çocuklar bir süre daha bekleyebilirlerdi. Isabelle bir ara

Bill'e Teddy ile ilgili endişelerini dile getirdi. Telefonda sesi iyi gelmiyordu. Onu erkenden eve gitmeye zorlayan tek şey Teddy'ydi. Emin ellerde olduğunu bilmesine rağmen oğlunun ona ihtiyacı olduğunu düşünmek onu çıldırtıyordu. Bill bu konuda da onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Bunun onun için çok zor olduğuna eminim. Tanrı bilir, Gordon senin durumunla ilgili neler söylemiştir ona. Ama şimdi senin sesini duydu ve birkaç hafta sonra eve döneceğini biliyor. Eminim artık her geçen gün daha iyi olacaktır." dedi Bill.

Isabelle biraz olsun rahatladı. "Umarım. Tanrı'ya Şükür Sophie yanında. Sophie buraya gelmek istedi, ama Teddy'nin ona daha çok ihtiyacı var. Onun yanından ayrılmamalı." dedi Isabelle. Daha sonra, "Cynthia ile aranız nasıl? Seni tekrar görmeye gelecek mi?" diye sordu.

"Hayır. Onlara geri dönünce görüşeceğimizi söyledim."

Bill hiçbir açıklama yapmıyordu. Gizli tuttuğu boşanmasından başka yürüyememe tehlikesi olduğundan bahsetmemesi için doktora rica etmişti. Zamana ihtiyacı vardı. Eğer Isabelle Gordon'u terk etmeye karar verirse ona gerçeği söyleyebilirdi. Şu anda böyle bir şey olmadığı için Isabelle'in onun için endişelenmesini istemiyordu. Hasta çocuğunun sıkıntısı zaten ona yetiyordu. Bill Gordon'un yakında onu alacağını düşündükçe deli oluyordu. Gordon, Isabelle'e çok kaba ve soğuk davranıyordu. Onun kendine ait bir dünyası vardı ve o dünyada Isabelle sadece çocuğunun bakıcısıydı. Bill, Isabelle'i daha zor şartların beklediğini tahmin ediyordu. İşlediği günah için Isabelle'i cezalandırmasından korkuyordu.

Isabelle ona karşı çok dikkatli olmalı, kendini korumalıydı. Aksi halde onun hayatını bir kâbusa çevirebilirdi Komadan çıkalı daha birkaç gün olmasına rağmen hâlâ onu görmeye gelmemişti. O akşam doktor Gordon'a, Isabelle'in daha dört hafta boyunca yerinden kıpırdamayacağını söyledi. Gordon bunu duyduğunda sinirledi Doktor ona böyle bir aktarma sırasında iç organlarındaki yaralarda meydana gelebilecek sorunlardan ve oluşabilecek komplikasyonlardan dolayı yeniden komaya girebileceğini söyleyince Gordon ısrar etmekten vazgeçti. Sonra dan Isabelle ve Bill'in yanına giderek "Doktorluktan uzaklaştırılmalıyım." diye espri yaptı. Çektikleri acılardan sonra böyle bir hediye hak ettiklerini düşünüyordu. Bill'in ıstırapları henüz bitmemişti. Doktor, tedavisinin uzun süreceğini ve zor olacağını söylemişti. New York'ta bir hastanede tedavisine devam edebilmesi için gerekli programı hazırlamıştı.

Ellerinde beraber oturup, beraber kalkıp, beraber gülüp aşklarını yaşayacakları dört haftaları vardı. Kendi hayatlarına geri dönmelerinden önce hastanede güvendeydiler ve bu zamanın tadını çıkarabileceklerdi. Gerçekler nasıl olsa kısa bir süre sonra karşılırlarına dikilecekti.

Artık ikisi de monitörlere bağlı değillerdi. Bütün akşam hayatlarından, umutlarından ve hayallerinden bahsettiler birbirlerine, sonra uykuya daldılar. Bu saatler onlar için çok değerliydi. İskambil oynuyorlar, kitap okuyorlar, saatlerce konuşup aynı odada yemek yiyorlardı. Isabelle'in karaciğeri yavaş yavaş

iyileşiyordu. Kalp atışları henüz tam olarak düzene girmese de eskisinden daha iyiydi. Baş hâlâ zaman zaman korkunç ağrıyordu. Yorgun düştüğü için bol bol uyuyordu. Bill hâlâ boynundaki aletten kurtulamamıştı. Ama omurgası hızla iyileşiyordu. Bazen sırtı çok ağrıyordu. Böyle zamanlarda Isabelle onun sırtını ovuyordu. Bill'in ayaklarındaki zayıflığı fark etmişti. Ama Bill onu tekrar yürüyebileceğine inandırmıştı. Isabelle yine de durumun normal olmadığını hissediyordu.

Sıcak bir temmuz akşamıydı. Isabelle komadan çıkalı iki hafta olmuştu. Hava güzeldi ve pencereler açıktı. İsabetle de Bill'in yanına uzanmış, birbirlerine çocukluk hikâyelerini anlatıyorlardı. Bill'e zarar vermemek, canını yakmamak için çok dikkatli davranıyordu. Onunla konuşurken bir yandan da ellerini onun kollarında, omuzlarında ve boynunda gezindiriyordu.

Bir ara Bill'in gözlerindeki muzip ifadeyi fark etti. "Neden öyle bakıyorsun? Büyükbabam gerçekten çok tatlı bir adamdı."

"Eminim öyledir, ama son beş dakikadır dikkatim dağıldı. Beni baştan çıkarmanı bekliyordum."

"Aklında neler var senin! Oyun mu oynamak istiyorsun?"

"Hayır, ama daha iyi bir fikrim var." dedi Bill onu öperken.

Bütün gece boyunca öpüştüler. Bir ara Bill. "Isabelle... Nasıl olacağını bilmiyorum, ama seninle sevişmek istiyorum." dedi.

Bu ikisi için de tehlikeli olabilirdi, ama Bill artık dayanamıyordu.

Isabelle'in gözlerinde de aynı isteği gördü. "Kapıyı kilitleyelim mi?" Kapıda kimsenin görmediği bir kilit sistemi vardı.

"Bizi hastaneden atabilirler." Isabelle kalktı ve kapıyı kilitledi. Bu Bill için çok zor olacaktı. Başarabileceğinden emin değildi ve bu onu huzursuz ediyordu. Ama denemeliydi. Isabelle'le aralarında bunu kaldırabilecek kadar olgun bir ilişki vardı. "Bizi aynı odaya koyarken bunu düşünmediler herhalde." diyen Isabelle, ona yaklaştı ve öptü. Bill onunla sevişebileceğinden emin değildi, ama bu nu çok istiyordu. Eğer işler yolunda gitmezse bu ikisi için de zor olacaktı. Isabelle'e korkularını sezdirmedi. Onun için üzülmesini istemiyordu.

Isabelle soyunmuştu. Birbirlerinden utanmıyorlardı Isabelle onu okşamaya başladı. İncitmemek için elinden geleni yapıyordu. Yaşadıkları tüm acılan unutmışlardı Birbirlerini çok seviyorlardı. Bill, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Onu çok fazla arzulamasına rağmen kendini kontrol edemiyordu.

Onunla sevişmeyi çok istiyordu, ama içinde onu yavaşlatan bir korku vardı. Başaramayacağını anlayınca kendini aptal gibi hissetmeye başladı.

Isabelle, olan bitenin farkında değilmış gibi, onu mutlu etmek ve sevildiğini hissettirmek için elinden geleni yapıyordu. Yaşadıklarından sonra ilk sevişmede başarılı olamayacağını anlayabilecek kadar bilinçli ve anlayışlıydı o. Tüm bunları Bill'i mutlu etmek ve hayatta olduğunu hissettirmek için yapmıştı. Ama Bill'in gözlerinde mutluluk yerine hayal kırıklığı vardı.

"Kendine biraz zaman ver tatlım." diye fısıldadı. Bill onu kenara itti. Onunla sevişemediği için kendini çok kötü hissediyordu. Isabelle ne söylerse söylesin önemli değildi. O yanında yatarken, bir daha böyle bir şeyi denemeyeceğine dair yeminler ediyordu. Hayatının en berbat günüydü. Kendi gözünde artık o bir erkek değildi.

"Üstünü giyin." dedi kısık bir sesle. Isabelle onu anlıyordu.

"Bu hiç önemli değil Bill. Böyle olması çok doğal. Bu sadece bir başlangıç hayatım." Isabelle onu öpüyor, moral vermeye çalışıyordu. Ama Bill ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Arkasını dönüp kaçmak istiyordu, ama böyle bir şansı yoktu.

"Hayır, bu bir başlangıç değil; bir sondu." dedi.

"Hiçbir şeyin sonu değil. Doktorun her şeyin zamanla yoluna gireceğini söyledi."

Bill aynı şeyleri düşünmüyordu. Bunun değişmeyeceğine emindi. Birçok erkek yorgun veya üzgün olduğunda aynı sorunu yaşabilirdi, ama Bill'in durumu farklıydı. Tüm cinsel hayatı sona ermişti. Oysa Isabelle bunun düzeleceğine inanıyordu. Düzelmese bile bu onun Bill'e olan sevgisini değiştirmeyecekti. Bill eski sağlığına kavuşana dek Isabelle'le bir daha birlikte olmayı denemeyecekti. Bu gece olanlardan sonra kendine saygısını ve güvenini yitirmişti. Isabelle ise onun kendine haksızlık ettiğini düşünüyordu. Onu tutkuyla seviyordu.

11. BÖLÜM

O gece olanlardan sonra Bill, ruhsal açıdan derin bir yara almıştı. Hâlâ aynı odada yatmalarına rağmen tekrar denemeyi düşünmüyordu. Isabelle onu cesaretlendirmeye çalışıyor, ama diğer taraftan da üstüne gitmek istemiyordu. Sakin ve olgun davranıyor, konu açıldığında konuşuyordu. Bill içinse hiçbir umut yoktu. Isabelle'le yakın temasta bulunuyorlar, ama ileri gitmiyorlardı. Duygusal açıdan birbirlerine daha çok yaklaşmışlardı. Ve zaman hızla akıp gidiyordu. Terapistler Bill'le çalışmaya başlamışlardı ve Isabelle de beyin fonksiyonlarını da içeren bir dizi testten geçirilmişti. Yavaş yavaş iyileşiyorlardı ve beraberce geçirecekleri zaman gittikçe daralıyordu. Kaza onların iki ay beraber yaşamalarını sağlamıştı ve artık kendilerini evli gibi hissediyorlardı. Gün boyu birlikte oturuyor, gazete okuyor, sabah kahvaltılarını birlikte yapıyorlar, geceleri yan yana yatıyorlardı. Tek eksik olan cinsellikti, ama Isabelle hayatı boyunca bu kadar mutlu olmamıştı. Hemşirelerden biri kendini pansiyon işletmecisi gibi hissettiğini söylemişti çünkü Isabelle ve Bill bir ara güneşlenmişlerdi. Isabelle tedavisini hiç aksatmıyordu. Diğer yandan Gordon dönüşüyle ilgili baskı yapıyordu. Isabelle

Bill'den ayrılmamak için diretiyordu Çünkü onu bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu. Çocuklarıyla her gün telefonlaşıyordu. Sophie'nin sesi sinirli geliyordu ve bu Isabelle'i endişelendiriyordu. Teddy'nin tüm sorumluluğu onun omuzlarına yüklenmiş ti. Onlardan bu kadar uzun süre ayrı kaldığı için vicdan azabı çekiyordu. Ama yapabileceği bir şey yoktu. Onlara bir an önce kavuşmak istiyordu, öte yandan Bill'den ayrılmayı da hiç istemiyordu. Bill, eskiden olduğu gibi ara sıra buluşabileceklerini söylüyordu, ama Isabelle evden çıkmak için ne bahane bulabileceğini bilmiyordu. Bill'le yaşadıklarını kolay kolay unutulamazdı, hele onu hayatından silmek imkânsızdı. Bill çok yavaş iyileşiyordu. Ruhsal açıdan da içinde kopukluklar vardı. Hasta haliyle Isabelle'e yük olmak istemiyordu. Fakat onu görmeden yapamayacağını biliyordu. Özellikle hastanede yaşadıklarından sonra sadece telefonla görüşmek ikisine de yetmeyecekti.

"Gerçekçi olmalıyız Isabelle. Gordon aramızda olanların farkında ve bundan sonra her şeyden şüphelenecektir." Bill onun telefonları bile dinleyebileceğini düşünüyordu. Ayrıca Isabelle'e söylemese de haftalar öncesinden kendi kendine bir karar almıştı. Eğer tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalırsa ne ona ne de bir başkasına yük olacaktı. Bu, Cynthia ile boşanması için de geçerli bir nedendi. Tekerlekli sandalyeye bağlı olarak yaşaması, bir anlamda da bir erkek olarak cinsel hayatının son bulması demekti. Isabelle'le ilişkisini de bitirecekti. Öte yandan yürümeyi başarabilirse Isabelle'le vakit buldukça Fransa'da buluşabilirdi. Yine de seks konusu kafasında bir soru işaretiydi. Amerika'daki rehabilitasyon merkezi onun tekrar ayakları üzerinde durabilmesini sağlayamazsa Isabelle'i bir daha hiç görmeyecekti. Onun tekerlekli sandalyeye bağlı bir adamın yükünü üstlenmesini istemiyordu. Hastanedeki son günlerinde aklında iki şey vardı. Tekrar yürüyebilecek ve erkekliğini tekrar kazanabilecek miydi? Isabelle'e bunları yansıtmıyordu; o durumun ciddiyetinin ve Bill'in bu konuda ne kadar umutsuz olduğunun farkında değildi. Kötümserliğini ona hissettirmemek istese de Isabelle zaman zaman bunu anlıyordu. Bill doktoruna Isabelle'le yaşadığı o başarısız gecedden bahsetmişti ve doktoru ona elinden geldiğince moral vermeye çalışmıştı.

"Şaşırmadım. Yaşadığın ağır travmadan sonra kendine zaman tanımalısın. Daha şimdiden yeniden ilişkiye girmeye çalışman umut verici. Henüz bir yıl bile olmadı. Bunları düşünmen çok olumlu bir durum. Her şey zamanla yoluna girecek." demişti doktor. Ama bu konuşma Bill'i tatmin etmemişti. Hâlâ umutsuzdu. Isabelle yeniden denemeleri için çok destek oluyordu, ama Bill oralı olmuyordu. Bir daha onunla birlikte olabilecek miydi, bilmiyordu. Isabelle'le hâlâ aynı odadaydılar. Isabelle oradan çıktıktan sonra ne yapacağını düşünüyordu. Teddy ve Sophie yüzünden evliliğini bitiremeyeceğini biliyordu, ama Bill'den de uzak kalmak istemiyordu. İsteddiği tek şey buydu.

Bill'le daha önce kimseyle yaşamadığı şeyleri paylaşmıştı. Bedenleri birleşmiş, tek ruh olmuşlardı. Gordon'la ara sıra telefonlaşıyorlardı. Her gün sekreterine hemşireleri aratıp Isabelle'in durumu hakkında bilgi alıyordu. Isabelle onu arayıp Teddy'nin sağlığını soruyordu. Arada bir Sophie de Teddy'nin durumunu anlatmak için annesini arıyordu. Ayrıca Isabelle düzenli olarak her gün oğlunu arıyordu. Gordon'la konuşmaları mesafeli ve soğuk geçiyordu. Çoğu zaman kendini, onu uygunsuz bir zamanda aramış gibi hissediyordu. Kazadan beri Gordon'un

Isabelle'e söyleyecek bir şeyi kalmamış gibiydi. Isabelle ses tonundan ve telefondaki tavrından artık ona güvenmediğini seziyor, cezalandırıldığını anlıyordu. Paris'e döner dönmez ondan ciddi bir açıklama yapmasını isteyeceğini Bill yordu. Bill'le Annabel ve Harry Bar'a gidip kazanın olduğu ana kadar ne yaptığını açıklaması gerekecekti. Bir keresinde telefonda "Sen benim evlendiğim kadın değilsin Isabelle. Hatta seni tanıdığımdan bile emin değilim." de misti. Kendini bazen suçlu hissediyordu. Ama çok iyi biliyordu ki Bill'le ilişkisi onu mutlu ediyordu ve hayatı onun üzerine kuruluydu. Hiçbir zaman pes etmeyecekti. Bir akşam Bill'in bacaklarına masaj yapıyordu. Her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Bacakları bazen ağrısa da yürüme çalışmalarına başlamışlardı. Isabelle Gordon konusunu açtı birden. O gün telefonla konuşmuşlardı.

"Bana bir daha güveneceğini sanmıyorum, bunda da haksız sayılmaz. Eve gidince neler olacağını bilemiyorum. Sen ne düşünüyorsun, Cynthia ile ne olacak?" diye sordu Isabelle. Bill, Cynthia ve kızlardan hiç bahsetmiyordu. Bu durum dikkatini çekmişti. Gerçi Bill'in durumu Isabelle'inkinden farklıydı, çünkü onunla Cynthia kısa aralıklarla birbirlerinden ayrı kalmışlardı. Bill boşanmasından hâlâ bahsetmemişti. Ondan sakladığı tek sır buydu. Onun bir süre sonra serbest kalacağını bilmesini istemiyordu. Çünkü bu Isabelle'da baskı yaratabilirdi. O hâlâ evliydi ve onun da evli olduğuna inanması gerekiyordu. "Giderken durumundan pek hoşnut değildi. Sana olan duygularımı dürüstçe anlattım ona. Senin için nasıl endişelendiğimi biliyor." dedi Bill.

"Bu durum onu fazlasıyla kızdırmıştır." "Bundan eminim, ama sonunda geçmişi pek parlak sayılmaz. Uzun zamandır bağımsız bir hayat sürüyor. Başka birini seviyor diye onu suçlayamazdım. On yıldır beni aldattığını biliyorum."

"Gordon'un beni aldattığını sanmıyorum. O çok tutucudur. Ve bu konularda çok hassastır." dedi Isabelle. Bill, Isabelle'le aynı fikirde değildi. Gordon ona bir eş olarak oldukça soğuk ve acımasızca davranıyordu. Karısıyla arası iyi olmayan bir erkek olarak kendini neden başka kadınlarla avutmasını ki. Öte yandan Bill, onunla karşılaştığı zaman hiç de öyle güvenilebilecek biri olduğunu düşünmemişti. Çok bencildi ve onun Isabelle'e karşı olan kaba davranışlarının arkasında başka bir kadının olduğunu düşünüyordu. "Seni bunu düşünmeye iten nedir?" diye sordu Isabelle'e. Biraz çekingen bir tavrı vardı. Onun kafasını karıştırmak istemiyordu. Tam eve dönmek üzereyken, artık onun zalim bir adam tarafından incitilmesini değil, huzurlu bir yaşam sürmesini istiyordu.

"Ne seks, ne de başka birinden hoşlanmak önemli değil onun için. Senelerdir aynı odayı bile paylaşmıyoruz." dedi Isabelle. Bill onun ne demek istediğini anlamıştı ve bu yüzden ona gülümsedi. Isabelle bazen çok utangaç oluyordu, ama onunlayken her zaman çok rahattı. Onunla her şeyi paylaşabiliyordu ve Bill onun kocası için düşündüklerinden ne kadar saf olduğunu hissetti. Isabelle ve Bill, haftayı huzurlu ve mutlu geçirdiler, ama sonraki hafta onları sıkıntılı günler bekliyordu. Doktorlar Isabelle'i bir süre testten geçirmişlerdi ve test sonuçları iyi olursa evine dönebilecekti. Ağustos ayının sonlarına yaklaşmışlardı ve iki aydır hastanedeydiler. Gordon sinirlenmeye başlamıştı, doktorları onu geri göndermekte çok yavaş kalmakla suçluyordu. Ayrıca Bill'in tedavisine devam edecek olan sağlık merkezi de Bill'i bekliyordu. Isabelle Paris'e, Bill ise Amerika'ya dönmek

zorundaydılar. Bu, ikisi için de yüzleşmesi çok zor bir gerçektir. Bir gece Bill'in yatağında üzgün bir şekilde yatarken Isabelle "Beni her gün arayacağına söz veriyor musun?" diye sordu. Beyniyle ilgili son bir kontrolü kalmıştı ve o da ertesi gün yapılacaktı. Karaciğeri ve kalbi testlerde çok iyi çıkmıştı. Bağırsaklarıyla ilgili bir sorun da kalmamıştı.

"Arayabilirsem günde on kere ararım. Sen de beni arayabilirsin." derken onu kollarının arasına almıştı Bill.

"Arayacağım, sabahları erken kalkıp seni arayacağımı ki sen uyumadan konuşabilelim." dedi Isabelle. Ama onu çok sık ararsa ya Gordon ya da sekreteri numarayı faturadan rahatça tespit edebilirdi. Bill'in onu arayabileceği kadar rahat arayamazdı. Bu ilişkiyi telefonda ne kadar yürütebileceklerinden de emin değildi. Ama Isabelle onunla arasında bir bağ olmadan yaşayamayacağını biliyordu. İki ay birlikte yaşamışlardı, şimdi ondan ayrılacağını düşünmek bile korkutuyordu onu. Bir daha birbirlerini ne zaman görebilecekleri hakkında bir fikri yoktu. Doktorlar Bill'e New York'taki sağlık merkezinde en az altı ay ile bir yıl arası kalması gerekebileceğine kendini hazırlaması gerektiğini söylemişlerdi. Bu, ikisine de bir ömür gibi geliyordu. "Kendini çabuk toparlamalı ve hemen iyileşmeli sin. Paris'e en kısa zamanda gelmeni istiyorum." dedi Isabelle onun dudaklarını ve boynunu öperken. Isabelle'in New York'a onu görmeye gitmek gibi bir şansı yoktu Teddy'nin tüm sorumluluğu uzun zamandır Sophie'nin üzerindeydi. Ve okullar yakında açılacaktı. Paris'ten bir daha ayrılması çok uzun zaman alacaktı. Teddy'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Çünkü sesi gün geçtikçe daha zayıf geliyordu. Isabelle, Fransa'ya döneceğini söylediği zaman Bill umursamaz bir tavır takınmıştı. Her şey eskisi gibi olmazsa Isabelle'den uzak duracağına kendi kendine söz vermişti. Bu kendisiyle yaptığı bir anlaşmaydı ve Isabelle'e bundan hiç bahsetmedi. Hastalığıyla ilgili ümitsizliğinden de hiç söz etmedi. Amerika'daki rehabilitasyon merkezinin ona ne söyleyeceğini merak ediyordu. Tekerlekli sandalyeye bağlı kalacağını sanmıyordu, ama eğer kalırsa Isabelle'e kesinlikle yük olmayacaktı. Zaten evde sırtlaması gereken sakat bir oğlu vardı. Oğlu gibi ona da bakmalını istemiyordu. On dört yıldır kendini hasta oğluna adamıştı. Bir de o sırtını Isabelle'e dayamamalıydı. Bill, onu bir daha göremeyecek olsa bile telefonda konuşmamaya dayanamazdı. İki aydır onunla uyuyor, onunla uyanıyordu. Isabelle'in ondan uzakta olacağını bilmek canını yakıyordu. Artık istediği an onun odaya gülerek girişini izleyemeyecekti, ona istediği zaman dokunamayacaktı. Beraber geçirdikleri günler Bill'in hayatı boyunca yaşadığı en mutlu anlardı. Keşke Teddy sağlıklı ve Gordon sorunsuz bir insan olsaydı diye geçirdi içinden. Bu Isabelle için çok iyi olurdu. Onun için gerçekleşmesi zor dileklerde bulunuyordu. Hastanedeki son günler çok çabuk geçmişti. Testler iyileştiğini gösteriyordu ve gücü yerine gelmişti. Hastaneden çıkmaya hazırды. Gordon'un gelip Isabelle'i alması gerekirken o, son dakikada yanına bir refakatçi alarak kendisinin gelmesini söylemişti. Isabelle buna çok sevinmişti; çünkü Bill'le son gecesinde onunla baş başa kalmak istiyordu. Hemşireler onları yalnız bıraktılar. İstedikleri sadece huzurlu, mutlu ve onlara özel bir geceydi.

Isabelle o sabah, Bill ise sonraki hafta taburcu olacaklardı. Yapılması gereken birkaç test daha vardı.

"Yarın ayrılacağımıza inanamıyorum." derken çok üzgündü Isabelle. Birbirlerine sımsıkı sarılmış, yatıyorlardı Isabelle onunla sevişmek istiyordu, ama o gecedan sonra Bill'e bu konuda baskı yapmaya cesaret edemiyordu Gordon'un yanına döneceğine inanamıyordu, ama her ne kadar aynı çatı altında yaşasalar da, aralarındaki soğukluğun farkındaydı. Gordon'la yaşamayı unutmuştu ve kendini Bill'le evliymiş gibi hissediyordu. "Kendine dikkat etmeni istiyorum canım." dedi Bill. Boynundaki alet küçülmüştü ve başını döndürebiliyordu. Isabelle'e bakıyordu. Artık sözlerin bir önemi yoktu. Birbirlerini görmeden dokunmadan yaşamayı öğrenmeleri gerekiyordu. Bill artık onun kollarında uyumayı unutmak zorundaydı. Isabelle'in ertesi gün ondan ayrılacağına inanmıyordu, ama evi ne adım attığında bunu fazlasıyla hissedeceğini biliyordu Bill'den ayrılmak onun içini parçalıyordu. Isabelle "Bunu yapamam. Sensiz yaşayamam." derken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Hayır, bir tanem, yapmalısın. Sana bir telefon kadar yakın olacağım." dedi Bill, ama her ikisi de durumun şimdikinden farklı olacağını biliyordu. Isabelle Gordon'a dönmek istemiyordu. Telefondaki buz gibi sesinden kaza sırasında yanında Bill olduğu için onu cezalandırmak istediğini anlıyordu. O gece olanlar zaten bir ceza gibiydi ama Isabelle, arabada Bill'le olmasından dolayı Gordon'un çok sinirlendiğini hissediyordu. Bill ve Isabelle bu tün gece birbirlerine sarılarak gökyüzünü seyrettiler. Son dakikaya kadar beraber yattılar. Bir hemşire gelip Isabelle'e hazırlanması gerektiğini hatırlattı. Isabelle kalktı ve bir duş aldı. Giyinerek Bill'le birlikte kahvaltı etti. Ama bir y yiyemediler. Birbirlerini seyretmekten kendilerini aklıyorlardı. Isabelle yerinden kalkıp ona sarıldı.

"Her şey yoluna girecek. Seni bu gece arayacağım, ağlama." dedi Bill. Isabelle bir çocuk gibi kırgındı. Onu erk etmek evi terk etmekten çok daha zordu. Bill onun hayatının anlamı, sevgisinin kaynağıydı. Gordon ona giymesi için birkaç kıyafet göndermişti. Bir takım elbise ve bir çift deri ayakkabı giyecekti. Isabelle çok kilo vermişti. Ama Bill'in gözünde her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Saçlarını arkadan toplamış, hiç makyaj yapmamış, sadece ruj sürmüştü. Bu hali ona hazırlanmış Harry Bar'a gittikleri günü hatırlatmıştı. O günden sonra çok şey değişmişti. Ölümünden döndüklerine ve tekrar birbirlerini bulduklarına inanmak zordu, ama şimdi her şey bitiyordu. Gerçek hayata dönmek zorundaydılar. Orada birlikte olmaları imkânsızdı. "Kendine çok iyi bak. Hemen yanıma gel. Seni çok sevdiğimi sakın unutma." dedi Isabelle ona sarılırken.

"Güçlü ol Isabelle. Ben de seni çok seviyorum." Isabelle kapıya doğru yürüdü, son bir kez dönüp Bill'e baktı. Gözünde yaşlarda odadan çıktı.

Isabelle hemşirelere ve doktorlara teşekkür ederken kendisine refakat edecek olan hemşire asansörün yanında onu bekliyordu. O sırada Isabelle'in tek isteği koşarak geri dönüp, saatleri geri alıp, gerekirse tekrar komaya girip Bill'in yanında olmaktı. Asansöre bindiğinde doktorlar ve hemşireler onun ağladığının farkındaydılar. Isabelle gittikten sonra bir süre kimse Bill'in odasına girmedi. Hiç kimse onu ağlarken görmek istemiyordu. Eğer biri onu dinleseydi hıçkırıklarını duyabilirdi. Bu hıçkırıklar sevdiği kadını bir daha göremeyeceğini bilen bir adamın hıçkırıklarıydı. Saatler sonra hemşireler onu kontrole geldiklerin de Bill'in gözleri ağlamaktan yorgun düşmüş, uykuya dalmıştı.

12. BOLUM

GORDON'UN Isabelle için yer ayırttığı uçak öğleden sonra Charles de Gaulle Havaalanı'na indi. Isabelle'in hiç bavulu yoktu, sadece çamaşırlarının, kitaplarının ve çocuklarının resminin içinde olduğu küçük bir çantası vardı. Elinde pasaportuyla gülümseyerek kontrolden geçti. Karşılama gelen kimse yoktu. Gordon gelmediği gibi Sophie'ye de annesinin uçağının kaçta ineceğini söylememişti. Gordon'un gönderdiği arabaya bindiğinde çok bitkindi Isabelle. Adımlarını bile zor atıyordu. Bunun sebebi gerçek dünyaya dönmüş olmasıydı. Havaalanından çıkana kadar ona refakat eden hemşirenin sürdüğü tekerlekli sandalyede oturmuş, Bill'i düşünmüştü. Arabaya binmeden onu aramış, ama hemşireler uyuduğunu söylemişlerdi, o da uyandırmak istememişti. Ona, onu sevdiğinden başka söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ondaki uzakta olmaktan nefret ediyordu. Bill'i şimdiden özlemişti, ama eve gidip çocuklarını görünce mutlu olacağını biliyordu. Hemşire uçaktayken ona kendisinin hastanede özel hemşire olarak çalıştığını ve altı uçağında kendisine yer ayırtıldığını, Londra'ya geri döneceğini söyledi. Bill, Gordon onu almaya gelmeyince sevinmişti. Yol boyunca yanında ona iyi bakacak birinin olmasını istemişti. Uzun zamandır hastaydı ve çok ciddi bir şok geçirmişti. Hemşire yolculuğun ilk dakikalarında Isabelle'e kazayla ilgili birkaç soru sormuş, sonra sessizliğe gömülerek kitabını okumaya başlamıştı.

Arabada şehre doğru ilerlerken kendini çok kötü hissediyordu. Paris'i yeniden görmek onu hiç heyecanlandırmamıştı. Eiffel Kulesi onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Kanalın öbür tarafında, Bill'in yanında olmak istiyordu. Kendini Teddy ve Sophie'yi düşünmeye zorladı. O sırada Loft Bankası'nı geçtiler ve Grenelle Sokağı'na girdiler. Çocuklarını görmek için sabırsızlanıyordu. Bahçenin girişindeki bronz kapılar ardına kadar açılmış onu bekliyorlardı. Kapıdaki görevli bahçeye giren arabayı izliyordu. Isabelle eve uzaktan baktı. Kimseyi göremedi. Çocukların odalarının camları bahçeye bakıyordu. O saatte Gordon'un evde olmayacağını düşündü. Ona o gün ofiste çok yoğun olacağını ve her zamanki gibi akşam altıda geleceğini söylemişti. Isabelle'e onu hiçbir zaman kontrol etmediğini ve etmeyeceğini göstermek için yapıyordu bunları. Arabadan inene kadar onu karşılayan kimse olmadı.

Görevli tek kelime söylemeden şapkasıyla selam verdi ve Isabelle hemşireyle birlikte evin merdivenlerini tırmanmaya başladı. Kapıyı çaldı.

Josephine onlara kapıyı açtı ve Isabelle'e sarılarak ağ lamaya başladı. Onun öleceğini sanmıştı ve şimdi yeni den karşısında görünce çok mutlu olmuştu.

Isabelle evlendiğinden beri onun yanındaydı. Birbirlerine gülümsediler. "Seni tekrar görmek çok güzel." Dedi ve içeriye girdi. Etrafa göz gezdirdi. Hatırladığından daha farklı gibiydi. Sanki daha büyük, kasvetli ve hüzünlüydü. Eskisi gibi huzur verici değildi. Garip bir şey vardı. Uzun zaman sonra tekrar evindeydi. Haziranda iki günlüğüne evden ayrılmıştı, ama dönmesi iki ay sürmüştü.

Artık oraya ait olmadığını, orada istenmediğini hissediyordu. Onu eve bağlayan tek şey çocuklarıydı. Kendisine eşlik ettiği için hemşireye teşekkür edip Josephine'in yanında bıraktı ve çocuklarının yanına çıktı. Son basamakta durdu ve derin bir nefes aldı. Çocuklarının seslerini duyabiliyordu. Bir an her şeyi unuttu ve oğlunun sesine kulak verdi, birisiyle konuşuyordu. Yavaşça odasına bir adım attı ve kapıyı açtı. Teddy en sevdiği bakıcısı Marthe ile yattığı yerde sohbet ediyordu. Bir an annesini görmedi. Isabelle oğlunun yorgun olduğunu fark etti. Hiçbir şey belli etmeden gülümseyerek ona doğru ilerledi. Teddy onu ilk gördüğünde ne olduğunu anlamadı, ama sonra büyük bir sevinçle yatağından fırladı ve annesini düşürürcesine üstüne atladı.

"Anneciğim! Geri döndün, buradasın." dedi. Annesini sarsıyor, öpüyordu. Neredeyse ikisi de düşeceklerdi. Isabelle dengesini koruyabilmek için çabaladı. Hemşire Teddy'ye dikkat etmesini söyledi. Isabelle oğluna kavuşmanın sevinciyle gözyaşlarına boğulmuştu.

"Tanrım! Teddy seni çok özledim." Ona sarılırken yeni doğum yapmış bir kadın gibiydi. Ellerinden tutup yatağına oturttuğunda onun eskisinden daha solgun görüldüğünü fark etti. Zayıflamıştı ve çok bitkin görünüyordu. Yan yana otururlarken öksürmeye başladı; güçlükle nefes alıyordu. Başucunda duran bir düzine ilaç durumunun iyi olmadığını gösteriyordu. Isabelle evden ayrılırken daha iyiydi, ama iki ayda çok şey değişmişti.

"Bu saatte yatakta ne işin var?" diye sordu Isabelle.

"Doktor dinlenmemi söyledi."

Annesi gelmişti ve artık onun için hastalığın hiçbir önemi kalmamıştı. "Ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söyledim. Dün bahçeye çıkmak istedim, ama Sophie izin vermedi. Senden daha telaşlı. Hep korkuyor. Hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"Bu çok güzel. Gittiğimden beri sana çok iyi bakmış."

"İyi misin?" diye sordu Teddy. Öksürüğü kesilmişti, ama elleri titriyordu. Isabelle bunun ilaçların yan etkisi olduğunu düşündü. Bu ilaçların kalbine zarar verebileceğinden korkuyordu.

Sophie bunu farkında olamazdı, ama yokluğunda Teddy'ye iyi bakmış olduğu belliydi.

"Babam komada olduğunu, ama sonra uyandığını söyledi. Şimdi iyisin değil mi?"

"Evet, o kadar kolay olmasa da şimdi iyiyim."

"Komada olmak nasıl bir şey? Zevkli miydi? Hatırlıyor musun anne?"

"Tek hatırladığım senin de içinde olduğun bir rüya. Geniş bir aydınlığa doğru yürüyordum. Sonra sen beni çağırdın ve geri döndüm."

Bill de aynı rüyayı görmüştü ve bunu saatlerce konuşmuşlardı. Teddy'ye Bill'den bahsedemezdi. Birden onu özlediğini hissetti. Oğlu hakkında çok konuşmuşlardı, onları tanıştırmamak haksızlık gibi geliyordu. Belki bir gün tanıştırmam diye geçirdi aklından. "Canın çok yandı mı?" Teddy annesini çok merak etmişti. Yüzüne dökülmüş saçlarıyla yatağında otururken Saint Exupery'nin kitabındaki Küçük Prens'e benziyordu. Yaşından çok küçük gösteriyordu. On dört yaşına gelmişti, ama hiç okula gitmemişti. Evin dışına çıkamadığı için hiç arkadaşı da olmamıştı. Etrafında ailesinden başka hiç kimse yoktu. Isabelle'e herkesten çok yakındı. "İlk zamanlar biraz canım yandı, ama sonra bol bol dinlendim. Birçok testten geçtim, bir sürü ilaç içtim. Eve dönmem için bunları yapmam gerekiyordu."

"Seni çok özledim."

Teddy onun bir daha eve dönemeyeceğinden ne kadar korktuğunu anlatacak söz bulamıyordu. "Ben de seni çok özledim."

Isabelle odaya şöyle bir baktı. Orada kendisini rahat hissediyordu. Zamanının büyük bölümü o odada geçiyordu. "Sophie nerede?" diye sordu.

"Yapacak işleri varmış. Haftaya okulu açılacak. Eve dönmen iyi oldu. Babam da sürekli dışarıda. Sophie buna çok kızıyor."

"Bu durumda seninle bol bol kitap okuyup müthiş oyunlar oynayacağız. Eğer herkes meşgulse, bizim de beraber harcayacağımız bol bol vaktimiz olacak değil mi?" Gordon'un dışarıda ne yaptığını merak etti, ama bir yandan da Teddy'nin, dışarıda olduğunu zannettiği zamanların bir kısmında Gordon'un aslında evde olduğunu da biliyordu.

Sophie Teddy için aldığı bir kucak dolusu dergiyle içeriye girdiğinde anne oğul gülüşüyorlardı. Teddy'nin yatağında oturan annesini görünce sevinçten çığlık attı.

"Anne!" Koşarak kendisini annesinin kucağına attı. Birden canını yakabileceğini düşünerek yavaşladı. Annesinin bitkin olduğu gözünden kaçmadı.

"Çok zayıflamışsın."

"Hastanedeki yemekler berbatı." Giydiği kıyafetler üstüne bol geliyordu.

"Şimdi nasılsın?"

Annesi hastanedeyken evin bütün yükü onun üzerin deydi. "Sizi

gördüğümünden beri harika hissediyorum."

Gerçekten çok mutluydu. Ama artık odasına gidip bir süre dinlenmesi gerekiyordu. Çok yorgundu ve Teddy'nin hemşiresi Marthe, onunla da ilgilenebileceğini söyledi.

Isabelle odasına giderek yatağına uzandı. Ayakkabılarını çıkarırken etrafa bakındı. Tuvalet masasının üzerinde pembe ve beyaz lavantalar vardı. Odadaki

eşyalar XV Louis dönemine aitti. Yeniden orada olmak bir bakıma güzeldi. Çocuklarına kavuşmuştu, ama içinde başka bir özlem vardı. Bu özlem onu korkutuyordu. Ayrılırken çok cesur davranmışlardı. Onu bir daha ne zaman görebileceğini bilmiyordu. Uzun zaman geçeceğinin farkındaydı. Sesini, gülümsemesini ve ellerini çok özlemişti. Kocasıyla ve çocuklarıyla yaşadığı bu evde kendini yalnız ve yabancı hissetti. Sadece biraz dinlenmek için odasına çekil misti, ama yorgunluktan uyuyakaldı. Sophie gelip omzuna dokundu. "İyi misin anne?" diye sordu. Sophie yaz boyunca çok büyümüş, çocukluktan genç kızlığa adım atmıştı. Onu dinlerken sanki çocuğu değil, annesiymiş gibi hissetti. Kızına döndü ve gülümsedi.

"İyiym tatlım. Sanırım çok yorulmuşum." "Teddy'nin seni bu kadar yormasına izin verme. Seni gördüğüne çok sevindi. Son birkaç gündür ateşi vardı yine."

"Çok zayıflamış." dedi Isabelle. Sophie'ye yatağa oturmasını işaret etti.

"Sen de zayıflamışsın." Sophie annesine daha yakından baktı. Eskisinden daha çok zayıf görünüyordu. Çok zor şeyler yaşadığı belli oluyordu. Neredeyse ölecekti. Bir de mükemmel bir adama âşık olmuştu. Yaşadığı değişim on sekiz yaşındaki kızının gözünden kaçmamıştı.

"Teddy'ye mükemmel bakmışsın." Sophie bu övgüyü hak etmişti. Teddy kadar hasta bir çocuğa bakmak çok zor bir işti. Çok sevgi dolu bir çocuktı. Kendisi için yapılanları takdir eder, kıymetini bilirdi. Ama birçok ihtiyacı vardı. Onunla sürekli ilgilenilmesi ve düzenli olarak gözlenmesi gerekiyordu. Onunla ilgilenenlerin işi hiç bitmezdi. Çok dikkatli olmak zorundaydılar.

"Eve dönmem uzun sürdü, üzgünüm." dedi Isabelle.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum anne." dedi Sophie.

"Artık rahatlamamı istiyorum. Yarından itibaren Teddy ile ilgilenmeye başlayacağım. Okula başlamadan önce gidip eğlenmeni istiyorum."

Sophie kendisini onun yokluğunda ne kadar yalnız hissettiğini söylemek istemedi. Arkadaşlarından başka dertleşebileceği kimse yoktu. Onu ilk haftalar sık sık ziyarete gelmişler, fakat onun yorgunluğunu görmeye dayanamamışlardı. Yaz boyunca arkadaşları tatildeydi. Onun için yalnızlık dolu iki aydı. Babası da ona hiç yardımcı olmamıştı. Bu biraz da Teddy ile ilgili bir şey bilmek istememesindendi. Hasta bir karısı, hasta bir oğlu ve kendi yaşamı vardı. Annesinin yokluğunda Sophie ile nadiren konuşmuş, ona kendini evde çalışan bir hizmetçi gibi hissettirmişti.

Isabelle kalktı ve yüzünü yıkadı. Bill'i aramayı düşünüyordu, ama Gordon her an gelebilirdi. Nitekim, saat ye dide geldi. Isabelle onun uzun, siyah gölgesini gördüğün de Teddy'ye kitap okuyordu. Isabelle'i sesinden tanımış olmalıydı. İçeri girip merhaba demeden doğruca kendi odasına gitti. Isabelle okuduğu sayfayı bitirip kitabı kenara koydu. Akşam yemeğini bir saat önce yemişti Teddy O gün oldukça

yorucu geçmişti. Sophie iki aydan beri ilk defa arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkmıştı. Teddy'yı öpüp tekrar geleceğini söyledikten sonra kocasını görmek için koridora çıktı. Onu bulduğunda Gordon telefon la konuşuyordu. Onun geleceğini unutmuş gibi kapıda duran Isabelle'e şaşkınlıkla bakıyordu. Isabelle, Gordon'un uzak bir yerden gelmenin önemli bir şey olduğu nu düşünmediğini biliyordu. Seyahate giderken nadiren vedalaşır, döndüğünde ise merhaba deme gereği duymazdı. Her gün ofise gidip gelirken de bu böyleydi. O gün de durum farksızdı. Isabelle'in Teddy ile birlikte olduğunu biliyordu ve onu görmek için acele etmiyordu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu sonunda. Kapıda duran Isabelle'e yaklaşıyordu.

"İyi idi." Sanki son iki ayda hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Sadece iki günlüğüne gitmiş gibiydi.

"Hemşire çok yardımcı oldu. O olmasaydı yolcukta zor geçerdi. Çocuklar da iyi görünüyor." dedi. Teddy'nin zayıfladığını ve Sophie'nin iki ayda beş yıl yaşlandığını: gözardı edersek tabii, diye geçirdi içinden. Bunlar dışındı her şey iyiydi. Gordon'un bunları konuşmak istemeyeceğini biliyordu. Gordon söz konusu olduğunda çocuklar ve ev ile ilgili bir durum onu ilgilendirmezdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu endişeli görünerek, Isabelle bu soruyu sormasına çok şaşırdı. Hastalıktan ve hasta insanlardan nefret ettiğini biliyordu. Bu onun gözünde zayıflıktı. Her çeşit hastalık ona annesini hatırlatıyordu. Bütün çocukluğu annesinin hastalığıyla ziyan olmuştu. "İyiyim." diye cevap verdi.

Bir hafta sonra kalbi ve karaciğeri için muayeneye gidecekti. Eğer başı ağrırsa doktora görünmesini önermişlerdi. Londra'daki doktor tamamen iyileşmesinin bir yıl sürebileceğini söylemişti.

"İyi görünüyorsun." dedi Gordon. Ondan hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesini bekliyordu. Hâlâ oturduğu yerden kalkmamış, karısını öpmemişti. Bill'den çok farklıydı. Acaba bana kızgın mı, diye düşündü isabetle. Bill'le olan arkadaşlığını biliyordu ve bir kere onu Isabelle'in odasından çıkarmıştı. Ama bu konuda ne bir şey sormuş ne de bir imada bulunmuştu. Onu uyarma ihtiyacı hissetmemişti. Isabelle bunları anlıyordu.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu Gordon, soğuk bir ifadeyle. Isabelle kafasını salladı. Birden sersemleşti. Bu tür hareketleri yapmaması gerektiğini unutmuştu.

"Henüz yemedim. Seni bekliyordum. Teddy yedi, Sophie ise arkadaşlarıyla dışarı çıktı."

Gordon sinirlenmiş gibi baktı.

"Biraz dinlenmek isteyeceğini sanıyordum. Bu senin dışarıdaki ilk günün. Uzun ve yorucu olmalı. Bangkok'tan önemli bir müşterimle iş yemeğine çıkacağım bu gece."

"Önemli değil." dedi Isabelle gülümseyerek hâlâ kapıda ayakta duruyordu.

Gordon onu içeri bile davet etmemişti. Ama bu Isabelle'in saygı duyduğu bir formaliteydi. Odasına girmek isteyenlerin izin alması gerekiyordu ve buna Isabelle de dahildi.

"Josephine'e tepside bir şeyler hazırlamasını söylerim. Zaten çok aç değilim." Isabelle sadece çorba, belki tost ve yumurta yiyebilirdi.

"Bu iyi fikir. Yarın akşam beraber yiyebiliriz."

Isabelle, geçmişte olsa Gordon'un bu kadar kayıtsız kalmasına şaşırmasdı. Ama Bill'i tanıdıktan sonra, onun ne kadar ilgili olduğunu gördükten sonra Gordon ona çok soğuk gelmişti. İki erkek birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Gordon hastalığıyla ilgilenmemiş, bir çiçek bile yollamamıştı. Isabelle e sarılmamış, destek olma gereği hissetmemişti. Isabelle, o gece onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Çıkmadan önce bir dakikalığına odasına uğraması Isabelle'i şaşırttı. Lacivert bir takım elbise içine beyaz bir gömlek giymiş, Mermer desenli kravatını takmıştı. Kolonya kokuyordu. Sanki bir partiye gidiyor gibiydi. Isabelle hiçbir şey sormadı.

"Yemeğini yedin mi?" diye sordu Gordon. Bu soru belli belirsiz bir meraklandı. Isabelle şaşırdı.

"Yumurta ve çorba yedim."

"Biraz dinlen. Bu gece Teddy ile uğraşma. Hemşire yanında." Isabelle Teddy'nin yanında olmak istiyordu, ama bunun için hazır değildi.

"Çoktan uyudu zaten." dedi Isabelle. Gordon gelmeden birkaç dakika önce Teddy'nin yanındaydı. "Senin de aynı şeyi yapman çok akıllıca olur." Gordon, Isabelle'e nadiren dokunurdu. Senelerdir ona sarılmamış, onu öpmemiş, hatta aynı odadayken bile aralarına mesafe koymuştu. Ona sadece toplum içinde yakın davranıyordu. Yıllar önce bir gün, yine bir toplantıda Gordon'un onun için yeniden bir şeyler hissettiğini düşünerek umutlanmış, ama eve döndüklerinde ayrı odada yatınca bunu boş bir umut olduğunu anlamıştı.

Birine yakın olmak Gordon için en zor şey iken, Isabelle'de durum tam tersiydi. O, sıcak, sevecen, sevgi dolu bir insandı. "Yarın görüşürüz." dedi Gordon. Isabelle bir ara kocasının yanına gelip ona dokunacağını düşündü, ama o geri döndü ve odadan çıktı. Hayal ettiği evlilik bu değildi, ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Bill'le yaşadıklarından sonra kendini toparlamalıydı. Gordon gittikten birkaç dakika sonra Isabelle Bill'i aradı. Sesi çok üzgün geliyordu, ama Isabelle'in sesini duyunca canlandı.

"Seni düşünüyordum." dedi Bill. Bu, Gordon'un ses tonunun tam tersiydi. "Çocuklar nasıl?" diye sordu.

"Çok iyiler. Beni görünce çok sevindiler. Zavallı Sophie çok yorulmuş." "Teddy nasıl Peki,?"

"Çok zayıflamış. Sık sık ateşleniyor, ama onu yatırdığımda iyi görünüyordu. Yarın bütün günümü onunla geçireceğim."

"Kendini fazla yorma. Henüz iyileşmiş değilsin." "Biliyorum tatlım. Günün nasıl geçti?" Onsuz çok kötü geçmişti, ama bunu ona söylemek istemedi. Kendini çok yalnız hissediyordu, ama Isabelle olmadan yaşamaya alışması gerekiyordu. Eski günlerde olduğu gibi yine telefonla konuşmakla yetineceklerdi. İki ay beraber yaşadıktan sonra telefon onlara yetmeyecekti İkisi de birbirlerinin sıcaklığını özlemişlerdi.

"Fena değildi." dedi Bill. "Seni seviyorum, Isabelle Önümüzdeki hafta taburcu olabilmem için herkes elinden geleni yapıyor. Ama sanki ömür boyu burada kalacakmışım gibi geliyor."

Onu çok ağır bir program bekliyordu. İyileşme şansı çok yüksekti. Ve bu hem onun için hem de ilişkileri açısından çok önemliydi. Londra'daki hastane, ayaklarının iyileşmesine neredeyse kesin gözüyle bakıyordu, ama Bill Amerika'daki rehabilitasyon merkezinin ne diyeceğim merak ediyordu. Bu konuda onlara daha çok güveniyordu. Telefonda Isabelle'in eve dönüşünden ve çocuklardan da konuştular. O akşam Bill'i mutlu eden bir telefon daha geldi. Jane aramıştı. O aradığında Bill hâlâ Isabelle'le konuşuyordu.

"O nasıl?"

"Aynı. Ofisten geç geldi ve şu anda dışarıda. Önemli değil."

Çocuklarına ait olan kısmı dışında kalbini Londra'da Bill'de bırakmıştı. Kocasına ise kalbinde hiç yer yoktu Seneler çok şey götürmüştü ondan. Bir daha Bill'i görmese bile Gordon onun için artık bitmişti. Görünürde olan sadece içi boş, anlamsız bir evlilikti.

"Sana kızgın mı?"

"Hayır, öyle görünmüyor."

Bill onun için endişeleniyordu. Londra'daki günlerde ona kızgın gibiydi.

"Kızgın değil, ama öyle olsa bile bunu kesinlikle belli etmez. Eğer bana kızgınsa, bunu hiç beklemediğim bu anda ortaya çıkarır. Onun tarzı bu. Her şeyi biriktirir ve sonra ödetir." dedi Isabelle, kızgın olduğunu pek hissetmemişti. Ona mesafeli davranmıştı, ama bu yıllardır böyleydi zaten. Değişen bir şey yoktu. Her şey eskisi gibiydi. "Kaza sırasında benimle beraber olduğun için seni hırpalamasını istemiyorum. Bu duruma Gordon'un çok şaşırdığını biliyorum."

"Cynthia ile konuştun mu?" diye sordu Isabelle. Londra'dayken karısının onu hiç aramadığını fark etmişti. Bill, Isabelle'e sezdirmeden birçok kez avukat ile görüşmüş, boşanma işlemlerini tamamlamıştı.

"Jane, Güney Hampton'da olduğunu söyledi. New York'ta görüşeceğiz."

"Umarım." dedi isabetle. Cynthia'nın ilgisizliğine çok şaşırmıştı.

Bill ertesi gün Isabelle'i arayacağına söz verdi. Bütün gün evde olacaktı. Paris ve Londra arasında yarım saatlik bir fark vardı ve şimdilik bu durum işlerini kolaylaştırıyordu. Bill Amerika'ya dönünce görüşmeleri zorlaşacaktı. Ama yıllardır yaptıkları gibi idare edeceklerdi.

O gece Bill onu arayıp sevdiğini söylediğinde Isabelle yatağında uzanmış yatıyordu. Kendini başka birinin yatağında hissediyordu. Isabelle'e, Londra'da Bill'le paylaştığı bir evi varmış gibi geliyordu. O gece Gordon'un gelişini duymadı, ama ertesi gün Teddy'yi görmeye giderken onunla koridorda karşılaştı. Her zamankinden daha çok uyumuştı. Kalktığında saat dokuzdu. Sabahlığını giymiş, yüzünü yıkamış, saçlarını taramıştı. Koridora çıktığında Gordon'u çantasıyla aşağıya telaşla indiğini gördü. Cep telefonu ile konuşuyordu. Birkaç dakika sonra arabasının sesini duydu.

Isabelle ve Teddy güzel bir gün geçirdiler. Oğlunun yanına oturup ona uzun uzun kitap okurken Bill'le hastane deki günlerini hatırladı. Oğluya oyunlar oynadı ve uzun sohbet ettiler. Daha sonra doktor geldi. Annesi geldiğinden beri düzelmeye başlamıştı, ama yine de durumu iyi değildi. Doktor ve Isabelle odadan çıktıklarında doktor, "Durumunun kötüye gittiğini fark ediyor musun, Isabelle?" diye sordu. Onu iki ay evvel bıraktığında daha iyiydi. Artık Isabelle dönmüştü ve onu iki ay evvelki haline döndürmek için elinden geleni yapacaktı. Bunu yapabileceğinden emindi. Onun yokluğunda Sophie elinden geleni yapmıştı, ama Isabelle gibi olamazdı.

"Solgun görünüyor ve gittikçe zayıflıyor. Ama bu sabah onu iyi gördüm." dedi doktora.

"Sadece daha mutlu;, ama gittikçe kötüleşiyor. Bununla yüzleşmelisin. Kalp fonksiyonları ve akciğerleri yaz boyunca kötüydü."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Isabelle.

"Vücudu çok büyük bir savaş veriyor. Kalbi ve ciğerleri çok büyük bir direnç gösteriyor."

"Peki, organ nakli konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Bunu kaldıramaz."

Isabelle oğlunun günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Daha eve döneli çok kısa bir süre olmuştu ve daha kendini toparlayamadan birçok şeyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Doktor kendini yormaması gerektiğini hatırlattı.

"Teddy'nin de, senin de biraz kilo almanız lazım."

"Bunun için elimden geleni yapacağım. Bugün ikimiz de şişmanlama diyetine başlıyoruz." İkisi için de zor ve uzun bir yaz olmuştu. Ama artık evde onun yanındaydı.

Her şeyin daha iyi olması için el ele vereceklerdi. "Birkaç gün içinde tekrar geleceğim. Bu arada bir sorun olursa beni ararsınız." dedi doktor. Ama Isabelle'in problemi sadece Teddy ile ilgili değildi. Gordon'la da ilgiliydi. O akşam eve çok bozuk gelmiş ve hiçbir açıklama yapmamıştı. Akşam yemeğini odasında yemiş, Isabelle'e eşlik etmemişti. Isabelle yatağına uzanırken Gordon'un tekrar çıkıp gittiğini duydu, ama nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ertesi sabaha kadar onu bir daha görmedi. Sabah kahvaltıya indiğinde Gordon yemek odasında gazetesini okuyor, kahvesini içiyordu. Uzun zaman Isabelle'in orada olduğunu fark etmedi. Kahvesini bitirip gazetesini bıraktığında onun orada olduğunu gördü. Gordon'un yüzünde ona kızgın olduğunu belirten bir ifade vardı. Isabelle onu kızdıracak ne yaptığını bilmiyordu.

"Londra'daki arkadaşından haber var mı?" diye sordu. Isabelle bir an ne diyeceğini bilemedi. Ona hemen yalan söylemek istemiyor hem de Bill'le o gün telefonda konuştuklarından bahsetmek istemiyordu.

"Evet, onunla konuştum." dedi sadece.

Geldiği günden beri Bill'le ilgili hiçbir şey belli etmemişti. Şimdi onun hakkında soru sorması şaşırtıcıydı. Bu konuda çok kızgın olduğu açıktı.

"Seni buradan araması uygun mu, Isabelle? Onun yüzünden neredeyse ölüyordun."

"Bize çarpan otobüs öldürüyordu, onun suçu yok."

"Eğer onunla dışarı çıkmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı. Kaza sırasında başka bir adamın yanında olduğunu çocukların bilmesini istemezsin değil mi?" Isabelle bu cümlede tehdit hissetti. "Tabii ki istemem. Ama durum senin anladığın gibi değil. Biz arkadaştık." dedi, ama kalbi hızla atıyordu.

"Bana ilişkinizin bittiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" "Ben öyle bir şey söylemedim. Beraber çok şey paylaştık." dedi.

Kocasına dikkatle bakıyordu. Onun ne kadar kinci olduğunu biliyor, onunla savaşa girmek istemiyordu. Bu her zaman böyle olmuştu. Güçlü olan Gordon'du.

"Endişelenmene gerek yok. Artık buradayım."

"Konu bu değil. Beni kızdırma riskini nasıl göze alabildiğin. Buna bir daha izin vermeyeceğim."

"Seni sinirlendirmeye çalışmak gibi bir niyetim yok Üzgünüm, hoş olmayan bir durum oldu." Gözlerini kocasından kaçırıyordu.

"Bu bir açıklama değil. Beni aldattın." "Seni aldatmıyordum, sadece bir akşam yemeği idi." "Sonra da dans. Sabahın ikisinde dışarıdaydın." Isabelle Gordon'a iki gecedir nereye gittiğini sormadı. Hiç sormazdı da. Çünkü böyle bir hakkı olduğunu hissettirmemişti Gordon. Evlendiklerinden beri kuralları o koyuyordu ve her istediğini yapabiliyordu. Isabelle'in her şeye boyun eğmesini ve onu sorgulamasını beklemişti. Bu her ikisi tarafından sessizce benimsenmişti. Evliliklerinde hiçbir şekilde eşitlik olmamıştı. Gordon bu konuya hiç eğilmemişti, Isabelle de hiç sormamıştı.

Isabelle'i şaşırtan, bunun bir evlilik değil, diktatör biriyle ilişki olduğunu yeni fark etmesiydi.

"Sen evli bir kadınsın ve o şekilde davranmanı isterim Umarım bir ders almışsındır."

Ne dersi, diye düşündü Isabelle. Başka bir adamla akşam yemeğine çıktı diye kaza geçirmesi nasıl bir ders olabilirdi? Bill'le hastanede aynı odada kaldıklarını bilseydi ne yapacağını merak etti. Gordon kendini çok temiz gösteriyordu ve Isabelle'den örnek davranışlar bekliyordu. Aksi takdirde ondan uzak kalarak, hakaret ederek ve çocuklarından ayırarak cezalandırabilirdi. Eğer Gordon bunu yaparsa Teddy mahvolurdu. Isabelle o anda bundan başka bir şey düşünmüyordu.

"Seni affettiğim için çok şanslısın, ama yanlış bir hareketini yakalarsam, onun buralarda, senin yakınında olduğunu öğrenirsem ikimizin arasında çok kötü şeyler olabilir. Umarım onu bir daha seni aramaması için uyarırsın." dedi. Fakat Isabelle bunu hiçbir zaman yapmayacaktı. Onu ayakta tutan Bill'in sesini duymaktı. Gordon'un ona hiç destek olmayacağı ve sıcak davranmayacağı belliydi. Masadan kalktı ve çantasını alarak odadan çıktı. Isabelle'e vermesi gereken mesajı vermişti. Isabelle sarsılmıştı. Düşüncelerini toparlayabilmek için bir süre daha yemek odasında oturdu. Gordon'un ona bir ceza vermesinden korkuyordu. Kendini mahkûm gibi hissediyordu. Telefonla konuştuklarını öğrenirse ona ne yapacağını bir tek Tanrı bilirdi. Ondan boşanabilir ve Teddy'nin velayetini alabilirdi. Bu, Isabelle için kâbustu. Isabelle Gordon'un bunu rahatlıkla yapabileceğini biliyordu. Bill o sabahki terapisinden sonra öğlene doğru onu aradı. Sesi yorgun geliyordu, ama ruhunun derinliklerinde Isabelle'in sesini duyunca mutlu olduğu anlaşıyordu.

"Nasılsın bebeğim?" diye sordu neşeyle. Ama Isabelle'in sesindeki yorgunluğu fark etti. "Bir sorun mu var? Sesin iyi gelmiyor."

Isabelle "Ben iyiyim." diyerek yalan söylemeye çalıştıysa da dayanamadı ve Gordon'un ona baskı yaptığını söyledi. Sabah Gordon'la arasında geçenlerden de bahsetti.

"Seni korkutmak istiyor."

Bill, Gordon'dan nefret ediyordu. Ona huzursuzluk vermek için hastaneye bile bir kez gelmişti, ama bunun bir ödül olduğunun farkında değildi.

"Hiçbir şey yapamaz, Teddy'yi de alamaz." dedi Bill Isabelle'i rahatlatmaya çalışıyordu çünkü onun çok kork tuğunun farkındaydı.

"Ama mahkemeler bu durumda babanın yanında ola bilir. Onları benim iyi bir anne olmadığımı ikna edebilir dedi Isabelle.

Sesinin bu kadar üzgün gelmesi Bill'i çok üzdü. Isabelle bütün sabah kendini yiyip bitirmişti.

"Senin iyi bir anne olmadığımı kimi, nasıl ikna edebi lir? On dört yıldır geceni gündüzünü ona feda ettiğini söyleyerek mi? Tatlım, saçmalama. Sadece seni korkutmaya çalışıyor."

"O her şeyi yapabilir."

"Bana hiçbir şey yapamaz." dedi Bill kızgın bir ses tonuyla. Isabelle'e eziyet ettiği zamanlarda onun karşısına dikilmeyi çok isterdi. Gordon Forrester bir pislikti. "Onu umursama, kendi işine bak."

"Öyle yapıyorum zaten."

"Bu akşam onunla mı yiyeceksin yemeğini?"

"Bilmiyorum. O hiç haber vermez."

Isabelle'in durumu Bill'i çok üzüyordu, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Keşke Isabelle ondan boşanabilseydi, ama bunu yapamayacağını biliyordu. Isabelle diken üstündeydi. Gordon'un ona yapabileceklerinden korkuyordu. Onun, amacı da buydu zaten. Isabelle'in kendine ait hiç parası yoktu ve Teddy gibi hasta bir çocuğu vardı. Bill onunla evlenmek ve oğlunun bakımını üstlenmek istiyordu, ama artık çok geçti; en azından şimdilik elleri kolları bağlanmıştı. Gordon gibi adamlar her zaman silahlarını doğrultabilecekleri bir kurban bulabiliyorlardı. Isabelle'in çektikleri sınırsız gibi görünüyordu. Bill'le olanlar büyük bir talihsizlikti.

"Ondan uzak durmaya çalış. Seni tekrar ararım." dedi.

Onun araması daha doğruydu. Böylece faturalarda numarası görünmeyecekti. Gordon'un tek ihtiyacı olan şey bir ipucuydu zaten. "Beni sadece çok önemli durumlarda ara." diye ekledi Bill.

Isabelle kendini yalnız ve çaresiz hissetti. Gordon, ona yaptıklarını ödetmeye hazırlanıyordu, hem de en pahalı şekilde. Bir süre daha konuştular ve Bill terapisine geri döndü. Gordon dönmeden önce, onu tekrar arayacağını söyledi. Ama bu sefer Gordon Isabelle'i şaşırttı ve erken döndü.

Sanki Isabelle'i suçüstü yakalamak istercesine saat dörtte evdeydi. Neyse ki Bill daha önce aramıştı. O geldiğinde Isabelle Teddy ile kâğıt oynuyordu. Oğlu bundan çok hoşlanıyordu. Bazen kendi kendine de oynuyordu. Odanın kapısının önünden geçerken el salladı, ama onlarla konuşmadı. Sophie'nin bütün yaz boyunca yaşadığı bir şeydi bu. Babası onun gözünde yeniden şekillenmişti, ama

Sophie onun bu halini sevmemişti. Onunla konuşma tarzından nefret ediyordu. Teddy hiç yokmuş gibi davranıyor, onu görmezlikten geliyordu. Çocuk onun gözünde yetersiz ve acizdi. Bu yüzden onu gözden çıkarmıştı. Teddy de bunun farkındaydı. Yıllardır babasından yakınlık görmemişti. Sophie bunları yeni anlamaya başlamıştı. Bundan annesine ilk kez o akşam bahsetti.

"Sana bu şekilde davranmasına neden izin veriyorsun?" diye sordu. Annesini suçlayan bir tavrı vardı. Onun ayaklarının üzerinde dimdik durmasını istiyordu. Onu böyle ezik görünce hayal kırıklığına uğruyordu. Isabelle yıllardır tek başına savaşıyordu, ama artık bir yandaşı vardı; kızı Sophie. "Bana zarar vermek istemiyor. Onun tarzı bu." Isabelle haklı olsa bile çocuklara karşı Gordon'u koruyordu.

"Açık bir insan değil." diye devam etti Sophie, kızmıştı. Yaz boyunca babasını yeteri kadar tanımıştı. Onunla ilgili tüm düşünceleri değişmişti. Artık bütün sevgisi annesine aitti. Isabelle onun gözünde bir kahramandı.

"Kayıtsız ve anlamsız davranma konusunda çok açık. Sana çok kötü davranıyor ve Teddy'yi umursamıyor."

"Tabii ki ilgileniyor, Sophie." Kızını dinlerken çok gergindi. Duyduklarının doğru olduğunu biliyordu.

"Sadece kendini düşünüyor o."

"Seninle gurur duyuyor, ama... "

"Öyle olsa bile ne sana ne de Teddy'ye böyle davranamaz."

Bir süre öncesine kadar Gordon, Sophie'ye daha iyi davranıyordu, ama yaz boyunca ilişkileri iyice zayıflamıştı. Annesinin yokluğunda Teddy ile ilgilenmek için vazgeçtiği şeyler için kızına teşekkür bile etmemişti. Sophie babasının kalpsiz, soğuk ve kaba bir adam olduğunu düşünüyordu. Ve haklıydı. Bazı özellikleri onu iş yaşamında zirveye taşımıştı, ama evde karısı ve çocuklarıyla olan ilişkisine bir fayda sağlamamıştı.

"Bunun için endişelenme. Baban iyi bir adamdır."

Her ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu.

"Baban ve ben birbirimize alıştık. Beklentilerimizin ve hislerimizin farkındayız. Bu dışarıdan görüldüğü kadar kötü değil."

Sophie yatak odalarını neden ayırdıklarını şimdi daha iyi anlıyordu. Babası Isabelle hastanedeyken akşamları eve çok nadiren gelmişti. Babasının sevgilisi olduğunu sanmıyordu, ama onun geceleri nereye gittiğini bilmiyordu. Annesini üzmemek için bunlardan bahsetmedi.

"Her şey yolunda." dedi Isabelle, ama kızını ikna edemedi. Durumun kötüye gittiğini ona nasıl anlatacağını bilemiyordu. "Her zaman böyle miydi?" Sophie'nin

aklına bir sürü soru vardı. Babasının annesine öteden beri böyle davrandığını düşünüyordu. Aralarında sıcaklık olduğunu hiç hatırlamıyordu. Babasının annesine sarıldığını ve öptüğünü de hiç görmemişti. Teddy doğduğundan beri de ayrı odalarda yatıyorlardı. O zamanlar Isabelle, Teddy ile daha rahat ilgilenmek, babasını rahatsız etmemek için böyle bir şey yaptıklarını söylemişti, ama Sophie şimdi ortada başka sebepler olduğunu anlıyordu. Küçüklüğünden beri hep babasının tarafında olduğu için kendini suçlu hissediyordu. Annesinin yokluğunda çok şey öğrenmişti. Kazadan sonra annesini kaybetme tehlikesini yaşayınca ona daha çok yaklaşmıştı.

"Evlendiğinizde farklı mıydı?" Annesine karşı şefkatliydi.

"O zamanlar gençtim ve beni çok sevdiğini düşündüm. Sen doğduğunda çok iyi ve mutluydu." Sophie'ye onun bir erkek çocuk istediğini söylemedi. Isabelle ikinci çocuğunu düşürmüştü ve dört yıl sonra Teddy doğmuştu Her şey ondan sonra tatsızlaşmıştı. Çocuğun erken doğumundan Isabelle'i suçluyordu. Gordon hasta olan bu bebeği daha ilk günlerden dışlamıştı ve birkaç ay içinde Isabelle'den iyice soğumuştur. Teddy'nin hastalığı nedeniyle ona daha çok ihtiyacı vardı. İki yaşına girene kadar defalarca ölümden dönmüştü ve bu Isabelle'i çok yıpratmıştı Çocuk çok zayıf ve sürekli tehlikedeydi. Ama Gordon bunun Isabelle'in hatası olduğunu ileri sürüyordu. Devamlı Isabelle'in ne kadar yetersiz, beceriksiz ve hatalı olduğu nu söylüyordu. Kendine güvenen bir anne ve bir eş olarak hissettiklerini görmezden geldi. Teddy'nin doğumuyla birlikte iki yıl için Isabelle'den tamamıyla uzaklaşmıştı Neden olduğunu bilmesede, Isabelle de kendini suçlu görmeye başlamıştı. Hâlâ da böyle hissettiği oluyordu Bazen daha dikkatli olsaydı her şeyin daha iyi olacağını düşünüyordu. Neyse ki Bill vardı. Onunla Londra'da buluşmanın yanlış olduğunu bilse de oraya çok masum niyetlerle gittiğini biliyordu. İlk günlerde de Bill'e evliliğin den şikâyet etmemişti. Bill'e âşık olmuştu ve bu suçu kabullenmeye hazırды. Hayatı boyunca onunla birlikte olmak istiyordu. Onu Bill'den vazgeçirebilecek hiçbir şey yoktu.

"Onunla neden evlendiğini anlayamıyorum anne."

"Onunla evlendim, çünkü onu seviyordum. Yirmi bir yaşındaydım ve mükemmel bir hayatımız olacağını düşünüyordum. Yakışıklı, zeki ve başarılı bir adamdı. Babam onun çok iyi bir eş olacağını söyledi ve ona inandım. Büyükbabanı fazlasıyla etkilemişti. Mükemmel bir adamdı." dedi Isabelle.

Gordon otuz sekiz yaşında bankanın başına geçmişti. O da Isabelle'in sosyal ilişkilerinden çok yararlanmıştı. Onun hayatını değiştireceğini ve kariyerini daha farklı bir noktaya taşıyacağını anlamıştı. Isabelle'in ailesi kızlarının bazı arkadaşlarının Gordon için faydalı olacağını inanıyorlardı, ama Gordon hepsiyle tanışınca Isabelle'i bir kenara atmıştı. Bir süre sonra Isabelle'e karşı sevgisi kalmamıştı. Babasının ölümüyle de evlilikleri bir kâbusa dönüşmüştü. O zamandan beri tüm sevgisini oğluna yöneltmişti Isabelle. Gordon ve Bill arasındaki belirgin farkı artık iyice görebiliyordu. Kocasını onu aşağılarken, Bill hep destekliyor, yüceltiyordu, iki erkeğin bu kadar farklı olması Isabelle'i şaşırtıyordu. Artık güvendiği ve saygı duyduğu tek insan Bill'di. Ama yine de çocuklarının yanında

kalması gerektiği için Gordon'la yaşamayı tercih ediyordu. Sophie bir süre sonra dışarı çıktı. Gordon ve Isabelle yemek odasında akşam yemeklerini yediler. Sabah olanlardan sonra tek tük konuşuyorlardı. Isabelle onu daha fazla sinirlendirmek istemiyordu. İçinden bir ses onu bu konuda uyarıyordu. Isabelle'in tek konuşabileceği konu çocuklarıydı. Zaten bu konu da Gordon'u sıkıyordu. Yemek boyunca ve kahve içerlerken Isabelle tek kelime etmedi. Sonra Teddy'nin odasına çıktı. Gordon ise her zamanki gibi kendini odasına kapattı. Evden çıkmadan önce Isabelle'e yapacak işleri olduğunu söyledi. Isabelle ise yatağına uzanmış o gün Sophie ile konuştuklarını düşünüyordu. Akıllı ve çekici bir kızdı. Babasının tutumu onu üzmüş, annesine kızmıştı. Onun karşısında dimdik ayakta durmasını istemişti.

Isabelle o gece Gordon'un evden çıktığını duymadı, ama sabah New York'tan gelen önemli bir telefonu haber vermek için odasına girdiğinde yatağının bozulmamış olduğunu gördü. Nerede olduğunu tahmin edemediği gibi bunu soracağı kimse de yoktu. Gordon'un bunu sürekli yapıp yapmadığını merak etti. Daha önce böyle bir şey den haberi yoktu, ama ayrıntıları öğrenebilmek için gözlerini dört açması gerekiyordu. Kimseye bir şey söylemedi ve Gordon'u arayanlara onu ofiste bulabileceklerini söyledi. Onu arayıp nerede olduğunu sormak istedi, ama buna cesaret edemedi. Bütün gün yine Teddy ile ilgilendi ve akşam onun eve dönmesini bekledi.

Döndüğünde de ona hiçbir şey sormadı. Yüzleşmek Isabelle'in tarzı değildi. Yemekten sonra yattı ve bir süre sonra uyuyakaldı. Gordon ise kimseye duyurmadan kapıyı sessizce kapattı ve çıktı.

13. BÖLÜM

İSABELLE, Paris'e döndükten beş gün sonra Bill, Londra'daki hastaneden ayrıldı. Onsuz geçen günlerinde kahroluyordu. Kendini çok yalnız hissediyordu, ama buna alışmak zorunda olduğunu biliyordu. Ve hayatında aşılması güç bir engel vardı artık. Terapistler sonraki yıl neler yapması gerektiğini belirtmişler, ama yine de fazla bir şey beklememesini söylemişlerdi.

Bacaklarını tekrar kullanabilmesi bir mucize olabilirdi. Onun kararlılığına hayrandılar ve bir tekerlekli sandalyeye mahkûm olması halinde yıkılmasını istemiyorlardı. Çünkü bundan emindiler. Omuriliği zarar gördüğü için bacaklarını hissetmesi imkânsızdı. Belki bir gün hissedebilirdi. Ama bacakları hissetmekle yürüyebilmek arasında çok fark vardı. Hemşireler arkasından ağlamışlardı. Hepsi ona aşık olmuşlardı ve Isabelle'e olan derin bağlılığı onları çok etkilemişti. O kazadan sağ çıkmalarını mucize olarak görüyorlardı. Bu onların Tanrı'ya inançlarını artırmış, hayata daha umutlu bakmalarını sağlamıştı. Yoğun bakımdaki herkes onların yaşama döndüklerine inanamıyorlardı.

Bill, onlara New York'tan kart atacağına ve Harrods'tan birer hediye göndereceğine söz verdi. Onlara birer altın bilezik, doktoruna ise Patek Philippe marka bir saat aldı. Cömertliğini ve nezaketini çok özleyeceklerdi. Bir hemşire ve

görevli onu havaalanına kadar götürüp uçağa yerleştirdiler. New York'ta Kennedy rehabilitasyon merkezi görevlileri onu karşılayacaklardı.

Evi arayıp döneceğini haber vermiş, kızları da onu ziyaret edeceklerine söz vermişlerdi. Cindy'yi bilerek aramamış araya mesafe koymak istemişti. Boşanma arifesinde böylesi daha iyiydi. Ona oldukça önemli miktarda bir mal varlığı bırakıyordu. Boşanma davasını aylar önce açmıştı. Cindy onun bu aceleciliği ve cömertliği karşısında şaşırılmıştı. Bütün bunları Isabelle'le evlenebilmek için yaptığını sanıyordu, ama Bill açıkça öyle olmadığını söylemişti. Isabelle'e nasıl âşık olduğunu görmese belki Bill'e inanırdı. Uçakta birkaç saati rahat geçirmişti, ama sonra boynu ve sırtı ağrımaya başladı. Allah'tan kendi uçağında yolculuk edebiliyordu. Bu çok şeyi değiştiriyordu. Doktoru uçuş sırasında bir şey yememesini tavsiye etmişti ve o da öyle yaptı. Yanına bir hemşire almasını önermişlerdi, ama o kabul etmediğine pişman olmuştu şimdi. Kendi kendine bakabileceğini ispatlamak istiyordu. New York'a acılar içinde indi. Havaalanında iki erkek hemşire ve bir şoför onu bekliyorlardı. Kontrolden geçmeden onu hemen banyoya götürdüler. Önce durup Isabelle'i aramak istedi, ama sonra rehabilitasyon merkezinden aramaya karar verdi. Çok acı çekiyordu. Hemşireler onu dikkatlice arabaya yerleştirdiler.

"Yol cehennem gibiydi." Yolculuğun yarısını yatarak geçirdiği halde yine de zor gelmişti. Koltuğunu yatırmıştı, ama yine de dümdüz olmadığı için beli ağrıyordu. Çektiği acılar iyileşmesinin ne kadar uzak olduğunu hatırlatsa da 0 günün geleceğinden emindi. Ona kahve, biraz soğuk İçecek ve bir sandviç getirmişlerdi. Kendini artık daha iyi hissediyordu. Çok güzel ve sıcak bir havaydı.

Yarım saat sonra hastanedeydiler. Burası New York yakınlarında büyük bir yerdi. Hastaneden çok bir kır kulübüne benziyordu. Bill'in etrafı inceleyecek hali kalmamıştı. Bir an önce yatağına yatmak istiyordu. Kaydını yaptırırken etrafta tekerlekli sandalyeyle dolaşan kadınlar ve adamlar dikkatini çekti. Bir grubu basketbol oynuyorlar, diğerleri de onlara tezahürat yapıyorlardı. Oldukça sıcak, canlı bir atmosferdi, insanlar enerji doluydular. Bill yine de bunaldı. Bir yıl ya da en az dokuz ay orada kalmak zorundaydı. Yatılı okula gönderilmiş bir çocuk gibi Isabelle'i, St. Thomas'ı ve tüm dost yüzleri özlemişti. Connecticut'taki evi aklına bile gelmiyordu. O ev artık geçmişti kalmıştı. Odasına götürülürken gözlerinde yaş vardı. Kendini hiç bu kadar yalnız ve kırılgan hissetmemişti.

"İyi misiniz Bay Robinson?" Sadece başını salladı. Odası temiz bir otel odası gibiydi. Çok pahalı olmasına rağmen çok lüks değildi, ama konforlu sayılırdı. Mobilyalar modern, halılar ve yatak tertemizdi. Duvarda Güney Fransa haritası vardı.

Resim tanıdığı bir yer olan SaintTropez'in bir röprodüksiyonuydu. Işıktandırmanın iyi olduğu odasında kendine ait bir banyosu da vardı. Odada ayrıca bir faks, bilgisayar ve telefon vardı. Odasında mikrodalga bulunması yasaktı. Müşterilerinin kendilerini odalarına kapatıp tek başlarına yemek yemelerini istemiyorlardı. Herkesin kafeteryada yemek yemesini, spor yapmasını, sosyal aktivitelere katılmasını ve arkadaş edinmesini istiyorlardı. Bunların hepsi rehabilitasyonun bir parçasıydı. Kendi durumlarını kabul edip, orada bulundukları süre içerisinde topluluğa dahil olmalıydılar.

Odayı inceledikten sonra sekreterini araması gerekliliğini hatırladı. Yaklaşık iki buçuk aydır politik çevreden uzak kalmıştı. Artık yattığı yerden hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğine göre her şeyi iptal etmesi gerekiyordu. Ari il insanları birbirleriyle tanıştıramayacak, toplantılar düzenleyemeyecek, kampanyalara öncülük edemeyecekti.

Bunlar için masanın başında olması gerekirdi. Belli bir gün eski yaşamına dönebilirdi, bu en az bir yılını alacaktı. Odasındaki küçük buzdolabında, otellerde olduğu gibi soda, meşrubat, çikolata ve bir şişe şarap vardı Hemşireler ayrıldıktan sonra bir kola açtı ve saatine baktı. Isabelle'i aramak istiyordu, ama Gordon'un evde olabileceğinden korkuyordu. Ama öyle yalnızdı ki ne olursa olsun aramaya karar verdi. İkinci çalışta Isabelle telefona cevap verdi. Orada saat gecenin on biriydi, ama sesi hiç de uykulu gelmiyordu. Özlediği o ses kalbine bir bıçak gibi saplandı.

"Kötü bir zamanlama mı?" Isabelle güldü.

"Ne için sevgilim? Tam zamanında aradın. Yanımda olmanı hayal ediyordum. Gordon geceyi Münih'te geçirecek. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Hiç rahat değildim. Şu an hapisanedeyim." Bunları söylerken odaya tekrar bir göz gezdirdi. Her şey çok iv olsa da o hayatından, memnun değildi. Ailesinden uzak bir okul çocuğu gibiydi.

"Burayı hiç sevmedim."

"Haydi Bill, güçlü olmalısın. Senin için çok güzel planlarım var."

Sophie, okuldayken ona da böyle cesaret verirdi Isabelle. "Farkına bile varmadan oraya alışacaksın ve çabucak bitecek. Belki sadece birkaç ay kalman gerekecek." Güçlü görünmeye çalışıyordu, ama Bill'in ümitsizlik dolu sesi kalbini parçalıyordu sanki. Onun için bir şeyler yapmak istiyordu. Ama aralarındaki uzaklık buna imkân vermiyordu. İkisi de savaşlarını yalnız vermek durumundaydılar ama Bill'in durumu daha zordu. "Ya burada iki yıl kalırsam?" Hâlâ bir çocuk gibiydi sesi.

"Hayır, öyle olmayacak. En kısa sürede oradan çıkacağına eminim. Oradaki insanlardan bahsetsene biraz."

İkisi de orada yaşlı insanlarla karşılaşacağından ve konuşabileceği çok az şey olabileceğinden korkmuşlardı. Ama Bill'in gördüğü kadarıyla hastaların çoğu gençti. Birçoğu kayak ya da dalış yaparken, trafik kazalarında ve jimnastik yaparken sakatlanan insanlardı. Orada kalmayı kabul etmelerinin sebebi önlerinde daha uzun yıllar olmasıydı. "Sanırım bir sorun çıkmaz." İcini çekerek pencereden olimpiik havuza baktı ve kimilerinin yüzdüğünü gördü. "Yine de burada kalmak yerine Washington'a dönüp çalışmak ya da Paris'e gelip senin yanında olmak istiyorum. Zamanımı burada boşa harcayacağımı düşünüyorum."

Halbuki ikisi de mümkün değildi. Bill bunları tekrar yapamayacağından korkuyordu. Eğer işine geri dönerse, uzun süre oturabilmek veya ayakta

durabilmeli, tek başına seyahat edebilmeli, kendine bakabilmeli ve zihni çok rahat olmalıydı. Korktuğu başka bir şey daha vardı. İnsanlar onu tekerlekli sandalyede görünce eskisi gibi güvenmeyebilirler, önyargılı davranabilirlerdi. Bu Bill için çok önemliydi. Birçok nedenden dolayı tekrar ayakta durabilmeyi başarmalıydı.

Isabelle için Bill'in tekrar yürüyüp yürümemesi bir şeyi değiştirmezdi, ama onun adına yürüyebilmesini çok istiyordu. Ne olursa olsun, ona olan sevgisi bitmezdi. Bunu ona da söylemişti, ama Bill saplantı haline getirmişti. Hiç kimseye muhtaç olmak istemiyordu. Ne Cindy'ye, ne kızlarına, ne iş arkadaşlarına, ne dostlarına, ne de Isabelle'e. Eğer onu koruyamayacaksa, yanında tam bir erkek olarak duramayacaksa, onu sevemeyecekse, birlikte olmalarının anlamı yoktu.

Söylemese de, Isabelle hissediyordu. Her şey iyileşme sine bağlıydı. Elinden gelen tek şey onun için dua etmekti.

"Teddy nasıl? Sen nasılsın?" diye sordu Bill.

"Ben iyiyim." dedi Isabelle. "Sophie dün okula döndü. Teddy pek iyi değil. Bazen durumunun kötüleştiğini sanı yorum, sonra bir bakıyorum daha iyi. Nasıl olduğunu kestirmek zor. Ama keyfi yerinde." Isabelle döndüğünden beri Teddy mutluydu, ama içinden bir ses doktorların haklı olduğunu, Teddy'nin her zamankinden daha kötü olduğunu söylüyordu.

"Olivia ve Jane geçen hafta okula döndüler. Ama bu hafta sonu beni görmeye gelecekler." dedi Bill.

"Cindy de gelecek mi?" Bill'e itiraf edemese de Isabelle onu kıskanıyordu. Bill de farkındaydı ve bundan hoşlanıyordu. Gerçekten de Cindy de kızlarla birlikte gelmek istemişti, ama Bill kabul etmemişti. Bunu Isabelle'e söylememişti çünkü boşanmaya karar verdiğinden haberi yoktu. İkisinin de evli olduğunu düşünmek Isabelle'i rahatlatır diye düşünüyordu. Böylece onu beklediğini düşünüp endişelenmeyecek ya da başka biriyle olacağından şüphe etmeyecekti. Eğer Gordon'dan kurtulabilirse o zaman açıklayabilirdi. Ama daha önce söylemek işleri zorlaştırabilirdi. Bu nedenle Isabelle'e yalan söylemeyi sürdürmeliydi. Bill "Sanırım Cynthia birkaç günlüğüne şehir dışında olacak." dedi. Onun her zamanki hali diye düşündü Isabelle, ama bu konuda yorum yapmadı.

"Gordon bu gece Münih'te olacak, bankanın toplantısı varmış. Eve hafta sonu dönecek. Galiba başka planları var." Isabelle artık tamamıyla Gordon'un hayatından çıkmıştı. Londra'da Bill'le yaşadıklarından sonra kocasından iyice uzaklaşmıştı. Gordon'un onunla ilgilenmemesinden, gittiği davetlere yanında götürmemesinden hiç rahatsız olmuyordu. Oğluyla evde kalmayı tercih ediyordu. Bütün gün Teddy ile uğraşır, geceleri geç yatıyordu. Sophie gitmeden önce birlikte öğle yemeğine çıkmışlardı, ama bu bile kendini yorgun hissetmesine yetmişti. Doktor bu durumun daha birkaç ay süreceğini söylemişti. Bill'in iyileşmesi daha da uzun zaman alacaktı. Uçak yolculuğu onu oldukça yormuştu. Onunla konuşurken bile ağrıları sürüyordu.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordu Isabelle. Bill'in yorgun sesi onu çok üzüyordu.

"Erkenden yatacağım. Burada oda servisi yok, zaten aç da değilim." Ağrıları yüzünden iştahı da kesilmişti. Ağrı kesici almayı istemiyordu; sürekli kullanırsa bağımlılık yapabilirdi.

"Dışarı çıkıp biraz dolaşman iyi gelebilir." dedi Isabelle Onun yalnız başına odasına kapanmasını istemiyordu Böyle devam ederse depresyona girmesinden korkuyordu

"Yarın çıkarım. Saat yedide terapim var ve akşam beş ten önce odama dönmeyeceğim."

Hastanenin kuralları çok sertti. Aslında bu hoşuna gidiyordu. Hızla iyileşmesi için sıkı çalışması gerekiyordu.

"Seni sabah uyandığımda ararım." dedi Bill. O saatler de Paris'te öğlen olacaktı ve Isabelle rahatça konuşabilecekti. Odasına döndükten sonra ararsa orada saat gece on bir olurdu ve Gordon problem çıkarabilirdi.

"Ben de seni arayabilirim." dedi Isabelle.

"Yarın görüşürüz sevgilim." Bill'in artık konuşacak gücü kalmamıştı. Boynu ve sırtı çok ağrıyordu. Ruhen de iyi olduğu söylenemezdi. Isabelle'den ayrı, kendini başka bir gezegende hissediyordu. Ülkesine dönmüştü, ama hiçbir şey yapamıyordu. Issız bir adada bir yıl yaşamak zorunda kalmak gibi bir şeydi bu. "Seni seviyorum hayatım." diye fısıldadı Isabelle.

Telefonu kapattıktan sonra yatağına uzanıp uzun süre Bill'i düşündü. Onun yanında olmak ve yardım etmek istese de aralarında onca mesafe varken yapabileceği tek şey onu sevmek ve bir an önce iyileşmesi için dua etmekte.

Bill ertesi sabah saat altıda kalktı. Gece onunla konuştuktan sonra yataktan hiç çıkmamış, öylece uyuyakalmış ti. Uyandığında zorlukla hareket edebiliyordu. Zili çalıp bir görevliyi çağırıldı. Banyo yapması ve tekerlekli sandalyesine oturması gerekiyordu. Yarım saat sonra Isabelle i aradı. "Nasılsın canım?" diye sordu Isabelle. Bill önceki gecedен daha iyiydi.

"Daha iyiyim. Dün çok yorgundum." dedi Bill. "Biliyorum." O gün Teddy de iyi uyanmıştı ve güzel İr Eylül sabahıydı. Isabelle de kendini iyi hissediyordu.

"Dün gece seni sıktıysam özür dilerim. Kendimi okul ocukları gibi hissediyordum." diye konuştu Bill.

"Evet canım, ben de gelip seni almak, eve getirmek istedim." dedi Isabelle. "Anneler hep böyledir. Babalar daha kuralcıdır. Kızlar kampa gittiklerinde evi çok özlerler ve Cindy hemen gidip almak ister, bense alışmaları gerektiğini söylerim."

"Kim kazanır?" Isabelle Bill'in hiç Cynthia hakkında böyle ılımlı konuştuğunu duymamıştı. Kendisi de onun gibiydi. O da çocuklarından ayrı kalmayı sevmiyordu, ta ki Sophie üniversiteye girene kadar. Grenoble yerine Paris'te kalıp Sorbonne'da okumasını istemişti.

"Tabii ki o kazanırdı. Ben hep işlerimle uğraştığım için onlar üzerinde çok fazla etkili olamıyorum. Ben döndüğümde, onlar da evde oluyorlardı." dedi Bill. "Aferin ona!" diye güldü Isabelle. "Neyse, artık gitmesi iyi olur. Bakalım bu defa ne tür işkenceler yapacaklar bana." Bill onun için hazırlanan yoğun programa hazır değildi.

Londra'daki hafif tedavilerden sonra yeni terapileri ağır geliyordu. Sandalyesinde fiziksel çalışmalar yapıyordu. Belden yukarısını çalıştırmak için ağırlık kaldırıyor, egzersiz aletleri kullanıyordu. Boynu için ayrı bir terapi uygulanıyordu. Bacaklarıyla da özellikle çalışıyordu. Öğlen yemeği için yarım saat veriyorlardı ve kafeteryaya gitmeye çok az vakti kalıyordu. Saat beşte odasına döndüğünde yorgunluktan kolunu bile kıpırdatamıyordu. Yatağına tek başına yatamıyor, kendisine yardım etmesi için bir görevli istiyordu. "Bugün iyi çalıştınız mı Bay Robinson?" diye sordu görevli. Afrika kökenli olan bu genç henüz yirmi altı yaşındaydı. Beş yıl önce uçuş eğitimi alırken yaralanmış, o günden sonra fizik terapisti olmaya kamı vermişti.

Bill onu gördükçe cesaretleniyordu, çünkü gencin sırt katılığından eser kalmamıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diyerek baktı Bill. Kendim acındırmak istiyordu. "Bugün beni Öldüreceklerini sandım."

"İki hafta sonra alışmış olacaksınız. Sonrası çok kolay olacak." Bill bunu hayal bile edemiyordu. Genç, Bill'e masaj yapmak istedi. O gittikten sonra Bill akşam yemeğine inmeyip uyumayı tercih etti. Kapısı çalındığında çok tan uykuya dalmıştı. Uykulu uykulu kimin geldiğini sordu Gözlerini açtığında genç bir adam tekerlekli sandalyesiyle odasına giriyordu.

"Merhaba, ben Joe Andrews. Yanınızdaki odada kalıyorum. Saat sekizdeki basketbol maçına katılmak istermisiniz?"

Bill önce şaşkınlıkla gence baktı, sonra bir kahkaha attı. Andrews sandalyesinde gayet rahat oturuyordu. Görünüşe göre tek kolunu kullanabiliyordu. Henüz yirmilerinde, yakışıklı bir gençti. Altı ay önce bir trafik kazası geçirmiş, onun yanında bulunan dört kişi ölmüştü.

"Basketbol maçı mı?" dedi Bill. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben ancak top olabilirim. Bırak hareket etmeyi oturamıyorum bile."

"Başlarda hep böyle olur. Bir süre sonra işler kolaylaşıyor. Burası harika bir yer. Altı ay önce kıpırdatabildiğim tek yer gözlerimdi. Burnumu oynatabileceğime inanmıyordum." dedi genç adam.

Bill içini çekti ve yatağında doğruldu. "Ama senin yaşın henüz genç." Bill öyle diyordu, ama kazaya kadar gayet formundaydı. "Ben yaşlı bir adamım."

"Burada genç, yaşlı diye bir şey yok. Takımın kaptanı seksen iki yaşında. Altmış yıl önce Yankiler'de oynamış." dedi genç adam.

"Benden artık ne köy olur ne kasaba." dedi Bill. "Burada çok hoş bayanlar var." diye düzeltti delikanlı. Bill kendini kolejli çocuklar gibi hissetti. Bu gençten hoşlanmıştı. Güler yüzlü, kızıl saçlı, sevimli bir gençti Joe. "Oldukça meşgulsün galiba."

Joe öyle olmasa da, bir kız arkadaşı olmasını istiyordu. Nişanlısı geçirdikleri kazada ölmüştü, ama Bill'e ondan bahsetmedi.

"Hafta sonları, New York'a gidiyorum. Belki sen de gelmek istersin. Trenle yirmi dakika sürüyor." dedi Joe.

"Olabilir, ama şu anda buradan çıkabileceğimi sanmıyorum." diye yanıtladı Bill.

"Neden seyretmeye gelmiyorsun? Seni birkaç kişiyle tanıştırayım." Joe, Bill'i odasından çıkarmaya kararlıydı. Onu kat temsilcisi olarak seçmişlerdi ve Bill'le gönüllü olarak ilgileniyordu. Hastaların odalarına kapanmalarını istemiyorlardı. Joe'nun hayatı da bu sayede kurtulmuştu. Rehabilitasyon merkezinde intihar etmek istemişti, ama tekrar hayata dönmüş, eski günleri unutmuştu.

"Kızlar nasıl?" diye takıldı Bill.

"Evli misin?" Joe insanlarla çok rahat iletişim kurabiliyordu. Bill onun gibi cana yakın bir gencin tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasına üzüldü.

"Boşanmak üzereyim." dedi Bill.

"Üzgünüm. Takımda iki kız var. Biri on sekiz yaşında." diye onu özendirmeye çalıştı Joe.

"Buradan çıkmayı becerebilirim iyi olur. Diğer kaç yaşında?" diye sordu Bill.

"Altmış üç." dedi Joe.

"Tamam, o benim olsun." dedi Bill. "Yaşıma daha uygun."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Joe.

"Elli iki." dedi Bill. "Ama bugün kendimi doksan yaşında hissediyorum."

"Akşam yemeğini yedin mi?"

"Yememeyi düşünüyorum." Bill önceki akşam da yememişti.

Odasına girdikten sonra bir daha çıkmak istemiyordu.

"Bu iyi bir fikir değil." diye bastırdı Joe. "Altı buçukta gelip alırım seni. Maç konusunu sonra hallederiz."

Joe, Bill'in itiraz etmesine fırsat vermeden odasından çıktı. İşini iyi yapmıştı. Bill saat altıyı çeyrek geçe sandalyesinde hazır, onu bekliyordu. Joe gittikten sonra duş almış, tıraş olmuş ve saçlarını taramıştı. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı. Joe ile birlikte yemek salonuna girdiklerine iki çocuk gibi görünüyordlardı. Joe yolda karşılaştıkları herkese Bill'i tanıttı. Bill bu arada onun yirmi iki yaşında ve Minneapolisli olduğunu öğrendi. Koleji bitirmişti ve gelecek yıl hukuk okumaya başlayacaktı. İki kız kardeşi ve bir ikizi vardı, ama o da kazada ölmüştü. Arabayı süren kardeşiydi ve önden çarpan bir araba hem onu hem de Joe'nun nişanlısını öldürmüştü. Hastanede herkesin bu tür bir hikâyesi vardı. Bazı çocuklar görünmez kazaya kurban gitmişlerdi. Bir kadın alışveriş yaptığı dükkana soyguncu girdiğinde belkemiğinden yaralanmıştı, kimileri ise kaza ve travma geçirmişlerdi. Çoğu yalnızca fizik tedavisi değil, psikiyatrik yardım da alıyorlardı, Joe ve belinden sakatlanan kadın gibi.

Hastanede iki yüz kişi kalıyordu ve ayrıca dışarıdan gelen üç yüz kadar hasta vardı. Orada kalanlar artık aile gibi olmuşlardı. Kafeteryadaki gürültü kokteyl partileri hatırlatıyordu. Herkes gülüyor, sohbet ediyor, o günkü tedavilerini anlatıyor ya da şikâyet ediyordu. Ama Bill uzun zamandır bu kadar gülen insan görmediğini fark etti. Oraya gittiğinde bunu ummamıştı.

"Gelecek hafta bir tenis turnuvası var. Oynar mısınız?" Joe aynı anda altı kişiyle birden konuşmaya çalışıyordu. Bunlardan dördü kızdı. Etraftakilerin çoğu erkek ve yirmili yaşlardaydı. Nüfusun dörtte üçü erkekti. Ya arabasını hızlı sürmüş, ya tehlikeli sporlarla uğraşmışlardı. Bill'in yaşlarında olan kadınlar ve adamlar da vardı. Masalarındaki bayanlardan biri çok etkileyiciydi. Mankendi ve bir çekim sırasında merdivenlerden yuvarlanmıştı. Sekiz ay komada kalmış, sonra buraya gelmişti. İsmi Helena'ydı. Onun en yakın arkadaşı bir kazadan sonra sakatlanan ve tekrar eski yaşamına dönmek isteyen bir balerindi.

Oradaki herkes bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Bill onlara hayranlıkla baktı. Yemekten sonra kendini daha iyi hissediyordu. Joe ve Helena oyuna katılmasını istediler, ama Bill sadece seyretmek istediğini söyledi.

"Çok iyi oynuyorlar." dedi Helena. O da tekerlekli sandalyedeydi. Başından yaralandığı için ansızın bayılabiliyordu. O nedenle tekerlekli sandalye daha emniyetliydi. Bill onun güzelliği karşısında tutulmuştu. Onu Isabelle'e benzetmişti. Joe'dan öğrendiği kadarıyla Helena New York'ta, Paris'te ve Milano'da çalışmış, Vogue ve Harper's Bazaar dergilerine kapak olmuştu.

"Bir dahaki sefere siz de oynamalısınız." dedi Helena "Siz

neden oynamıyorsunuz?" diye takıldı Bill.

Boyu diğerlerinden daha uzundu. Üzerinde bir şort vardı ve tırnakları kırmızı ojeliydi. Etraftaki bütün gençler gözlerini ondan alamıyorlardı. Ama nişanlısı vardı ve onu çok seviyordu. Hastaneden çıkınca evleneceklerdi. Parmağındaki nişan yüzüğüne Cynthia, 'yumurta kadar' derdi.

Maçı yan yana seyrettiler. Skor ne olursa olsun herkes çok eğleniyordu. Zafer herkesin zaferiydi.

"Evli misiniz?" diye sordu Helena. Herkes onun nişanlı olduğunu biliyordu ve onu deli gibi kısıkanıyorlardı. O, Bill'i merak etmişti. Onu çok yakışıklı bulmuştu ve nişanlı olmasa onunla çıkmayı düşünebilirdi. "Boşandım. Yani boşanmak üzereyim. Birkaç ay içinde." "Üzüldüm." dedi Helena. "Burada popüler olacağı benziyorsunuz." Oysa Bill daha önce hiç bu kadar yakışıklı adamı bir arada görmemişti, üstelik çoğu ondan gençti. Zaten o da ilgi odağı falan olmak istemiyordu. O, Isabelle'i seviyordu.

"Bir arkadaşınız var mı?" diye soran Helena'yi önce 'hayır' diye yanıtlamayı düşündü Bill, ama sonra dürüst olmaya karar verdi.

"Evet."

"Evlenecek misiniz?"

"Hayır." dedi Bill. "O başka bir adamla evli. Şu anda ayrılamaz."

"Ne demek bu?" Çok gürültü olmasına rağmen Helena merakla Bill'i sorguluyordu.

"Problemlerine problem eklemeye gerek yok demek." dedi Bill. "Hasta bir çocuğu var ve tekerlekli sandalyede bir kocayla uğraşamaz."

Helena "Neden olmasın?" diye sordu. "Ne fark eder ki? Bunu unutmaksınız. O bu konuda ne diyor?"

"Onun aynı şeyi düşündüğünü sanmıyorum. Ama yine de ona yük olmak istemem." dedi Bill.

"Çok düşüncelisiniz. Peki, ya onlar?" diyerek maç yapan gençleri gösterdi Helena. "Onlar size yük olarak mı görünüyor?"

"Onlarla evli değilim." dedi Bill. "Öyle olsaydı belki. Bak Helena, dans edemiyorum, ayakta duramıyorum, yürüyemiyorum, bir daha çalışabileceğimden bile emin değilim. İkinci bir kişiyi de benimle birlikte sürükleyemem."

Isabelle'le geçirdikleri geceden ve başarısız denemelerinden ona bahsetmedi Bill.

"Ne işi yapıyordunuz? Kayak mı?" diye sorarken kaşları çatılmıştı Helena'nın. Onu tarzı Bill'in hoşuna gitmişti.

"Politikacıyım." dedi Bill.

"Bunu oturarak yapabilirsiniz sanırım. Değil mi?" diye sordu Helena. "Beni anlamalısın." dedi Bill.

"Evet, anlıyorum. Buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyleri düşünüyordum, ama sonra bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlatım. Buradayım diye hayatımdan vazgeçemem." dedi Helena.

Bill onunla arkadaş olmuştu bile. Tıpkı aynı gemiyle yolculuğa çıkmışlar gibi. herkes birbiriyle çabucak kaynaşıyordu. Helena "Aptal görünsem de hâlâ akıllıyım, beğenmeyenin canı cehenneme." diye konuşmayı sürdürdü. "Nişanım bu konuda tek kelime etmiyor, öyle olsaydı ayrılırdık zaten. Bence sevgiline saygı duymalı, kendi kararını vermesine izin vermelisin."

"Her şey bu kadar basit olsa keşke." dedi Bill.

"Neden olmasın? Yalnızca doğru insanı seçmiş olman önemli. Eğer sevgini hak ediyorsa ki, eminim öyledir, yürüyüp yürümemen onun için fark etmeyecektir. Buna iddiaya girerim." Bill Helena'nın doğru söylediğinin farkındaydı. Ama yine de ortada Teddy vardı. Birlikte olmalarına tek engel Bill'in yürüyememesi değildi.

"Yine de seninle iddiaya girmek isterdim." diye takıldı Bill.

"Ne iddiası?" dedi Helena. "Sakin ol koca adam. Sen âşıksın ben de nişanlıyım." Birlikte gülerek maçı izleme ye devam ettiler. Joe'nun takımı kazanmıştı. Üçü birlikte kafeteryaya dönerken Bill bu gence tekrar hayran olduğunu fark etti. Güzel bir akşam geçirmişlerdi. Bir sun sonra Helena odasına çıkmak üzere ayrıldı. O gittikten sonra Joe Bill'e takıldı.

"Nişanlısından ayrılıyor galiba? Biz beceremedik."

"Uğraşıyorum, ama henüz ayrılmaya karar vermedi dedi Bill.

Helena nişanlısına deli gibi âşıktı, ama Joe onun da çok iyi bir adam olduğunu söyledi. Baharda evlenmeyi planlıyorlardı; Helena kilisede kimsenin yardımı olmadan yürümeye kararlıydı. Bill onunla konuştuktan sonra bunu yapabileceğine inandı. Çok hırslı ve kendine güvenen bir kızdı.

"Bir kız kardeşi var, onu ziyarete gelir." dedi Joe.

"Tıpkı bir kurbağaya benziyor. Anneleri farklı olmalı. Helena beni ona ayarlıyor. Aslında iyi bir kız."

Bill kahkahalarla gülüyordu. "Olur böyle şeyler."

"Bir dahaki maçta bizimle misin?" diye sordu Joe.

"Seyretmeyi tercih ederim." Helena'yla konuşmak ona iyi gelmişti ve hâlâ söylediklerini düşünüyordu. Yine de onunla aynı fikirde değildi. Hiç kimsenin hayatını mahvedemezdi, hele Isabelle'in hiç, onun hayatında yeteri kadar sorun vardı zaten.

"Yarın New York'a gelir misin?" diye sordu Joe. "Çocuklardan bazıları da geliyor. Akşam yemeği yiyip bir şova gideceğiz."

"Çok isterdim, ama yarın kızlarım beni ziyarete gelecekler. Okuldan çıkıp bana gelecekler." Olivia Georgetown'dan, Jane ise New York Üniversitesi'nden gelecekti.

"Kaç yaşındalar?" diye sordu Joe ilgiyle. Kızlarla çok ilgiliydi, ama nişanlısının ölümünden sonra hiç kız arkadaşı olmamıştı.

"Biri on dokuz, diğeri yirmi bir, buralarda olursan seni onlarla tanıştırmak isterim." dedi Bill.

"Akşam altıya kadar buradayım. Yarın bir yüzme buluşması var, ama buralarda olacağım." Joe kolejdeyken yüzme takımının kaptanıydı.

"Seni ararım." diye söz verdi Bill ve ikisi de odalarına çekildiler. Bill o gece Isabelle'i arayamadığı için kendini çok kötü hissetti. O saatte artık arayamazdı. Paris'te saat sabahın beşiydi. Bir saat bekleyip o uyandığında arama ya karar verdi.

Yatağına uzanıp biraz kitap okudu, gece yarısı onu aradı. Isabelle telefonu hemen açmıştı. Bill'in sesini duyunca sevindi. "İyi misin? Seni merak ettim."

"İyiyim, akşam bir basketbol maçı izlemeye gittim. Burada beni rahat bırakmıyorlar, ama hoşlanmaya başladım bu yerden." Isabelle'e tanıştığı insanları, duyduğu hikâyeleri ve bütün gün süren terapilerini anlattı.

"Aman Tanrım! Ben bunların hepsini yapamazdım." dedi Isabelle. "Yarın da kızlarım beni görmeye geliyorlar." dedi Bill. Onları iki aydır görmüyordu. Ve ikisini de çok özlemişti. Cynthia'yı bile özlemişti, ama bundan Isabelle'e bahsetmedi. Otuz yıldan sonra artık alışkanlık halini almıştı ve vazgeçmek zor olacaktı.

"Sen nasılsın sevgilim?" diye sordu Bill.

"İyiyim, daha yeni kalktım. Teddy hâlâ uyuyor." dedi Isabelle.

Bir süre daha konuştular ve Isabelle Teddy'nin sesini duyunca telefonu kapattılar. Oğlunun yanına gidip sabah alması gereken ilaçlarını verdi. Çocuk tekrar uykuya daldı. Isabelle odasına gitti ve giyindi. Pencereden bahçeyi seyrederken Bill'i düşünüyordu. Birbirlerini daha uzun bir süre göremeyecek olmaları onu çok üzüyordu.

Bill ise odasında onu düşünerek uykuya dalmıştı. Helena'nın sözleri kulaklarındaydı hâlâ. Ama o, yürüyemediği sürece hiç kimsenin hayatına girmemeye kararlıydı. Konuştuğu insanlar ona haksız olduğunu söyleseler de o

kararından vazgeçmeyecekti. Helena gençti, güzeldi ve bir kadındı. Onun ne hissettiğini anlayamazdı. Bir erkek için durum farklıydı. Eğer yürüyemezse ölüden farkı olmayacaktı.

14. BOLUM

ERTESİ gün babalarını görmek için sabırsızlanan Jane ve Olivia onu ziyaret ettiler ve Bill'i iyi buldular. Onlara hastaneyi gezdirip, arkadaşlarıyla tanıştırdı. Sonra da birlikte sıcak eylül havasını soluyacakları ve oturabilecekleri sessiz bir köşe buldu. Güneşli bir öğleden sonraydı. Kızların ikisi de mutlu görünüyordular. Biraz anneleri hakkında konuştuktan sonra Bill'e eve dönmesi için ısrar ettiler. Boşanmalarından dolayı hâlâ üzgünlerdi. Okul bir nebze de olsa onlara sıkıntılarını unutturuyordu. Akşamüstü kafeteryada hamburger yerken Joe ile karşılaştılar. Bill üç genci tanıştırdı ve çabucak kaynaştıklarını gördü. Olivia Joe'nun Minneapolis'teki arkadaşlarından birini tanıyordu. Kolejli çocukların dünyası küçüktü. Joe Jane'e New York Üniversitesi'ni nasıl bulduğunu sordu; kendisi de orada hukuk okumayı planlıyordu. Saatlerce sohbet ettiler. Joe tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu için pek çok konuya ilgisiz kalıyordu, ama yine de iyi anlaşmışlardı. Kafeteryadan çıktıklarında Olivia babasının yanındaydı, Jane ve Joe ise birlikte yürüyorlardı. Bill onlara dikkatle baktı. Joe'nun kızıyla ilgilendiğini fark etmişti. Ona sinemaya gelip gelemeyeceğini sordu, ama Jane'in yapacak işleri vardı. Üzgün olduğunu, ama başka bir gün gidebileceklerini söyledi. Birçok ortak yönleri var gibi görünüyordu. Joe, kızlar gidene kadar onlardan ayrılmadı. Babalarıyla vedalaşırken sessizce yanlarından ayrıldı. Duygusal ve görgülü bir çocuktu. Joe yanlarından ayrılır ayrılmaz Bill onun ne kadar iyi bir genç olduğunu söyledi. Jane de onun hoş biri olduğunu ekledi. Bu arada Olivia belli etmeden gülüyordu.

Kızlar geceyi anneleriyle birlikte geçirmek üzere oradan ayrıldılar.

Bill odasına döndüğünde Joe'yu kendisini endişeli bir halde odasında beklerken buldu.

"Size bir şey sormak istiyorum." dedi Joe. Bill sorunun bir basketbol maçı olduğunu düşündü.

"Tabii ki Joe, ne oldu?"

"Düşünüyorum da... Şey.." Ciddi bir şey olduğu bel liydi. Joe utancından saçlarının dipleri bile kıpkırmızı olmuştu.

"Sanki arabamı ödünç olmak istiyorsun gibi geliyor, ama benim arabam yok. Hem ikimiz de araba kullanamayız.

Joe güldü. "Şey... Seni rahatsız edip etmeyeceğini bilmek istiyordum... " derin bir nefes aldı ve devam etti. "Jane'i arasına aramam seni rahatsız eder mi? Eğer istemezsen aramam, görmek istemezse de... Her neyse... Yani... "

"Bence bu muhteşem bir fikir." Jane'in eskiden bir erkek arkadaşı vardı ve ondan nefret ederdi. Ondan ayrıldığından beri de kimseyle ilgilenmemişti.

"Bildiyim kadarıyla şu anda birlikte olduğu biri yok."

"Onu arayabileceğimi söyledi." dedi Joe. "Evin ve okulun telefonunu verdi. Ama ben önce size sormak istedim." Bill bundan çok hoşlanmıştı. "Bence Jane Helena'nın kız kardeşinden daha iyidir."

"şaka yapıyor olmalısınız. İkisini karşılaştırmak bile doğru değil. Jane harika bir insan. Yani... Helena'nın kardeşi de iyi, ama..."

"Onun kurbağaya benzediğini biliyorum." dedi Bill. "Helena'ya bu söylediklerimden bahsetmeyin, o aslında çok iyi bir kız." Joe birden teleşlanmıştı.

"Söylemeyeceğime söz veriyorum." Bill, onun Jane'den hoşlanmasına sevinmişti. "İkiniz için çok sevindim."

Joe bunun nedenini anlayabiliyordu. Aslında Olivia da iyi bir kızdı, ama Jane'nin bakışları onu çok etkilemişti. "Belki bu gece onu ararım."

"Sen bilirsin." dedi Bill babacan bir tavrıla. "O yetişkin bir insan. Ben ilişkinize karışmam."

Çok sevdiği bu gencin kızından hoşlanması onu çok duygulandırmıştı. Jane ondan daha iyisini bulamazdı ve Joe da yaşadığı sıkıntılardan sonra mutluluğu hak ediyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkûm olması onu bir an için bile düşündürmedi. Fakat kendisine aynı iyiliği yapmamıştı. Isabelle'den uzaklaşmıştı. Bu iki durum arasındaki uçurum gittikçe büyüyordu.

Ertesi gün kızlar okula gitmeden önce babalarını aradılar. Jane Joe'dan hiç bahsetmedi. Cynthia telefonu aldı ve o hafta onu ziyaret etmek istediğini söyledi. Bill ilk önce tereddüte kapıldı ve sonra kabul etti. Bunda hiçbir sakınca görmemişti. Onunla da iki aydır görüşmüyordu.

İki gün sonra Cynthia akşam yemeğine geldi. Kafeteryadaki insanlar hallerinden memnun görünüyordı. Tekerlekli sandalyede olmaları onlar için sorun değildi. Her kes birbirini tanıyor, sohbet ediyorlardı. Burası Cynthia'nın gördüğu en sıcak yerlerden biriydi. Helena onu merhaba demek için durdu. Bill onu eşiyle tanıştırdı

"Kimdi o?" diye sordu Cynthia daha sonra. "İnanılmaz görünüyor." "O bir manken." dedi Bill.

"Aranızda bir şey mi var?" Cynthia'nın kıskançlığı gözlerinden okunuyordu.

"Hayır, o nişanlı." dedi Bill.

"şanslı adammış." dedi Cynthia. Rahatlamıştı.

Daha sonra Bill'in odasına döndüler. Cynthia'nın, boşanma konusu açıldığında neşesi kaçtı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu tekrar. "Bu yaştan sonra boşanmak aptalca geliyor."

"Paylaşacak hiçbir şeyimiz kalmadı Cynthia, bunu biliyorsun." dedi Bill.

"Evet, var. Baksana saatlerdir birlikteyiz. Seni hâlâ seviyorum Bill. Kendimize bir şans daha veremez miyiz?" diye ısrar etti Cynthia.

"Verebilecek hiçbir şeyim kalmadı artık." dedi dürüstçe Bill. "Ben de seni seviyorum, fakat hiç gücüm kalmadı. Seni daima seveceğim. Ama yeniden denersek yine aynı şeyleri yaşayacağız."

İkisi de Bill'in ne demek istediğini biliyordu. Bill yine işine dönecek, Cynthia ise başka ilişkiler yaşayacaktı. "Umarım bir gün doğru insanı bulursun." "Sen doğru insandın." dedi Bill üzüntülü bir şekilde.

"Belki doğru insandım, belki de değildim. Şimdiki aklım olsaydı her şey çok daha iyi olurdu." dedi Cynthia. "Kabul ediyorum çok hata yaptım." dedi Bill. "İkimiz de hata yaptık. Hatalarla yaşayamayız." Cynthia bir dakika hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Peki, ya Isabelle?"

Bill ondan bahsetmek istemiyordu. "Söyleyecek bir şey yok."

Cynthia şaşırmişti. Bill'in ona âşık olduğunu biliyordu. "O evli, ben buradayım."

"Onu bu kadar çabuk unutamazsın. Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Cynthia. "O da zaten kocasıyla mutlu değil."

"Öyle, ama hasta bir çocuğu var. Forrester'ı terk edemez. Durumu çok karışık." diye cevap verdi Bill.

"O da, sen de daha iyisini hak ediyorsunuz." Cynthia ona dikkatlice baktı. "Boşanmak istemenin sebebi bu mu?"

"Evet, bir sebebi de bu." dedi açıkça Bill. "Fakat başka sebepler de var. Bir mucize gerçekleşmedikçe Isabelle'den uzak duracağım."

"Doktorların Londra'da sana neler söylediğini biliyorsun. Bu mucize hiç gerçekleşmeyecek. Buradan Rollerblades'a kadar yürüyemeyeceksin Bill. Çok fazla şey bekleme." dedi Cynthia.

"Sadece biraz gelişme gösterebileceğimi biliyorum." dedi Bill.

"Onun bu durumdan haberi var mı?" Cynthia üzgün görünüyordu.

Bazen onun boşanmak istemesine hak veriyordu

Cynthia. Bill eğer ona dönmesini istese hemen dönebilirdi, ama senelerdir kocasına karşı ne kadar ilgisiz olduğu nu biliyordu. Boşanmalarındaki payı büyüktü. Ne yazık ki artık çok geçti.

"Neden boşandığımızı biliyor mu?" diye sordu Cynthia. Onlar için de üzülmüyordu.

"O benim boşandığımı bile bilmiyor. Bir süre daha telefonla görüşebiliriz. Sonra her şey biter. Ben burada d,ı ha uzun bir süre kalacağım. O da kendi hayatını yaşayacak. Bir süre sonra unutur beni." dedi Bill.

"O kadar emin değilim. Hayatında senden daha önemli bir şey yok gibi. Ayrıca sen de bunun üstesinden gelemezsin. Ona ne kadar âşık olduğunu bilseydi, saklı kalman umurunda bile olmazdı. Sen yürüyebilen birçok erkekten daha iyisin."

"Belki haklısın." dedi Bill. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ona haksızlık edemem. Hem zaten o da Forrester'ı terk edemez."

Cynthia üzüntü içinde oradan ayrıldığında Bill düşün çelere dalmıştı. Neden etrafındaki herkes tekerlekli sandalyeye mahkûm olmasının önemli olmadığını söylüyordu? Oysa bu onun için önemliydi ve Isabelle'in ona katlanamayacağını düşünüyordu.

Bu süreci ne onunla ne de başka bir kadınla geçirmeyi istiyordu Bill. Cynthia onu anlamıyordu. Eğer birlikte yaşarlarsa bir süre sonra ondan nefret etmeye başlayacaktı. Isabelle ise belki artık onu sevmediğini düşünecekti ama yine de onunla görüşmeyecekti. Eğer uçaktan yürüyerek inemeyecekse Paris'e gitmemeye yemin etmiş Cynthia zaten böyle bir ihtimal olmadığını hatırlatmıştı

Rehabilitasyon merkezinde haftalar su gibi geçmeye başlamıştı. Yoğun terapilerden ve egzersizlerden nefes almaya vakti olmuyordu. Birlikte çalıştığı doktorları seviyordu. Genç, zeki ve ilgiliydiler. Yalnızca bir tanesiyle çalışmaktan hoşlanmıyordu. Linda Harcourt adındaki bu kadın bir seks terapistiydi ve Bill onu ilk gördüğünde bu terapiyi istemediğini söyledi.

"Neden istemiyorsunuz?" diye sordu sakince doktor. Onunla aynı yaşlarda, oldukça çekici bir kadındı. "Hayatınız boyunca biriyle beraber olmayacak mısınız? Yoksa bir probleminiz yok mu?"

Ona yalan söylemeyi düşündü, ama kadının gözlerindeki dürüst ifade onu engelledi. Onunla, olmayan seks hayatı hakkında konuşmak istemiyordu, ama nedense ondan kaçamıyordu. Belki de kendisi hakkında olumsuz düşünmesini istemiyordu. Garip bir kadındı, ama diğer terapistler gibi ilgiliydi.

"Dosyanda evli olduğunu yazılı. Sence eşin benimle konuşmak ister mi?" diye sordu doktor. Bill'in kazadan sonra tüm cinsel fonksiyonlarını kaybettiğini biliyordu. Ve eğer o bu konuda konuşmak istemiyorsa karısı konuşabilirdi. Erkekler cinsel hayatlarından konuşmayı pek sevmezlerdi. Böyle durumlarda eşleriyle konuşmak daha doğru bir yoldu. Fakat Bill bunu hemen reddetti.

"Boşanmak üzereyim."

"Kaza yüzünden mi?" diye sordu doktor.

"Aslında değil." dedi Bill. "Seneler önce boşanmış olmalıydık. Kaza yalnızca iyi bir bahane oldu."

Doktor daha açık konuşmaya başladı. "Kazadan sonra ilişkiye girmeyi denediniz mi?"

"Evet."

"Nasıldı?" Doktor bunu sorarken son derece soğuk kanlıydı.

"Yapamadım." dedi Bill sıkılarak.

"Hiçbir şey hissetmedin mi?" Doktor ona sanki çay içip içmeyeceğini soruyordu. Kadının bu rahat tavrı Bill'in de rahatlamasına yardımcı oluyordu.

"Hayır, hiçbir şey olmadı." dedi Bill.

"Hiç kasılma da mı olmadı?" diye sürdürdü doktor.

Bill, "Evet oldu, ama bu ereksiyon değildi." dedi.

"Bir biraz zaman alacak, ama sonunda her şey yoluna girebilir. Önemli olan senin tekrar eski cinsel hayatına dönmek istemen. Bunu başarman çok iyi olur." Bill dok toru dinlerken sıkılmıştı. Tekrar ilişkiye girmeyi denemek bile istemiyordu. Hem kiminle deneyecekti? Isabelle'le mi? O Paris'teydi ve oralara kadar gidip bir fiyaskoya sebep olamazdı. Cynthia'yla ise kesinlikle birlikte olmak istemiyordu. Ona âşık değildi ve sevmediği bir kadınla zaten ilişkiye giremezdi.

"Bir partnerin var mı?" diye sordu kadın.

"Hayır, yok." dedi Bill.

"Pekâlâ, performans şart değil." dedi doktor. "Yeter ki sen eski isteğine kavuş."

"Hayır, bu konu kapandı benim için." Ona dolaylı olarak bir seks terapisti görmek istemediğini söylemeye çalıştı. Bill. "Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hiç mi?"

Göz göze geldiler. Bill başını salladı. "Bakın doktor tekrar olmayacağını bile kendimi aptal yerine koyamam."

"Peki, ya olursa? Her şeyden vazgeçmek için çok yaşlı sayılmazsınız." diye ısrar etti kadın.

"Sanırım böyle de yaşayabilirim." dedi Bill. "İşim zaten hayatımdaki tek önemli şey."

"Benim de öyle." dedi doktor ve masanın üzerine bir kitap koydu. Bill önce tereddüt etti, sonra kitabı aldı.

"Bunu okuman gerekiyor." dedi doktor. "Haftaya küçük bir sınav yapacağım."

Bill birden panikledi. Doktor gülüyordu.

"Sadece şakaydı. Bu kitap ilginizi çekecek." diyerek ilk seansı bitirdi. İlk gün için yeterince aşama kaydetmişlerdi. Bill'in görüşlerini, kazadan sonraki ilk cinsel deneyimini öğrenmişti. Önlerinde daha uzun bir zaman vardı ve doktoru Bill'den daha umutluydu. Bill, öfkeyle kitabı yatağın üstüne fırlattı. Ve uzun süre camdan dışarıyı seyretti. Seks terapisi falan istemiyordu. Eğer tekrar yürüyemeyecekse sırtını her şeye dönmeye hazırdı. Isabelle'e bile. Bu haliyle hiç kimseyle beraber olamazdı ve en azından onurunu kurtarmak zorundaydı.

Isabelle'le konuştuğunda onu Linda Harcourt'tan bahsetmedi. Ondan ilk kez bir şeyler saklıyordu. Kadınla konuştukları hâlâ canını sıkıyordu. Kitabı ancak günler sonra eline aldı. Aslında çok iyi bir kitaptı. Okuduklarına göre, onun ilk deneyimde başına gelenler anormal değildi ve hâlâ bir ümit vardı. Ama o yine de emin olamıyordu. O da bu işi beceremeyen erkeklerin arasına katılmıştı. İçinde hiçbir istek yoktu. Linda Harcourt'la tekrar görüştüğünde onu bir daha görmek istemediğini söyledi. Doktoru ona iki kitap daha verdi ve bir kere daha görüşmelerini önerdi. Kitaplar hakkındaki yorumunu almak istiyordu. Çok akıllı ve hoş bir kadındı. Bill aslında ondan hoşlanmıştı, ama onunla seks hayatını konuşmak istemiyordu. Ona göre o artık erkekliğini kaybetmişti ve öyle kalmak istiyordu.

Başarısızlığa ve hayal kırıklığına uğramak istemiyordu.

Kalan hayatını tek başına geçirebilirdi.

Bazı politikacı arkadaşları orada olduğunu öğrenmişlerdi. Kimi Washington'dan, kimi de New York'tan onu görmeye gelmişlerdi. Hastalığından hiç bahsetmemiş, onun tavsiyelerini almışlardı. Noel olduğunda artık telefonu susmak bilmiyordu. Bir yandan terapilerine konsantre olmaya çalışırken diğer yandan da politikayla iç içe olmayı sürdürüyordu. Arkadaşları onu tekrar politikaya sokmaya kararlıydılar. Bu ona moral veriyordu. Ondan istedikleri, tavsiyeleriyle iyi sonuçlara ulaşmalarını sağlamasıydı.

Noel'i Greenwich'te Cynthia ve kızlarıyla birlikte geçirmeye karar vermişti. Kendisini götürmesi için bir Limuzin ayarlamıştı. Kızların ısrarı üzerine geceyi orada geçirdi. Cynthia ile aynı odada yatmamışlar, Cynthia'nın onun için hazırladığı odada kalmıştı. Kızlardan öğrendiğine göre hayatında biri vardı; onun adına seviniyordu.

Limuzin saat dörtte onu almaya geldi ve bir saat sonra Greenwich'teki eski evindeydi. Orayı hep çok sevmişti, ama bu defa orada olmak garip gelmişti. Eski günleri hatırlamıştı birden. Kızları gördüğünde kendine geldi. Oturma odasındaki

ağacı süslüyorlardı. Her yerde süsler vardı. Cynthia her zamankinden daha iyi görünüyordu. Olivia ve Jane'e merhaba demek için döndüğünde

Joe'nun da orada olduğunu gördü. Şaşkınlık içinde, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu. Daha o gün onu kafeteryada görmüştü. Joe güldü; utanmıştı. Jane onun yanına gitti ve elini tuttu.

"Joe okul dönüşü beni aldı. Sana sürpriz yapmak istedik."

İkisinin de mutluluktan gözleri parlıyordu. Joe, ilk görüşmelerinden sonra Jane ile ilgili hiçbir şey söylememişti. Bill'in onların birlikte olup olmadıklarına dair en ufak bir fikri yoktu, ama üç ay içinde çok şey değişmişti. Bill ikisine de gülümsedi. Joe'yu çok seviyordu ve onları birlikte gördüğüne sevinmişti.

O gece hep birlikte yemek yediler, sonra da kiliseye gittiler.

Ertesi sabah Bill ve Joe oturma odasına geçtiler. Cynthia kahvaltayı çoktan hazırlamıştı. Öğle yemeğinde onun yeni arkadaşı da onlara katıldı. Zeki bir adama benziyordu. Duldu ve dört tane yetişkin çocuğu vardı. Cynthia'dan çok hoşlandığı belliydi. Bill onu hiç kıskanmamıştı ve buna kendi bile şaşırtı. Boşanmakla doğru bir karar verdikleri açıkça ortadaydı.

Bill ve Joe o gece hastaneye birlikte döndüler ve yol boyunca geçirdikleri güzel günü konuştular. Bill için eksik olan tek şey Isabelle'di. Onu birkaç kere aramıştı. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu, ama sesinden mutsuz olduğu anlaşılıyordu.

Gordon'la son iki aydır araları daha da bozulmuştu. Kaza yüzünden çektikleri yetmezmiş gibi bir de onu Bill'le yaşadıklarından dolayı suçluyor, adeta cezalandırıyordu. Teddy de yavaş yavaş yaşama gücünü kaybediyordu.

Joe yolda giderken "Jane'i aramama kızmadın, değil mi?" diye sordu. Bill gülümsedi.

"O, senin gibi birini hak ediyor. Sen de kurbağaya benzeyen birine layık değilsin zaten." Helena'nın kardeşiyle geçirdiği güne güldüler. Helena nişanlısıyla birlikte Noel için New York'a gitmişti. Gitmeden önce birbirlerine ufak hediyeler vermişlerdi. Bill, Joe ve Jane'in ciddi olup olmadıklarından emin değildi. Evliliği düşünmek için henüz çok gençlerdi, ama onları birlikte görmek çok güzeldi. Olivia da yeni bir sevgilisi olduğunu itiraf etmişti. Bill'in de tanıdığı bir senatörün asistanıyla birlikteydi. Onun dışında herkesin hayatında biri vardı. O, hâlâ Isabelle'i seviyordu, ama o, Gordon ve çocuklarıyla birlikteydi ve sanki ondan binlerce ışık yılı uzaktaydı. Odasına döndüğünde kendini uzun zamandan beri ilk kez yalnız hissetti. Joe, geri döner dönmez arkadaşlarının yanına katılmıştı. Jane ertesi gün onu görmeye gelecekti. Bill, yatağına uzandı ve bir kitap okumaya çalıştı. Ama konsantre olamıyordu. Jane aradığında biraz rahatladı. "Bana kızgın mısın baba?" Babasının arabasıyla kaza yaptığında da aynı ses tonuyla bu soruyu sormuştu.

"Tabii ki değilim. Sana neden kızayım ki?" dedi Bill.

"Joe ve benim birlikte olmamızı nasıl karşıladığını bilmiyorum?" dedi Jane çekinerek.

"Onun için ne hissediyorsun?" Bill bu soruyu keşke evde sorsaydım diye düşündü. Böylece kızının yüz ifadesini görebilecekti.

"Onu çok seviyorum." dedi Jane. "Daha önce hiç onun gibi birini tanımadım."

"Ben de ondan hoşlanıyorum. Büyük zorluklar atlattı.

Aynı anda hem bacaklarını, hem nişanlısını hem de ikiz kardeşini kaybetmiş. Tüm hayatı sonsuza kadar değişti." dedi Bill.

"Biliyorum." dedi Jane. "Bana kazayı anlatmıştı. Nişanlısı kollarında ölmüş. Kendini hiçbir zaman affetmeyeceğini söylüyor."

"Bildiğim kadarıyla kaza onun suçu değilmiş. Hayatta kaldığı için kendini suçlu hissediyor. Zamanla düzelecektir. "

"Onun yanında olmak istiyorum baba." Jane'in sözlerinin ardından uzun bir sessizlik oldu.

"Ne demek istiyorsun Jane?" Bill evlenmeyi düşündüklerini söylemesinden korktu. Bu hiç iyi bir karar olmazdı. İkisi de çok gençlerdi ve Joe'nun katetmesi gereken zor bir yol vardı. Bir daha yürüyebilme umudu hiç yoktu. Bu Jane için büyük bir sorumluluk gerektirirdi. Birbirlerini sevmeleri ve arkadaşlık etmeleri güzeldi, ama daha ciddi bir beraberlik ikisi için de çok kötü olurdu.

"Ben çok ciddiym baba." dedi Jane.

"Galiba anlamaya başlıyorum." dedi Bill. "O da aynı şeyi düşünüyor mu?"

"Öyle olduğunu sanıyorum. Bu konuda hiç konuşmadık, ama o başka türlü bir ilişkiyi isteyecek insan değil."

Bill Joe'nun ağırbaşlılığını seviyordu, ama yine de evlenecekleri fikrini sevmemişti. "Böyle bir karar vermek için çok erken. Sen daha okulunu bitirmedin. Neyse, bunları başka zaman konuşuruz."

Sonra konuyu değiştirdi. Orada çok iyi vakit geçirdiklerini söyledi. Cynthia'nın yeni arkadaşını beğendiğini ve eski eşiyle arasında hiçbir gerginlik olmadığını güzel olduğunu söyledi. Jane, Joe'yu görmeye geldiğinde onu da ziyaret edeceğini söyledi. Telefonu kapattıklarında Bill'in kafası karmakarışık.

Bill o gece Isabelle'le konuşurken bu konudan bahsetti. "Onunla evlenmesini düşünmek bile istemiyorum. Bu utanç verici aslında, çünkü çok iyi bir çocuktur Joe."

"O halde neden evlenmesinler? O yaşıta evlenen birçok genç var. Jane olgun bir kıza benziyor, Joe da pek çok şey yaşamış." dedi Isabelle.

"Onunla evlenmesi çok kötü olur Isabelle. Onunla eşit olan birine ihtiyacı var. Halbuki Joe tekerlekli sandalyeye mahkûm. Jane bunu hak etmiyor."

"Söylediklerin çok korkunç." dedi Isabelle. "Kayak yapmaya arkadaşlarıyla gidebilir ya da başkasıyla dans edebilir. Onunla evlenmesi bunları yapmasını engellemez. Bana birbirlerini sevdiklerini söylemedin mi? Çocuk bisiklet süremiyor diye mi evlenmelerini istemiyorsun? Çok yanlış düşünüyorsun. Böyle saçma sapan bir şeyi düşündüğüne inanmak istemiyorum."

"Ben ne dediğimi biliyorum." dedi Bill. "Hayır, bilmiyorsun!" dedi Isabelle. Bill ve Isabelle ilk defa tartışıyorlardı. "Jane senden daha akıllı. Umarım ona da bunları söylemezsin. Seni asla affetmeyecektir."

Konuyu değiştirdiler ve ikisi de biraz daha sakinleştiler. Bill, Isabelle'e Noel'i Cynthia ve kızlarla birlikte geçirdiğini anlattı. Cynthia'nın yeni arkadaşından bahsetmedi. Çünkü Isabelle boşandıklarını bilmiyordu. Gordon ertesi gün arkadaşlarıyla Saint Moritz'e kayağa gidiyordu ve Isabelle Paris'te, Teddy ile birlikte kalacaktı. Sophie çoktan tatile çıkmıştı. Anneoğul yeniylı birlikte karşılayacaklardı. Bill, Gordon'un ilgisizliğine şaşırmamıştı. Ama bir yandan da Isabelle'den uzak durup, onu üzmeyeceği için seviniyordu. O gece uzun uzun konuştular. Bill çok üzgündü. Onu dört aydır görmüyordu ve çok özlemişti. Rehabilitasyon merkezinde daha uzun süre kalacağı için buluşma hakkında konuşmadılar bile. Telefonu kapattıktan sonra Isabelle'in Joe ve Jane hakkında söylediklerini düşündü. Onunla aynı fikirde değildi. Isabelle bunun ne kadar kötü bir durum olduğunun farkında değildi. Joe'yu çok sevmesine rağmen Jane'in sıkıntı çekmesine gönlü razı olmuyordu. Isabelle çok duygusal olduğu için gerçekleri göremiyordu. Neyse ki Joe ve Jane henüz evlenmeye karar vermiş değillerdi. Bill onunla konuşmaya kararlıydı. Noel ağacını düşünürken uyuyakalmıştı. Rüyasında uzun zamandır ilk defa beyaz ışığı görüyordu. Isabelle'le el ele o ışığa doğru ilerliyorlardı. Onu öperken Joe ve Jane'in de arkalarından geldiğini gördü. Joe tekerlekli sandalyesindeydi, Jane ise üzgün bir halde onun yanında yürüyordu. Babasının yanına geldiğinde onu niçin uyanmadığını soracaktı.

GORDON, Saint Moritz'e, Sophie de Courchevelle'e gidince ev ölüm sessizliğine bürünmüştü. Isabelle bütün gün Teddy'nin yanında oturup ona bir şeyler okudu. Hava karanlıktı ve dışarıda görülmedik bir soğuk vardı. Evin için serin olduğundan Isabelle oğlunu üst üste giydirmişti. Teddy güzel bir Noel geçirmişti. Annesi ona bir oyuncak ayı almıştı, ama onun yerine sağlığını verebilmeyi isterdi.

Gordon'un gittiğini öğrendiğinden beri Bill Isabell'i daha sık arıyordu. Isabelle de onu biriki kere aradı. Hastanede geçen günleri özleyiyorlardı. Gordon gittikten hemen sonra Isabelle posta kutusunda ikisi adına gönderilmiş bir davetiye buldu. Davetiye çok popüler bir çiftten geliyordu. Kadın bir modenin yöneticisi, yaşlı ve tanınmış kocası ise önemli bir bankanın müdürüydü. Isabelle onlarla daha önce bir araya gelmiş miydi, hatırlamıyordu. Gordon adamı belki de bankadan

tanıyordu. Çok güzel bir davetiyeydi ve onları kızlarının ocak ayında yapılacak düğününe davet ediyorlardı. Isabelle geline bir hediye göndermek için bir yere not aldı, ama sonra unuttu gitti.

Artık bu tür şeylere katılmıyordu, Gordon da zaten kendi gidiyor, ona söylemiyordu bile.

Sonraki birkaç günü Teddy ve Bill'le konuşarak geçirdi. Bill yeni yıl arifesinde rehabilitasyon merkezindeydi. Orada birçok eğlence düzenleniyordu. Ayın otuz birinde Isabelle'i arayacak, böylece yeni yıla birlikte girmiş olacaklardı. Isabelle de New York'u arayacaktı. Telefon çaldığında Bill'in aramasını bekliyordu. Telefonda Isabelle'in sesini duyduğuna şaşırmış bir kadın vardı.

"Oh, ne kadar aptalım!" dedi. "Çok üzgünüm, yanlış numara çevirdim. Uçağı kaçırdığımı bildirmek için arıyordum."

Sesi şaşkındı ve alkollü olduğunu biliyordu, ardından telefonu kapattı. Kim olduğunu, nereye uçtuğunu anlayamadan Isabelle de telefonu kapattı.

Bill söz verdiği gibi tam zamanında aradı. Onlar Paris'te yeni yılı kutlarken Teddy uyuyordu. Isabelle de New York'ta gece yarısı olduğunda Bill'i aradı. Bu yaptıkları komikti, ama ikisinin de hoşuna gitmişti. Bill'le konuştuk tan sonra çay yapmak için aşağıya indi, gazeteyi okuyup tekrar yukarı çıktı. Teddy'nin bakıcısına yeni yılın ertesi günü için izin vermişti ve oğluyla kendi ilgilendiği için mutluydu. O gün Teddy geç kalktı. Isabelle tekrar gazete okumaya koyuldu. Bir dedikodu sütununda Gordon'un Saint Moritz'de kalışından bahsedildiğini görünce şaşırdı. Orada arkadaşları ile birlikte olduğundan ve Ağa Han, Prens Charles gibi pek çok tanınmış isimden bahsediliyordu. Sonra başka bir isim dikkatini çekti. Yazı da Ligne Kontesi'nin de aralarında olmasının beklendiğini belirtiliyordu. Bu kadın önceki gün onları kızının düğününe davet eden kadındı. Isabelle onunla Gordon'un arkadaş olabileceklerini düşündü. O arada aklına, telefon edip uçağı kaçırdığını söyleyen kadın geldi. Bir an tüyleri diken diken oldu. Isabelle onun bir şekilde Gordon la ilişkisi olacağına inanamadı. Muhtemelen Saint Moritz'e giden diğer insanlardan birinin arkadaşıydı. Ama bu rastlantı bütün gün içini kemirdi. Hiçbir şey düşünemiyor, ne yapacağını bilemiyordu. Louise de Ligne denen kadının sesini ; duymak istiyordu. Arayıp kolayca telefon numarasını buldu. Uzun bir süre oturup düşündükten sonra numarayı çevirdi. Telefona hemen cevap verildi. "Alo? Efendim?"

"Bayan Ligne mi?" diye sordu. Isabelle. "Evet."

"Saint Moritz, uçuşunuzu teyit etmek için arıyorum." "Bir saat önce size söylemiştim, yarına kadar gidemem. Eşim çok rahatsız." dedi sinirli bir şekilde Bayan Ligne. Isabelle istediğini duymuştu. Önceki gece uçağı kaçırdığını söyleyen kadının sesiydi bu.

"Oh, çok üzgünüm. Özür dilerim Bayan Ligne." "Tekrar teyit etmeme gerek var mı?" diye sordu Kontes hükmeden bir ses tonuyla. Isabelle Gordon'un aşağılayıcı tavrına benzetti onun bu kibirli halini.

"Hayır, gerek yok. İyi yolculuklar." dedi Isabelle ve telefonu kapattı. Titriyor ve bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Ondan neden şüphelendiğini bilmiyordu. Önceki gece onun neden Gordon'u aradığını merak ediyordu. Bir hüküm vermek istemiyordu, ama her şey açıkça ortada gibi görünüyordu. İçinden bir ses aralarında bir ilişki olduğunu söylüyordu. Kadın Saint Moritz'i arayacağına sarhoş olduğu için evi aramıştı.

"Kimdi o?" diye sordu Teddy annesinin odasına girerken. Annesinin yüzündeki ifade onu endişelendirmişti "Kötü bir şey mi var?"

"Hayır, ben... Babanı arıyordum, ama dışarı çıkmış Muhtemelen kayak yapıyordur ya da yemeğe çıkmıştır Daha sonra Bill'le konuşurken bu konuyu açtı. "Biraz abartıyorsun bence." dedi Bill "Ama kadınların inanılmaz sezgileri var bu tür konularda. Senin sezgilerine kendi aklımdan daha çok güvenirim. Cynthia beni aldatırken ben hep hissediyordum. O zamanlar daha mutlu oluyordu."

"Neden aradığımı bile bilmiyorum. Yanlış bir numarada olabilirdi, ama kadın kibar davrandı. Eğer öyle olsaydı hemen telefonu kapatırdı herhalde. Hem sonra neden bizi kızının düğününe çağırsın ki?"

"Eğer düşündüklerin doğruysa, Gordon ona yalnız geleceğini söylemiştir." dedi Bill.

"Daveti kabul ederek ikisini de korkutmalıyım." "Bu senin için önemli mi?" diye sordu Bill, onun yıllardır Gordon'la birlikte olmadığını biliyordu. Ama hâla onunla evliydi. Kazadan bu yana Gordon ona çok kolu davranıyordu. Bir bakıma çevirdiği işleri öğrenmek iyi ol muştı. Hastaneden döndüğünden beri Isabelle'e rezil bu kadın muamelesi yapıyordu.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. Belki de sadece arkadaşlardır. Nasıl öğrenebilirim? Eğer haklıysam bunu bana itiraf etmeyecektir." dedi Isabelle.

"Bir dedektif tut." diye önerdi. Bill basitçe.

"Bu çok kaba bir davranış olur. Eğer öğrenirse çok k; zar. Suçunu bastırmak için bana eziyet eder." Isabelle bu konuda haklıydı.

"O zaman gözünü dört aç. Gazeteleri takip et." diye öğütledi Bill.

"Kendini kolayca deşifre etmeyecek kadar akıllıdır." dedi Isabelle.

Telefonu kapattıktan sonra Isabelle'in aklına bir fikir geldi. Yıllar öncesinden moda dünyasında tanıdığı bir kadın vardı. Birlikte okula gitmişler, iyi dost olmuşlardı. Ama Teddy doğduğundan beri onu görmüyordu. İsmi Nathalie Vivie'ydi ve genç kızlıklarında çok yakınlardı. Isabelle tekrar bilinmeyen numaralar servisini arayarak Nathalie'nin numarasını aldı. Hiç evlenmemişti ve modanın ünlü isimlerinden biriydi. Louise de Ligne kadar önemli bir yeri vardı. Isabelle onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Uygun bir saate kadar bekleyip Nathalie'yi aradı. Günlerden cumartesiydi ve telefona kendisi çıktı, Isabelle'in sesini duyunca şaşırılmıştı.

"Aman Tanrım, sesini duymayalı yıllar oldu... Nasılsın?"

Isabelle kendinden ve Teddy ile geçen günlerinden bahsetti.

"Herkes dünyadan elini eteğini çektiğini söylüyor. Hâlâ resim yapıyor musun?" diye sordu Nathalie. "Zamanım yok." dedi Isabelle.

Nathalie'nin annesi ölmüş, babası tekrar evlenmişti. On sene bir senatörle yaşamış, ama adam karısına geri dönmüştü. Hiç evlenmemiş, çocuğu olmamıştı. İşini çok sevdiğini söylüyordu. Okuldayken çok iyi arkadaşlardı, ama Isabelle Gordon'la evlenince birbirlerinden kopmuşlardı. Nathalie Gordon'dan nefret ederdi. Ona hiç güvenmemişti.

"Sana ihtiyacım var." dedi Isabelle, "bir şey öğrenmek istiyorum." Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu. Bu telefon Nathalie için pek de sürpriz olmamıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Sana birini soracağım, ama bundan kimseye bahsetmeyeceksin. Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Louisc de Ligne hakkında ne biliyorsun?"

Nathalie içini çekti ve ona karşı dürüst olmaya karar verdi.

"Çok yetenekli ve hoş görünümlüdür. Bizden biraz da ha yaşlı olmasına rağmen oldukça hırslıdır. Çalıştığı modaevinin arkasındaki para kaynağının kocası olduğu söyleniyor. Adam çok yaşlı ve tamamen bunak. Sanırım ölmek üzere. O ölünce karısı vârisi olacak. İlk evliliğinden çocukları var, ama kadın onlara pabuç bırakmaz. Parası için bu yaşlı adamla evlenmiş ve geleceğini garantilemek için bir de çocuk yapmış. Adam Fransa'nın en zenginlerinden."

Isabelle bunları duyduğuna şaşırılmıştı, ama öğrenmek istediği başka şeyler vardı. "Başka ne biliyorsun?"

"Isabelle, seni üzecek şeylerin arkasından koşma. Ha yat yeteri kadar acı dolu. Neden bana bunları soruyor sun?" dedi Nathalie.

"Bildiğin bir şeyler var değil mi?" diye ısrar etti Isabelle.

"Bu zaten sır değil. Paris'in yarısı biliyor." dedi Nathalie.

Isabelle kalbinin çarpışını duyabiliyordu.

"Gordon'la bir ilişkisi mi var?" Nathalie güldü, yaşına rağmen Isabelle hâlâ çok saftı. Nathalie onu okuldayken çok severdi. İnsanın içini titreten bir saflığı vardı. Ama artık büyüme zamanıydı.

"Aşağı yukarı on yıldır onun metresi. Her yere birlikte gidiyorlar. Daha önce bunu sana kimsenin söylememiş olmasına şaşırdım. Yıllardır açıkça her yerde beraberler. Herkes biliyor."

"Ben artık kimseyi tanımıyorum." dedi Isabelle, "ciddi misin?"

"Evet, ona mücevherler alıyor. Bir de araba aldı. Sanırım Left Bank'ta bir yerde bir daireleri var. Yazın Hotel du Cap'a gidiyorlar. Geçen yıl onlarla Saint Tropez'de karşılaştım."

Isabelle korktuğundan daha fazlasını duymuştu. "Seni terk mi ediyor?" diye sordu Nathalie. "Eğer öyleyse bir boşanma tazminatı istemelisin. Duyduğuna göre onun için bir servet harcamış."

"Buna inanmıyorum Nathalie." dedi Isabelle. "Emin misin?"

"Kesinlikle." dedi Nathalie. "Eğer bana inanmıyorsan eskiden tanıdığın on kişiyi ara. Hepsi aynı şeyi söyleyecektir."

"Beni terk etmiyor." diye açıkladı Isabelle. "Dün bir şeyler tahmin ettim, ama bu kadarını ummamıştım."

En kötü ihtimalle Gordon'un yeni ya da geçici bir ilişkisi olduğunu sanmıştı Isabelle. O oğluna evde bakıcılık ederken kocasının on yıldır başka bir hayatı olduğunu düşünmemişti.

"Şimdilik seni terk etmek için bir nedeni yok. Öyle bir niyeti olursa, ki tahminime göre Gordon onu zorlayacaktır çünkü zengin ve güçlü bir kadın, kocası ölene kadar hiçbir yere gidemez. Kimbilir belki Gordon'dan da sıkılmıştır. Ona dikkat etmelisin. Çok şirret bir kadındır.

Onun için tehlikeliysen peşine düşer. Moda dünyasında yapar bunu. Yaşlı adamla tanıştığında bir yerlerde terzilik yapıyordu. Adam onu bir kontes yaptı ve işini kurdu Eğer isterse kocanı senden alacaktır." dedi Nathalie.

"Onun için bir tehdit unsuru değilim." diyen Isabelle kendini aptal gibi hissediyordu. Nathalie ona bu haberi verdiği için çok üzgündü. Ona hep değer vermişti. Got don'un bir kadınla ilişkisi olduğunu düşünmeden edemedi. Nathalie, bu ilişkinin on yıldır sürdüğünü söylemişti Gordon tam olarak o tarihlerde Isabelle'i yatağından, kal binden ve hayatından uzaklaştırmıştı. Her şey şimdi bit anlam kazanıyordu.

"Onsuz daha mutlu olursun Isabelle. Ondan hiç hoşlanmamıştım." Isabelle ona kazadan bahsetti, ama Bilim sözünü etmedi. En kısa zamanda birbirlerini tekrar aramaya söz verdiler. Ne kadar acı olsa da, Isabelle gerçeği duyduğuna memnundu. Telefonu kapattıktan sonra oturup bir süre düşüncelere daldı, sonra Bill'i aradı. Onu uy kuşundan uyandırmıştı, ama ona ihtiyacı vardı.

Bill daha tam olarak uyanmadan ona her şeyi anlattı Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Bu tam bir Fransız işiydi Amerika'da on yıllık ilişkiler pek olağan değildi. Pek çok insan boşanırdı. Ama kontes mirasa konmak için kocasının ölmesini bekliyordu.

"Korkunç bir şey bu. Arkadaşının yanılmadığına emin misin?" diye sordu Bill. Tüm şüphelerinde haklı çıkmıştı Gordon tam bir pislikti.

"Nathalie her şeyi bilir. Şimdiye kadar nasıl öğrenmedim?" dedi Isabelle. Paris'in yarısının bunu bilmesi çok aşağılayıcıydı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

"Muhtemelen senin bildiğini, ama sorun çıkarmak istemediğini düşünümüştür insanlar. Burada da aynı şeyler oluyor." dedi Bill.

Kimse ona Cynthia'nın ilişkilerinden bahsetmemişti, ama Bill hep biliyordu.

"Sence ne yapmalıyım?" diye sordu Isabelle. "Ne yapmak istiyorsun?" diye soruya soruyla karşılık verdi Bill.

"Bilmiyorum." dedi Isabelle. "Eve döndüğünde ya da Saint Moritz'i arayıp, bunu yüzüne vurmak isterdim, ama bu pek akıllıca olmaz."

"Bence bekleyip, bir daha üstüne geldiğinde söylemelisin. Onu terk etmeyi düşünüyor musun?" Bill, Isabelle'in bunu yapmasını istiyordu, ama onun bunu yapacağını sanmıyordu. Değişim Teddy için kötü olurdu.

Çocuğun bakımı için yeteri kadar destek olacağına dair bir garanti yoktu. Sevgilisi ile evlenmeyeceği için Isabelle'i boşamak gibi bir derdi yoktu. Bankadaki pozisyonuna bir skandalın zarar vermesini istemezdi. Sessiz kalıp beklemek daha akıllıcaydı. Bill'in dediği gibi, iyi düşünmesi lazımdı.

"Biraz cephaneye ihtiyacın var. Yeteri kadar koz toplayıp, sana gelmesini bekle." dedi Bill.

"Eğer herkes biliyorsa, boşanmamız pek o kadar skandal yaratmayacaktır, değil mi?" diye sordu Isabelle.

"Evet yaratır, kapalı kapılar ardında herkes bilse de bir metresinin olması az bir şey değil. Öte yandan öfkeli bir eşin ortalığı birbirine katması, suçlamalarda bulunması, halkın ona karşı tavır almasına yol açacaktır. Bu işi sessizce halletmek isteyecektir. İpler senin elinde canım. Özellikle de diğer kadın özgür değilse. O özgür kaldığında ise tüm bunlardan kurtulmak isteyecektir. Dikkatli ol hayatım. Eğer onu köşeye sıkıştırırsan boğazına sarılır. Onun için ne olursa olsun bu evlilik bir, amaca hizmet ediyor Ve senin bunu mahvetmene izin vermeyecektir. Çok dik katli ol, üstüne gitme." diye uyardı Bill.

Isabelle ona hak veriyordu. Şimdi elindekileri nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Düşündükçe eve gelmediği gecelerde nerede olduğunu da anladı. O ve Sophie geceleri ne kadar sık dışarı çıktığını yeni fark etmişlerdi. Arkadaşları ile ya da yalnız gittiği tatilleri ve partileri anımsadı. Nathalie haklıydı, tüm bunlar on yıl öncesine kadar uzanıyordu.

"Oldukça ilginç değil mi?" dedi Isabelle. Hâlâ şoktaydı. Gordon birden bir yabancı gibi geldi ona. Bunca yıldır burnunun dibinde olup bitenlerden dolayı kendini aptal gibi hissetti.

"Biraz daha düşünmeni istiyorum. Şimdilik bir şey yapma." dedi Bill endişeyle. Isabelle'in incinmesini istemiyordu.

"Yapmayacağım."

"Unutma, sana vurabilir. Bundan eminim." dedi Bill.

Sonraki birkaç gün Bill'le bu konuda konuşmaya devam ettiler. Gordon eve döndüğünde oldukça mutlu ve neşeliydi. Şaşırtıcı bir şekilde Isabelle'e iyi davranıyordu Hatta Teddy'nin nasıl olduğunu bile sordu. Isabelle, iyi olduğunu söyledi. Ligne hakkında hiçbir şey söylemedi.

Kontesten gelen mektubu ona verdi ve daveti kabul ettiğini söyledi. Tamamıyla masum görünüyordu. Gordon onu dinlerken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hiç tepki vermedi.

"Teddy'nin doktoru biraz daha sık dışarı çıkmamı söyledi. Bunda haklı, sanırım onları tanıyorsun. İkimizi de davet ettiklerine göre senin için bir sakıncası olmayacağını düşündüm." dedi Isabelle.

"Hayır, yok." dedi Gordon ilgisiz görünmeye çalışarak. Bir an, Isabelle, Nathalie'nin yanılıyor olabileceğini düşündü. Gordon sonra tuhaf bir ifadeyle ona döndü.

"İkisi de çok yaşlı, sıkıcılardır. Eğer tekrar dışarı çıkamaya başlayacaksan bence biraz daha eğlenceli bir yer seçmelisin."

"Kızları yeni evlendiğine göre ne kadar yaşlı olabilirler ki?" diye sordu safça Isabelle.

"Çok genç bir kız olduğunu sanmıyorum." Gordon Isabelle'in vazgeçmesi için elinden geleni yapıyordu.

Isabelle onunla uğraşırken çok eğleniyordu.

"Haklısın pek eğlenceli görünmüyor. Yazıp, gidemeyeceğimizi bildireyim mi?"

"Ben ilgilenirim. Bu arada davetiye nerede?"

"Masanda."

"Sekreterim bununla ilgilenir."

"Sağ ol Gordon. Ben de özür dilemek için güzel bir hediye göndereceğim."

"Elizabeth bununla ilgilenir. Sen zaten yeterince meşgulsün."

Gordon elinde davetiyeyle ofisine gitmek üzere çıktı. Bill aradığında Isabelle ona her şeyi anlattı ve güldüler.

"Sen bir canavarsın." dedi Bill. "Ama söylediklerimi unutma. Ona dikkat et, aptal değil. Ne yaptığını görmek için seni izliyor olabilir. Arkadaşın haklıysa ve Paris'teki herkes biliyorsa birinin sana söylemiş olabileceğinden şüphelenebilir."

"Bir şey yapmayacağım." diye söz verdi Isabelle.

Sonraki birkaç gün, Isabelle'in tek yaptığı akşam geç saatlerde ve sabah erkenden odasında olup olmadığını kontrol etmektir. Tam düşündüğü gibi Gordon bütün gece gelmiyordu. Isabelle'in, odasına girmesini yasakladığı için gelmediğinden haberi olacağını düşünmüyordu bile. Büyük bir ihtimalle Louise ile birlikteydi.

Sonraki ay boyunca, Isabelle ve Gordon kedi fare oyunu oynadılar. Gordon Louise ile evli gibiydi. Tıpkı Isabelle'in Bill için hissettiği gibi.

Bill hastaneye yerleşeli beş ay oluyordu. Daha güçlüydü ve sağlığı da daha iyiydi. Artık boynu pek sorun çıkarmıyordu. Yürerken genç bir adam gibi görünüyordu. Destekler bile işe yaramıyordu. Hatta onları kullandığında daha hızlı düştü. Daha önceki direnişlerine rağmen hâlâ seks terapisti ile görüşmeye devam ediyordu. Ama o yine de cinsel hayatının bittiğini iddia ediyordu. Isabelle'le olan deneyiminin başarısız geçmesi onun için büyük bir yıkım olmuştu. Artık hiçbir şeyin değişeceğine inanmıyordu. Yine de Linda Harcourt ile konuşmaktan hoşlanıyordu. Ona sürekli ilginç kitaplar veriyordu, ama o ikna olmamıştı. Mart ayında Joe ve Jane'in gelip nişanlanmak istediklerini söylemeleri işleri daha zorlaştırmıştı. Joe'yu çok sevmesine rağmen bu onu üzmüştü. Cynthia bu konuda Bill'den daha anlayışlıydı. Haftalarca bu konuda tartıştılar. Sonunda Jane ile uzun uzun konuştu.

"Baba, biz çocuk değiliz ve ne yaptığımızı biliyoruz. Yedi aydır onunla birlikteyim ve neye kalkıştığımı biliyorum." Yaraları yüzünden Joe'nun altı bağlanıyor, ilaç tedavisi görüyor ve sadece tek kolunu kullanabiliyordu. Hareket kabiliyeti Bill'inkinden daha azdı. Sonbaharda hukuk fakültesine kabul edilmişti ve oldukça akıllı bir gençti. Doktor kesin emin olmamakla birlikte çocuk sahibi olabileceğini düşünüyorlardı. Linda Harcourt'a ona bazı erkeklerin kendi çabalarıyla yapamamaları da tıbbi yardımla eşlerini tatmin edebileceklerini söylemişti. Belki Joe da onlardan biriydi. O da Linda'nın hastalarından biriydi. Ama henüz çok gençti.

"Ne yaptığını bilmiyorsun." dedi Bill. "Hem fiziksel hem de duygusal olarak sana bağımlı olacak."

"Bu doğru değil. O beni önemsiyor. Senin dışında bana değer veren tek erkek o." dedi Jane "Bir avukat olacak, kazadan sonra eline geçen bir milyon doları iyi bir şekilde değerlendiriyor, bazı yatırımlar yapıyor. Kayalara tırmanamayıp vals yapamaması umurumda değil." "Belki bir gün umursarsın."

"Sen yürüyebildiğin zaman bile annemle bunları yapmadınız. Neden biz sizden daha kötü olalım ki?" diye sordu Jane.

"Çünkü o sakat." diye ısrar etti Bill. "Bu senin sırtında bir yük olacak."

"Çok dokunaklı. Böyle düşündüğüne inanmıyorum." Bill onu Joe ile tanıştırdığına bin pişman oldu. Bunun bir sakıncası olmadığını düşünmüştü, ama yanılmıştı.

Sonraki iki hafta Isabelle, Cynthia ve kızlarıyla hep bunu tartıştı. Sonunda oturup Joe ile konuştu.

"Neler hissettiğini biliyorum, Bill." dedi Joe sakince. Jane'den olanları öğrenmişti. Joe ile evlenmek için evden ayrılmayı düşünüyordu. Ama Joe Bill'e büyük saygı duyu yordu. "Sana hatalı olduğunu söyleyemem. Haklısın. Bunu Jane'den dahi iyi anlayabilirim. İkimiz de genciz. En iyi şartlarda dahi evlilik kolay değildir. Annem ve babam boşandılar. Sen ve Cynthia da öyle. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok. Ama Jane ile özel bir şeyler paylaşıyoruz. Dürüst olmak gerekirse bunu başarabileceğimizi düşünüyorum. Onu sevmek ve iyi bakmak için elimden geleni yapacağım."

Gözleri yaşla doluydu. Bill etkilenmemek için sırtını döndü. "Ama aynı zamanda istemediğin bir şeyi yapmayacak kadar da sana saygı duyuyorum. Ama yürüyememem ya da sol kolumu kullanamamam sevmeye hakkım olmadığı anlamına gelmez. Umarım kendi iyiliğin için sen de buna inanıyorsundur. Ama eğer evlenmemize izin vermezsen, Jane'e vazgeçtiğimi söyleyeceğim. Eğer istediğin buysa senden değil benden nefret etmesini tercih ederim. Sen onun babasisin ve sana daha çok ihtiyacı var." Bill bunları dinlerken kendini çok kötü hissetti. Kızının günbatımında onunla dolaşabilecek bir adamla birlikte olmasını istiyordu.

"Birlikte olmayı denedikten sonra, çocuğunuz olmayacağını anlarsanız ne olacak?" diye sordu Bill; bu, önemli bir meseleydi. "Jane ve ben bu konuyu konuştuk. Hiçbir şey için garanti yok. Bizimki gibi sorunu olmayan pek çok çiftin çocuğu olmuyor."

Joe, terbiyeli, sevgi dolu, Jane için deli olan, zeki, kibar, düşünceli, eğitimli ve maddi durumu iyi olan bir gençti. Ama hayatının geri kalanında tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Uzun süre Joe'yu dinledi, sonra gözünde yaşlarla ona sarıldı.

"Pekâlâ, seni küçük sersem." İkisinin de gözleri yaşlıydı. Konuşmaya çalışırken Bill'in dudakları titriyordu. "Ama eğer onu mutsuz edersen seni öldürürüm."

"Yemin ederim Bill, hayatımın geri kalanını onun için harcayacağım."

İkisi de gözlerini silip gülümsediler. Bill odasındaki dolaptan yarım şişe şarap çıkarttı.

"Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsunuz?" "Haziran ya da temmuzda. Ben de New York Üniversitesi'nde olacağım." Jane sonbaharda yirmisine girecekti ve üçüncü sınıfta olacaktı. Joe da yirmi üç yaşındaydı. Bill ikisinin de mutlu olmasını diliyordu. Henüz çok gençlerdi.

"Buradan ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu Bill. "Bir ya da iki ay içinde. Bir yıldır buradayım ve iyice iyileştiğimi söylüyorlar. Bir süre Minneapolis'teki evime gideceğim."

Bill başını salladı. Bir de tekerlekli sandalyede olmasaydı mutluluktan uçacaktı. İkisi de biraz sarhoş olmuşlardı. Odasına döndüğünde Joe Jane'i aradı. Çok bitkin hissediyordu, Bill'in tepkisinden korkmuştu, ama konuşmaları umduğundan iyi geçmişti. Duyar duymaz Jane sevinç gözyaşlarına boğuldu. Babasının onayı onun için dünyalara bedeldi. Joe ayrıldıktan sonra Jane Bill'i aradı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan gülüyordu. Sonra Cynthia ile konuştu. "İyi ettin. Bir ara endişelendirdin, ama doğru olanı yaptın." Cynthia'nın sesi son derece sakin ve olgun geliyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Bill.

"Sadece biliyorum. Sen de biliyorsun, ama korkuyorsun. Ona iyi davranacaktır." Tek istedikleri buydu, gerisi kadere kalmıştı.

"Öyle yapsa iyi olur. Yoksa karşısında beni bulur."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Duyma, o kadar iyi bir çocuk ki 'hayır' diyemedim."

"Sevindim." dedi Isabelle de aradığında. "Eğer 'hayır' deseydin seni asla affetmezdim."

Isabelle, bütün gece merak ettiğinden, saat dörtte Bill'i aramıştı. Herkes Joe ve Jane'e destek oluyordu Aşktan daha karşı konulmaz bir şey yoktu. Kesin olan bir şey vardı ki Joe ve Jane birbirlerini seviyorlardı.

Paris'te ilkbahar geldiğinde son iki aydır Isabelle'in hayatında değişen bir şey olmamıştı. Öğrendikleri hakkında Gordon'la hiç yüzleşmedi. Doğru zamanı bekliyordu, ama Louise meselesini öğrendiğinden beri Isabelle için her şey değişmişti. Artık Bill'e hissettiklerinden dolayı suçluluk duymuyordu. Zamanının çocuğunu Gordon'dan uzak geçiriyordu. Aynı evde, kim olduğunu bilmediği bir adamdı kocası. Bill, Gordon'un onda bir farklılık sezmesinden endişe ediyordu, ama o ana kadar bir şey anlamış görünmüyordu. Bill her gün aramaya devam ediyordu, ama yakında bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu. Yedi aydır hastanedeydi. Daha sağlıklı ve güçlü olmasına rağmen, vücudunda önemli bir değişiklik olmamıştı. Başlangıçta bir yıl kalmayı planlamasına rağmen, terapistler yakında çıkmak için hazır olacağını söylüyorlardı. Bill mayısta çıkmayı düşünüyordu. Yaşam boyu tekerlekli sandalyeye bağlı olacaktı. Ona sunabilecekleri bir mucize ya da tedavi yoktu. Hayatla barışık kalmalıydı. Bu onun için ağır bir darbeydi. En kötüsü kazada Isabelle'in ölmesi olurdu. Bir daha yürüyemeyecek olması onu bir daha asla görememek demekti. Ona yük olmaktansa ölmeyi tercih ederdi Bill. Isabelle'e oradan çıkacağını söylememişti, ama yakında her şeyi bitirecekti.

Zaman geçtikçe kendine sürekli olarak işkence ediyordu. Onu görmek istiyordu, ama bu doğru değildi.

Teddy'nin son aylarda iyi olması Isabelle için olumlu bir gelişmeydi. Pek çok defa aşağı inip annesiyle birlikte yemek yiyordu. Bill'i aradığında Isabelle coşku doluydu. Ona oğluyla birlikte dışarı çıkıp dondurma yediklerini anlattı. Küçüklüğünden beri böyle bir şey yapmamışlardı. Mayısta on beş yaşına bastığında Teddy'yi ona bağışladığı için Tanrı'ya şükretti.

Ertesi akşam Bill aradı. Yapmak zorunda olduğu şey için kendine zemin hazırlıyordu. İlk defa Isabelle'e yalan söyledi. Teddy iyiydi ve Gordon onunla uğraşmıyordu. Onunla konuşmak için daha iyi bir zamanlama olamazdı. Onu aradığında çok mutlu görünmeye çalıştı. Bir mucize eseri o gün yürümeyi başardığını söylediğinde Isabelle buna inandı. Söylediklerini duyunca önce şaşırdı, sonra gözyaşlarına boğuldu. Onun adına bu kadar mutlu olması Bill'in kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Bu güzel bir kuşu özgür bırakmak gibi bir şeydi. Bill her geçen gün bu hikâyeyi güçlendirdi. Onu, hayatında daha fazla kalamayacak kadar çok seviyordu.

Isabelle'le konuşmadığı zamanlar Washington'daki hayatını planlıyordu. Haziran ayı sonundaki senatör adayı işi için söz vermişti. Ondan önce bir daire tutmalıydı. Haziranda Joe ve Jane'in düğünü vardı. Yarım düzine nedimesi olacaktı Jane'in. Olivia baş nedimeydi. Töreni Greenwich'teki evde düzenleyeceklerdi. Ön bahçede üçyüz konuk ağırlayacaklardı. Cynthia yemek ve çiçek ayarlamaktan deliye dönmüştü. Kızlar ise provalar için terziye gidip duruyorlardı. Joe ve Jane New York Üniversitesinde evli olarak birlikte kalmak için izin almışlardı. Jane, Joe'nun ailesiyle tanışmak için Minneapolis'e gitmişti. Balayı için İtalya'ya gidiyorlardı. Bill'in aklında hep Isabelle vardı. Bir akşam Joe ile birlikte odalarına yürüyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Joe. "Son günlerde çok sessizsin." Onun için endişeleniyordu.

"Gerçek dünyaya dönmeye hazırlanıyorum. Düğün sonrası yapacak çok işim var." Ama Joe Bill'in son günlerde terapilerine devam etmediğini fark etmişti. Linda Harcourt'u da görmüyordu artık. Isabelle'le süreceği bir hayat için tüm ümitlerini kaybetmişti.

Mayıs sonunda bir gün kafeteryada Helena'yı ağlarken gördü. Yanına giderken Helena sandalyesiyle onun yanından hızla geçip gitti.

"Hey, vurup kaçmak suçtur!" diye bağırdı Bill. Helena dönüp Bill'e bakmadan yavaşladı ve durdu. Sonra ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladı. "Yardım ister misin?" diye sordu Bill. Helena yaşlı gözlerle ona baktı. Elini yüzünden çekerken yüzüğünün olmadığını fark etti. Dokuz aydır taktığı muhteşem büyüklükteki elmas yüzüğü artık yoktu. "Konuşmak ister misin?" Birlikte Bill'in odasına gittiler. "Tahmin edeyim mi, yoksa anlatır mısın?" "Sergio aradı... Son zamanlarda durum karışık. Milano'da çalışıyor ve çok uzun süre uzakta kalıyordu. Birkaç ay önce düğünü erteledik. Biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi. Kazadan önce nişanlı değildik. Sanırım bunu, onun için çalışırken düştüğüm için,

kendini suçlu hissettiğinden yaptı. O gün beni geriye doğru ittikçe itti, sonra merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Şimdi ise bunu yapamayacağını, hayatında daha özgür birine ihtiyacı olduğunu söylüyor." Tekrar ağlamaya başlamıştı. Bill omzuna sarıldı. Joe ve Jane'in başına da bunların gelmesinden korkuyordu. Ondan bir gün nefret etmesin diye Isabelle'i de kendinden uzaklaştırıyordu.

Sergio piyasadaki en iyi fotoğrafçılardan biriydi ve henüz yirmi dokuz yaşındaydı. Helena'ya verdiği sözü tutması çok iyi olurdu, ama bir yandan da yapamayacağını şimdiden söylemesi dürüst bir davranıştı.

"İyi olanı yapmış Helena. Evlendikten sonra çekip gitmesini istemezdin herhalde." dedi Bill.

Bill, Isabelle'le ilgili verdiği kararda haklı olduğunu düşündü.

"Böyle olduğuna bir gün sevineceksin, Helena." "Neden sevineyim ki?" diye sordu Helena. "Ona yük olmak istemezdin değil mi? Öyle olursa bir gün senden nefret edecektir." dedi Bill.

"Ben onun için bir yük değilim. Kazadan önce nasılsam hâlâ aynı kişiyim." diye karşı çıktı Helena.

"Hayır, hiçbirimiz aynı değiliz." dedi Bill acıyla. "Artık sınırlarımız var."

"Ne gibi? Dans etmek, kayak yapmak kimin umurunda?" diye sordu Helena.

"Açıkçası o umursuyor, söylemeye çalıştığım bu." dedi Bill. "En azından dürüst davrandı. Onu takdir etmelisin.

"Etmiyorum. O bir pislik!" dedi Helena. "Beni terk etmesi için hiçbir şey yapmadım."

"Sadece şansın kötü. Hepimiz bu yüzden buradayız dedi Bill.

"Böyle olduğumuz için kimseyi sevmeyeceğimizi mı söylüyorsun." diye sordu Helena. "Bence yanılıyorsun Böyle konuşman çok kötü. Peki, ya Joe ve Jane?"

"Hâlâ bir hata yaptıklarını düşünüyorum. Bir gün be delini ödeyecekler. Belki Jane de Sergio'nun yaptığını yapacak." dedi Bill.

"Böyle mi düşünüyorsun? Herkesin yaptığı şeyleri yapmaya bizim de hakkımız var." diye diretti Helena.

"Belki de yok. Ya da en azından benim yok." dedi Bill.

"Son günlerde psikiyatristle konuştun mu Bill?" diye sordu Helena. "Bence buna ihtiyacın var. Ben de topuklu ayakkabı giymek isterdim, ama kahrolası

sandalyeye mahkûmum. Ne yani, tekerlekli sandalyede olan bir kadını sevmez miydin? O kadar alçak olamazsın."

"Belki değilim." Bill, onun söylediklerinde gerçek payı olduğunu biliyordu. Isabelle o durumda olsaydı onu yine çok severdi. "Sadece bazı insanların bunu yapacak kadar olgun olmadıklarını söylemeye çalışıyorum."

"Niye bizi bir buzdağının üstüne bırakmıyorlar?" diye sordu alaycı alaycı Helena. "Böylece her şey çözülmüş olurdu. Böylece kimse bize acımak ya da iyi insan olmak zorunda kalmazdı. Joe ve Jane'i takdir ediyorum. Sevdiğim adamın kör, sağır ya da sakat olması hiç umurumda olmazdı."

"Tamam o zaman, benimle evlen." diye takıldı Bill. "Sen tam bir bela olurdun. İyi görünmüyorsun." dedi

Helena gülümseyerek. "Gitmeden önce psikiyatristi görmelisin. Yoksa aptalca bir şeyler yapacaksın." "Ne gibi?" diye sordu Bill.

"Onlara yük olduğunu düşündüğün için sevdiklerinden vazgeçmen gibi. Onlar adına karar veremezsin." dedi Helena.

"Belki ben daha iyi biliyorumdur." diye ısrar etti Bill. "İnsan sevdiklerini korumak ister."

"İnsanları sen koruyamazsın." diye karşı çıktı Helena. "Herkes kendi seçimini yapmakta özgürdür. Bunu ellerinden alamazsın, saygı duymalısın."

"Belki de haklısın." dedi Bill, "Senden daha yaşlıyım. Belki genç olsaydım daha cesur olurdum. Sen haklısın, belki de Sergio pislüğün teki. Bunu şimdiden bilmen iyi oldu."

"Haklısın, ama yine de acı veriyor." dedi Helena. "Öyle." dedi, Bill. "Acı verir. Ama hayat bu. İnsanın canını yakan şeyler hep oluyor. Belki bir dahaki sefere daha küçük bir yüzüğün, ama daha büyük bir erkeğin olur."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra Helena odasına döndü.

O gece Isabelle aradı.

"Sesin yorgun geliyor. Bugün çok mu yoğun?" diyen soran Isabelle onun tekrar yürüyebildiğini sanıyordu. Bill kendini çok suçlu hissediyordu, ama Helena'nın söyledikleri fikrini değiştirmemişti.

"Evet, öyleydin." dedi Bill. "Ayrılmadan önce yapacak çok işim var."

"İyi iş becerdiler." dedi Isabelle her zamanki tatlılığıyla. Bill'in sesinde günlerdir bir tuhaflık seziyordu. Sesi çok mutsuz geliyordu. Ama yeniden yürüyebileceği için Isabelle fazla endişelenmiyordu. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Cynthia çıldırmak üzere." dedi Bill. "Benim tek yap tığım faturaları ödemek. İşin en kolay kısmı bu." Zor olan Isabelle'e yapmayı düşündüğü şeydi. "Teddy nasıl?" diye konuyu değiştirdi. Isabelle ondan şüphelenmeye başlamıştı çünkü bu onun tarzı değildi.

"İyi." Bill, gelecek hafta bir ev bulmak için Washington'a gideceğini söyledi. Isabelle tekrar Paris konusunu açtı. "Eğer çok yorgun olmazsan düğünden sonra belki buraya gelirsin. Sadece birkaç günlüğüne." Ondan böyle bir şey istemek çoktu, ama çalışmaya başlayınca fırsat bulamamasından korkuyordu Isabelle.

"Bakarız. Haftaya kampanyaya başlamış olabilirim." dedi Bill.

Bu da başka bir yalandı. Haziran sonuna kadar işi yoktu. Paris'e gitmek için vakti olacaktı, ama ona yürüyemediğini söyleyemiyordu. Bu sefer telefonu kapattıklarında Isabelle endişeliydi. Bill'in o kaçtığını düşünmeye başlamıştı. Oysa bu durum Bill yürüyemeyeceğini öğrendiğinde başlamıştı. Bill onu aramayacağına kendi kendi ne söz vermişti, ama sesini duymadan yapamıyordu.

Isabelle, onu üzecek bir şey söylediğini sanıyordu Halbuki Bill ona kızgın değildi. Onu görmeyeli dokuz ay olmuştu. Ve Paris'e ne zaman geleceğini söylemiyordu Isabelle in onun yanına gitmesi imkânsızdı.

Bill onu aramadığı zamanlar işlerini bahane ediyordu

Washington'da bir ev tutmuştu. Aradığında yeni evinden ve işlerinden bahsetti. Aralarına birden görölmez bir duvar örmüştü. Joe ve Jane'in düğünü muhteşem olmuştu. Onlar bağlılık yeminlerini ederken insanlar gözyaşlarını tutamıyorlardı. Joe tekerlekli sandalyesindeydi ve Jane ile eleleydiler. Hiç kimse Bill kadar ağlamamıştı. "İyi misin?" diye sordu Cynthia. "İyiyim." dedi Bill. "Birkaç güne kadar hastaneden ayrılıp rehabilitasyon merkezine gidiyorum. Aklım biraz karışık."

Cynthia başka bir şey olduğunu seziyordu. "Üzgün görünüyorsun." Sonunda onun, küçük kızını gelinlikle gördüğü için duygulandığına karar verdi. Olivia ara sıra yanına gelip oturdu. Jane, dans etmesi gerektiğinde babası ve eşi yerine büyükbabası ile dansetti. Joe bundan rahatsız olmuyordu, ama Bill için aynı şey söylenemezdi. Düğün çok güzel geçmişti. O gece hastaneye dönerken düşündüğü tek şey Isabelle'di. İki gün odasından çıkmamış, terapiye bile gitmemişti. Isabelle onun için endişelenmiş ve aramıştı, ama Bill telefona cevap vermemişti. Yatağında öylesine uzanmış, telefon her çalışında ölmeyi dilemişti.

Sonunda onu arayacak cesareti buldu. "Nerelerdesin?" diye sordu Isabelle. Panik içindeydi. "Onlarla birlikte balayına gittiğini düşünmeye başlamıştım." Sesinden kırılgan olduğu belliydi. Bill bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Ama yaşayacağı üzüntü bundan çok daha fazla olacaktı. Beş yıldan sonra onu hayatından çıkarması imkânsız gibi geliyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı.

"Düğün nasıldı?" diye sordu

"Çok güzeldi. Törende herkes ağladı, ama partide eğlendiler." dedi Bill.

"Anlatsana." Teddy hâlâ uyuduğu için Isabelle'in zamanı vardı. Bill partiden bahsettikten sonra bir anda konuyu değiştirdi. "Isabelle, sana söylemem gereken bir şey var."

Isabelle kalbinin duracağını hissetti. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezmişti.

Isabelle Bill'in birazdan ağzından dökülecek sözlerin çok iç karartıcı olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Senin bu ses tonundan hiç hoşlanmadığımı biliyor musun?" Isabelle nefesini tutarak birazdan patlayacak bombayı bekledi.

"Cynthia ve ben hayatımızda yeni bir sayfa açmaya karar verdik." dedi Bill. Bir anda bitmek tükenmek bilmeyen bir sessizlik oldu. Isabelle, Bill'in söylediklerini anlayana kadar bu sessizlik sürdü.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Mümkün olduğunca kibar olmaya çalışıyordu Isabelle, ama bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Her zamanki gibi sabırla açıklamasını bekledi.

"Evliliğimizi yenilemeye karar verdik." Aslında bu Bill'in ikinci yalanıydı, bu da Isabelle'e söylediği yalanlar dan biriydi. İlk yalanını sakatlanmadan önce söylemişti. "Rehabilitasyon merkezine girdiğimden beri her şey çok değişti. Evliliğimizin kızlar için önemli olduğuna karar verdik." Kızların biri evli, öteki ise 22 yaşındaydı. Yetişkin iki kız için annelerinin ve babalarının evlilik yeminlerini yenilemeleri ne kadar önemli olabilirdi ki?, ama Isabelle tüm bu duyduklarından sonra nedenini sormadı.

"Ne zaman karar verdiniz?" Isabelle'in tüm vücudu titriyordu, ama sesi mümkün olduğunca sakin geliyordu.

"Birkaç hafta önce." Bill'in sesi çok bencildi ve kendi de ne söylediğini düşünmeye başlamıştı.

"Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum." Bu düşüncesinde haklıydı Isabelle. Bill'i çok iyi tanıyordu, ama beş yıldan sonra bu yaptığı çok şaşırtıcıydı. "Paris'e gelmemek için yaptığın planların nedeni bu muydu?" Her şey şimdi anlaşılıyordu. Bill'in bir şeyden endişelendiğini anlamıştı, ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Daha fazla konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum." Bill'in sözleri trafik kazasının şiddetinden daha ağırdı. Isabelle bir süre konuşmadı, bir an hafızasını kaybettiğini sandı. Sanki ciğerlerine hava gelmiyordu ve kazadan sora ilk kez kalbini hissedemiyordu. Sanki Bill onun üzerine kocaman bir kaya atmıştı ve Isabelle ona cevap veremeyecek kadar ezilmişti. Ama bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı.

Bill'den bu sözleri duymayı hiç ummamıştı. Teddy'nin hatırı için Gordon'dan ayrılmaktan vazgeçmişti. Isabelle, Bill'in Cynthia'ya geri dönmesinin

onu ne kadar etkileyeceğini dikkate almadığını düşündü. Ama Bill'i seviyordu ve onun için en iyi olan şeyi dinlemeliydi.

"Ne söylemem gerektiğini bilemiyorum. Senin için çok sevindim." Bill sadece bacaklarını değil evliliğini de kurtarmıştı. Isabelle yalnızca Bill'in iyiliğini istiyordu. Bill onun ağladığını duydu ve o an ölmek istedi. Isabelle bilse de bilmese de Bill'in yapabileceği en iyi şey buydu. Bill'i bu duruma sokan şey sadece Isabelle'e duyduğu aşktı. Bill ne söylerse söylesin

Isabelle'in kalbinin parçalandığını biliyordu. Birbirlerine verebilecekleri esas şey kalpleriydi.

"Kendine iyi bak." dedi Bill. "Gordon'un sana hükmetmesine izin verme. Elindeki kozları iyi değerlendir ve eğer sana eziyet ederse kozlarını ona karşı kullan. Seni bir daha rahatsız edemez! Louis'in kocası yaşadığı sürece, seninle evli kalmak istiyor." Bill bu konu hakkında çok düşünmüştü ve onu endişelendiren tek şey buydu şimdi. Gordon'un Isabelle'e eziyet etmesini istemiyordu. Küçük aşkı dışında Isabelle'i Gordon'dan koruyamıyordu.

Isabelle'in "Bunun için endişelenmen çok hoş." diyen sesi çok şaşırtıcı ve çarpıcıydı. "Anlamıyorum, Cynthia ile aranızın bu kadar iyi olduğunu hiç anlatmamıştın. Bu nasıl ve ne zaman oldu?"

"Bilemiyorum, belki çocuklar evlenmeye karar verdiğinde biz de evliliğimizi bir gözden geçirmeye karar ver dik." Aslında boşanmaları Jane ve Joe'nun evleneceklerini açıklamalarından hemen sonra mart ayında gündeme gelmişti. Cynthia dokuz aydır birliktelik yaşadığı insanla ciddiydi. Bill de onun için mutlu oluyordu ve seviniyordu. "Ne olursa olsun her zaman mutlu ol. Seni tüm kalbimle seviyorum Bill." Isabelle bu sözleri tüm içtenliğiyle ve cömertçe söylemişti.

"Biliyorum." Gözyaşları Bill'in yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu, ama sesinden belli etmemeye çalışıyordu. Özgürlüğü Isabelle'i ikna etmesine bağlıydı.

"Ben de seni çok seviyorum Isabelle!" Bill, Isabelle'e onu her zaman seveceğini söylemek istedi fakat bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. "Kendine iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, her zaman yanında olacağım." "Cynthia'nın bundan hoşlanacağını sanmıyorum." dedi Isabelle.

"Otuz yıl çok uzun bir zaman, buna alışması kolay değil." Ama Bill çoktan alışmıştı. Aynı nedenden dolayı, ama Isabelle onun kalbini çalmıştı ve bildiği bir şey vardı ki o da daima Isabelle'in kalbinde olacaktı.

"Seni çok özleyeceğim Bill." dedi Isabelle ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Ama senden mutlu olmanı diliyorum... Mutlu ol... Kendine iyi bak Bill. Sen iyi şeylere layıksın." Bill, Isabelle'e yaptıklarından dolayı cehennemde yanmaya layık olduğunu düşündü. Ama hâlâ Isabelle'e verdiklerinin çektiği acılardan daha büyük olduğunu düşünüyordu. Isabelle'in de bir gün bunu fark edeceğine emindi.

Sade bir şekilde "güle güle" dedi ve nazikçe telefonun ahizesini yerine yerleştirdi. Isabelle de telefonu kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Sesi ölen birinin arkasından ağlayanlarınkine benziyordu.

Teddy koşarak odaya geldi ve dehşete düşmüş gözlerle "Ne oldu Anne?" diye sordu. Annesinin sesini ta holden duymuştu ve daha önce onu hiç böyle görmemişti. Isabelle'in telefonu kapattıktan sonra oturduğu koltuğa, nefes nefese kalarak yaklaştı.

Isabelle birkaç saniye konuşmadı ve odada bir sessizlik oldu, ama hemen toparlanmalıydı.

"Eski bir arkadaşımın öldüğünü öğrendim." Daha ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu Isabelle. Bill artık onun için bir ölüydü. Ölmüştü. Onsuz yaşamayı ve onun telefonlarının olmadığı bir yaşamı düşünemiyordu. Bu belki şu an sahip olduğu bir hükümlü hayatıydı. Isabelle'in sahip olduğu tek şey çocuklarıydı artık. Teddy onu izlerken, Isabelle ayağa kalktı, mantosunu giydi ve Teddy'yi kucaklamak için yaklaştı.

"Ben iyiyim... Sadece biraz üzüldüm. Biraz yürümeye çıkıyorum." Teddy'yi yatırmak için tekrar odasına götürdü. Sonra birkaç saat yürümek için dışarı çıktı. Geri dön düğünde öğle yemeği zamanıydı. Solgun ve bitkin gözlerle etrafına bakıyordu. Teddy'nin dadısı onun için endişelenmeye başlamıştı. Çok saygılı bir biçimde, "İyi misiniz Bayan Forrester?" dedi. Yıllardır onun yanında çalışıyordu, ama onu daha önce hiç böyle görmemişti, çok üzgün görünüyordu. Isabelle soğuk bir gülümseme ile başını salladı. Gözleri adeta iki derin hüznü havuzuydu.

"İyiyim." dedi Isabelle. Adeta bir robot gibi konuşuyordu. Söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ama öğleden sonra oğluna kitap okurken, yanaklarından süzölen dam lalar adeta bir nehir oluşturmuştu. Teddy yavaşça annesinin ellerini okşadı, annesine ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Teddy'yi yatırmaya götürmek için kucakladığı an gözyaşlarına boğuldu. Teddy hüznölü bir şekilde gülümseyerek "Çok üzgünüm anne." dedi.

"Ben de canım."

Isabelle bütün gece boyunca Bill'den başka bir şey düşünmedi. Tüm hayatı boyunca bu kadar kötü bir dönem yaşamamıştı. Bill, Isabelle'in kötü günlerindeki tüm umudu, aşkı ve kahkahayı da götürmüştü. Onun yaşama sarılması için hiçbir şey kalmamıştı ve bir daha asla olmayacaktı. Gordon'un mahkûmu olarak ölecekti ve başka hiç bir şey için tasalanmayacaktı. Hayatının geri kalanını Teddy ve Sophie'ye adayacaktı.

Rehabilitasyon merkezindeki odasında karanlıkta yatıyordu Bill. Çağrılana dek hiç kıpırdamadı. Gece boyunca uyuyamamıştı, oraya uzandı ve bir anda ağlamaya başladı. Yapması gereken de buydu. Bunun sadece bir savunma olduğunu bilerek ve inanarak ağlıyordu.

16. BÖLÜM

BİLL, yaşamından çıktı çıkalı Isabelle için günler bitmiyor, tükenmiyordu. Günün hiçbir saatinde rahat edemiyordu. Eskiden de olduğu gibi Teddy'ye bakıyordu. Ama artık hasta olan kendisiydi. Teddy için gayret etse de artık yemiyor, uyumuyor ve çok az konuşuyordu. Kendini, hiç güneş parıltısının ve ışığının olmadığı bir uçurumdan yuvarlanmış gibi hissediyordu. Bill'in sesini özlemişti, ama artık onun nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bildiği kadarıyla Bill Washington'a gitmişti. Cynthia'nın da onunla gidip gitmediğini merak ediyordu. Ama nerede olursa olsun Bill ondan kısa bir süre de olsa uzak kalamazdı. Ve şimdiye kadar hiç ayrı kalmamışlardı. Bill onun hayatında geçici bir hediye idi. Ve o bunun için minnettardı. Ama onu kaybetmenin acısı o kadar aniydi ki, yaşayıp yaşamadığı bile belirsizdi. Bill'i kaybetmek kazadan daha ağır gelmişti.

Gordon bile evde geçirdiği kısa sürede her şeyi fark etmişti. Isabelle'in kötüye giden sağlığının kaza ile alakalı olup olmadığını merak ediyordu. Sophie okuldan eve geldiğinde Isabelle'i görünce dehşete düştü. Isabelle adeta bir ölü gibiydi.

En sonunda bir kahvaltı sonrası Gordon, Isabelle'e sordu.

"İyi misin Isabelle?" Tüm gecesini içeride geçirmesine rağmen Isabelle'in onun evde olup olmadığını fark etmediğini hâlâ bilmiyordu. Isabelle kazadan sonra o kadar zayıflamıştı ki elbiseleri üzerinden düşüyordu.

Isabelle yüzündeki griliği açıklamak için, "Kendimi iyi hissetmiyorum, biraz başım ağrıyor." dedi.

"Önceki rahatsızlığının tekrarı olabilir. Doktoru araşan iyi olur." dedi Gordon ve devam etti.

"Ben haftaya gidiyorum, ben ayrılmadan doktora gitsen iyi olur." Isabelle onun Louise ile birlikte gidip gitmediğini merak ediyordu. Önceki yaz, kendi Bill'le hastanedeyken Gordon'un bütün zamanını Louise ile geçirdiğini biliyordu Isabelle. Bill'in bu yüzden doğal olması onun için bir nimetti. Ama daha fazla tasalanmadı, bu sadece hayatının gerçeğiydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Isabelle, aslında bu onu hiç ilgilendirmiyordu, ama ilgileniyormuş gibi yaptı. Şimdilik yapabileceği tek şey Teddy'ye bakmaktı. Birkaç gün önce Sophie'nin gelmesi sıkıntısını hafifletmişti. "Güney Fransa'daki müşterileri görmeye." Gordon'un bahsettiği kişinin Louise olduğuna emindi, ama tabii ki bunu sormadı.

Gordon ayrılırken "Bugün mutlaka doktoru çağır." dedi, ama Isabelle bunu yapmadı. Yanlış olan şeyi biliyordu, kalbi kırıktı. Bir yıl önceki kazadan dolayı hiçbir şey yapmak istemiyordu. Üzerinden tam bir yıl geçmişti. Bill'in yaşamından çıktığına inanmak da çok güçtü. Artık bir kaza ile ölmek istiyordu. Ölmek, geri kalan berbat yaşamını geçirmekten çok daha kolaydı.

Her yeni gün bir öncekinden çok daha kötüydü. Hayatın ona iyi davranacağına inanmıyordu, onun için ileride ne bir gelecek, ne bir umut, ne de bir beklenti vardı artık. Bill hayatından çıktıktan sonra geride güzel anılar dışında hiçbir şey kalmamıştı. Isabelle Bill'e hiçbir zaman sinirlenmemişti. Onu sadece sevmişti ve tüm hayatı boyunca sevecekti. Isabelle artık eşini kaybetmiş ve ölmek için rahat bir yer arayan bir hayvan gibiydi.

"Yanlış bir şeyler mi var anne?" Sophie endişeli gözlerle bakıyordu.

"Hiçbir şey yok, sadece biraz yorgunum." Isabelle çok kötü görünüyordu ve herkesin bunu fark ettiğini biliyordu. Öğleden sonra Sophie, Teddy ve dadısı Marthe bu konuyu konuşuyorlardı. Teddy, annesinin arkadaşının ölüm haberini aldığı telefondan beri çok kötü görüldüğü söyledi. Fakat Sophie ve dadı Isabelle'in bu durumunun bu olaydan daha başka bir şey olduğunu düşünüyorlardı. Zaten Isabelle doktoru aramaya zahmet bile etmemişti. Gordon da aslında bu soruyu içtenlikle sormamıştı.

Gordon'un aklını karıştıran şeyler vardı. Isabelle onları çözemiyordu. Belki de kötü biten bir aşkın ardından kırılmış kalbinin acısı onu bu hale sokmuştu. Isabelle'le Bill'i düşündüğü zaman kafasında tehlike çanları çalıyordu ve hemen bu düşüncüyü kafasından atıyordu. Gordon, Isabelle'e verdiği gözdağından sonra onun böyle bir şeye cüret edebileceğini sanmıyordu. Ama Bill, Isabelle'in aşkının gücünü anlayamamıştı. Ertesi gün Gordon, Güney Fransa'ya gitmek için evden ayrıldı. Gordon birkaç hafta evden uzak kalmayı planlıyordu ve Isabelle ona hiç soru sormadı. Gordon'un gitmesi Isabelle'i rahatlatıyordu.

Gordon üç hafta sonra geri döndüğünde Isabelle'i çok daha kötü bulunca şok oldu. Gordon mutlu ve sağlıklı bu olarak görünürken, Isabelle öldürücü bir hastalıkla boğuşan biri gibiydi. Hastalıkları Teddy ile aynı gibiydi sanki

Teddy ile Sophie bir gün annelerinin hastalığı hakkında konuşurken, Teddy annesinin birkaç haftadır doktora gittiğini ve bir nebze de olsun sağlığına kavuştuğuna söylemesine rağmen, Sophie kendini tutamayarak ağladı Teddy ne daha fazlasını bilmek ne de evde başka bir hatanın bulunmasını istemiyordu.

Gordon, ağustosta tekrar yurtdışına gitti. İş gezisi sırasında İtalya ve İspanya'ya da gidecekti. Sophie de birkaç haftalığına arkadaşlarını görmeye İngiltere'ye gitmişti Isabelle Teddy ile yalnız olmaktan mutluydu. Artık eskisi gibi oğluna kitap okuyabiliyor, onun için çaba harcıyor ve artık endişelenmiyordu, ama hâlâ kendisini eskisi gibi sağlıklı hissetmiyordu. Kazayı unutmak Bill'i kaybetmek ten çok daha kolaydı. Artık her sabah Bill'i düşünerek uyanıyor ve ölmek istiyordu.

Tüm bunları Sophie ve Gordon gittikten, Teddy is<şiddetli bir yaz gribine yakalandıktan sonra düşünmeyi başlamıştı. Önceleri, sadece basit bir yaz gribi gibi göm nen bu hastalık mikrobu göğsüne kadar inmişti. Teddy çok ateşli bir hastalık geçiriyordu ve doktorlar da daha da kötü olmaması için birçok antibiyotik veriyorlardı Teddy'nin ateşi yükseliyordu, ama ne Isabelle ne de dadı sı bir şey yapamıyorlardı. Üçüncü gün zar zor nefes alma ya başladı. Hatta doktorlar bile durumdan endişe etmeyi başladılar. İki gün sonra da zatürree teşhisi konuldu. Durumu gitgide kötüleşti. Beş gün sonra Teddy'yi hastane ye kaldırdılar ve Isabelle

de onunla hastanede kalmayı başladı. Gordon'u çağırmayı düşündü, ama onu rahatsız etmek pek doğru olmayabilirdi. Zaten Gordon Teddy'nin durumuyla hiçbir zaman ilgilenmezdi.

Teddy gözlerini kocaman açarak "Anne ölecek miyim?" diye sordu. Isabelle sürekli Teddy'nin kafasına ve bileklerine ıslak bezler koyuyordu. Ama hemşireler ona bakmaktan mutluydu.

"Tabii ki hayır, ama artık kendine gelmelisin, saçma bir mikrop yüzünden uzun süredir hastasın."

Ama o gece Teddy'nin ateşi daha da yükseldi ve ertesi gün Isabelle Gordon'u çağırdı.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum; bu bir tür virüs, ama o çok hasta." Isabelle sesi eskisinden daha kötüydü ve çok yorgundu.

"O zaten her zaman hasta." Gordon biraz sinirliydi. Gordon, o sırada Toscana'daydı ve ne tür bir iş için orada olduğunu tahmin etmek zordu, ama şüphesiz Louise ile geçirdiği başka bir tatildi, ama artık Isabelle bunu hiç umursamıyordu.

"Buradan benim yapabileceğim bir şey yok." dedi Gordon.

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm." Onu neden aramıştı ki Isabelle. Sadece rahatsız etmişti onu.

Gordon "Daha kötü olursa beni ara." deyip telefonu kapattı.

Isabelle daha kötü olursa, onun orada ne yapabileceğini kendine sordu. Yoksa Teddy öldükten sonra mı aramalıydı, o da mı rahatsız ederdi yoksa? Daha fazla bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Isabelle iki gün daha bekledikten sonra Sophie'yi aradı. Teddy sayıklamaya başlamıştı ve Isabelle artık panik içindeydi; onunla konuşmaya çalışıyordu. Doktorlar ona ağır antibiyotikler veriyorlardı, ama şimdi de karaciğeri zarar görmeye başlamıştı. Doktorlar kalbinden de endişe duyuyorlardı. Onların bu endişeleri Isabelle'e de yansdı Sophie o gece İngiltere'den döndü. Geldiği gece o ve Isabelle saatlerce hiç uyumadan Teddy'nin başında oturdular. Her ikisi de yatağın iki ayrı başucunda oturmuş, biri Teddy'nin sağ elini, diğeri de sol elini tutuyorlardı. Teddy zaman zaman uykusunda konuşuyordu, ama bunun çok az bir kısmı anlaşılıyordu. Sonraki sabah uyandığında biraz daha sessizdi. O sabah hava sıcak ve nemliydi. Teddy adeta dokunulamayacak kadar sıcak ve ateşliydi, ama o soğuktan donduğunu söylüyordu. Doktorlar gelip gidiyorlardı, hemşireler sürekli onu kontrol ediyorlardı. Gece geç saatlerdeki bir doktor kontrolü sırasında durumunun pek iyi olmadığını söylediler.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Isabelle.

"Kalbinden endişeleniyorum. Uzun süre böyle dayanamaz, çok hassas bir çocuk." dedi Doktor.

Isabelle çoktandır bunun farkındaydı ve doktorların ona daha fazla bir şey yapamayacaklarını anlayınca yıkılmıştı. Ve korktuğu başına gelir gibiydi. Teddy ölüm ile yaşam arasındaki çizgide bir hafta daha geçirdi.

Sophie de Isabelle de çok yorgunlardı ve hemen hemen Teddy kadar kötü görünüyorlardı. Isabelle'in Toscana'yı iki hafta önce aramasından sonra Gordon'un bir daha arayıp Teddy'nin durumunu sormaması Isabelle'i adeta çılgına çevirmişti. Isabelle, Gordon'un Teddy'yi iyileşmiş varsaydığını düşündü. Üçüncü hafta başladığında Teddy'nin bilinci kapandı. Zatürreesi artık iyice ağırlaşmış ve birçok kez nöbet geçirmişti. Isabelle bunun daha ne kadar süreceğini düşünemiyordu, hole gidip uzun süre ağladı. Ve odaya dönüp Teddy'nin yanına tekrar oturdu. O gece Gordon'u tekrar aradı. Isabelle'in de tahmin ettiği gibi Gordon çocuğun iyi olduğunu sanıyordu ve onun ne kadar hasta olduğunu duyunca dehşete düştü.

"Eve gelmeyi düşünmüyor musun?" diye sordu Isabelle. "Sence gelmeli miyim?" Gordon'un sesi pek mutlu değildi ve endişelendiği belli oluyordu. Durum onun sandığından çok daha kötüydü. "Sana kalmış, o çok hasta."

Gordon Isabelle'den bir gün sonra aramasını istedi. Isabelle ve Sophie o gece boyunca Teddy'nin başında oturdular, saat sabahın beşinde Teddy gözlerini açtı ve onlara gülümsedi. Her ikisi de bunun iyiye işaret olduğunu düşündüler, ama hemşirenin söylediğine göre ateşi hiç düşmemişti. 40 derecenin üzerindeydi, ama Teddy konuşabiliyordu. Doktorların bir anda içeri girmesiyle aklı karıştı, kalbi de iyice zayıflamıştı. O an Isabelle'in tüm hayatı boyunca korktuğu bir andı, Teddy'nin elini tutmuşlardı ve şimdilik düzgün konuşuyordu. Sophie'ye döndü ve bir melek gibi ona baktı. Isabelle, onu yanaklarından öptüğünde ne kadar kuru ve sıcak olduğunu hissetti. Ağlamasına engel olamıyordu.

"Seni seviyorum canım." dedi Sophie. Teddy ablası ile her zaman iyi anlaşmıştı, ikisi de birbirlerine karşı çok sabırlı ve şirin davranıyorlardı. Tüm hayatı boyunca acı çekmişti ve bundan asla şikâyetçi olmamıştı ve şimdi de şikâyet etmiyordu. Yarı uyanık, yarı uykudaydı. Isabelle, onun ruhunu dans ettiği uçurumun kenarından kurtarmak için umudunu hiç kesmemişti. Onu kaybetme düşüncesini kaldıramıyordu, fakat ona olacakları durduramazdı. Teddy annesine döndü ve gülümsedi.

"Mutluyum anne, çok mutluyum!" Sonra sessizce ablasına döndü ve "Seni seviyorum Sophie." dedi.

İçini çekti ve öldü.

Ona acı veren ruhunun bedeninden ayrılışı huzurlu ve sessiz oldu. Isabelle onun ölü bedenini kucaklayıp ağlamaya devam etti. Sophie hıçkırarak annesine sarıldı. Teddy yatağa uzanmış olarak çok güzel görünüyordu, iki kadın son kez Teddy'yi öptüler ve odadan çıktılar. Sıcak bir gündü, Isabelle sokağa çıkana dek kendini kaybolmuş gibi hissetmişti. Teddy'nin onlardan ayrıldığına hâlâ

inanmıyordu. Bu hayal edilemez, akla bile getirilemez bir şeydi. Teddy'nin son halini hayatı boyunca unutamayacağını biliyordu, Teddy ölürken o kadar güzel görünüyordu ki Birbirlerine sarılmış ağlayarak sokağın ortasında duran iki kadın vardı şimdi. Sokaktan bir taksi çevirdiler ve eve git tiler. Isabelle Teddy'nin odasına girince daha şiddetli ağ lamaya başladı.

Teddy, gerçekten SaintExupery'nin kitabındaki Küçük Prens gibiydi. Kısa yaşamı boyunca Isabelle'e neşe w sevinç vermişti, ama şimdi o kendi dünyasına gitmişti Sophie'ye bir fincan çay yaptırdı ve hemen Gordon u aradı. Gordon un sesi akıllara durgunluk verecek kadar rahattı. Olayı öğrenince sersemledi, akşama evde olacağını söyledi. Gordon olayı öğrenince ne ağladı ne üzgün olduğunu söyledi. Her zamanki gibi hemen hemen hiçbir şey söylemedi ve telefonu kapattı. Isabelle aklından Bill'ı aramayı düşündü, ama bunun saçma olacağını düşündü uzun zamandır Bill'le görüşmemiştir ve Bill oğluyla hiç tanışmamıştır. Onu artık rahat bırakması gerektiğini, onu tekrar aramanın ve onun tekrar hayatına girmesinin doğru olmadığını biliyordu.

Öğleden sonra Sophie ile birlikte cenaze evine gittiler ve bazı belgeleri doldurdular. Teddy için sade bir tabut aldılar, Sophie de zambak ve beyaz gül sipariş etti. Onlar ve dadısının dışında kimsenin cenazeye gelmeyeceğini biliyordu. Teddy hiç okula gidememiştir ve arkadaşı yoktu. Isabelle onu dışarıdan ayrı yaşatmıştı. Onu tanıyan ve bilen çok az kişi vardı. Isabelle hâlâ onsuz nasıl yaşayacağını düşünüyordu. Teddy onun sadece hayatı değil kalbi ve işi olmuştu. Eve döndüklerinde Isabelle hâlâ ağlıyordu, Sophie ise avutulamayacak durumdaydı. Ve Gordon o gece geç saatlerde Roma'dan döndü, ilk kez biraz çökmüş görünüyordu.

Ertesi gün Isabelle ve Sophie ile cenaze evine gittiler. Tabut açıldı ve Teddy tabutun içinde yatıyordu. Onu orada görmeye dayanamıyorlardı. Teddy öldükten sonra hayatında hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu. Gordon Teddy'yi orada görmek istemediğini söyledi ve Isabelle ilk kez onu anladı. Gordon onun babası olmasına rağmen, Teddy'nin hastalıklarına ve yaramazlıklarına dayanamıyordu. Gordon için artık çok geçti.

O gece yemek sırasında üçü de hiç konuşmadı. Çünkü Teddy'yi konuşmak çok acı veriyordu. Yemekten sonra Isabelle kendi odasına gitti, yatağına uzandı ve çocuğunun narin hayatını düşündü. Teddy onlardan kaçıp giden bir kelebek gibiydi. Isabelle, Tanrı'nın Teddy'yi ona bağışladığı ve onu sevdiği için minnettardı.

Ertesi gün cenaze töreni kilisedeki küçük cenaze odasında yapıldı. Methiye, onu hiç tanımayan ve adını bile yanlış telaffuz eden bir rahip tarafından yazılmıştı. Tabu tun mezarlığa götürülüşü Isabelle'i adeta yok etmişti Onunla burada ayrılacağına inanamıyordu. Ve kendini tabutun içine atmak istiyordu. Ayrılmadan önce Teddy'yi yüzlerce defa öptü ve kitabın arasına koymak için beyaz güllerden bir tane aldı. Kendini suyun altına çekiliyormuş gibi hissediyordu. Eve geldikleri zaman ne kadar hasta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zar zor nefes alabiliyor ve hareket edebiliyordu. Her geçen saniye daha çok acı veriyordu.

Öğleden sonra Gordon odasına geldi. Isabelle'e kaşları çatık bir şekilde bakıyordu. Isabelle yatağına uzanmıştı ve yüzü bembeyazdı.

Gordon, "Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum." dedi Gözleri üzgün ve endişeliydi. Isabelle'in etrafında olmak tan nefret etmeye başlamıştı. Çünkü Isabelle her zaman rahatsız ve hasta görünüyordu.

"Sanki Teddy'den sonraki gün seni gömecekmışız gibisin! Neyin var?"

"Oğlumu daha yeni kaybettim." Isabelle duyduklarına inanamıyordu.

"Ben de, ama sen iki aydır böylesin."

"Ben mi? Üzgünüm." Yüzünü hemen ondan çevirdi onu görmek istemiyordu Isabelle ve bir an önce evden ayrılmasını diledi.

"Seni böyle görmek Sophie için de çok kötü." Bunu söylerken Gordon'un sesinde hiçbir ifade yoktu. "Bunu zaten bekliyorduk." diye hatırlatarak sözlerine devam etti. "Biliyorum, özellikle geçen seneki kazada aldığın darbelerden sonra bu senin için ikinci bir şok oldu." Isabelle'in sağlığının eskisi gibi olmadığını düşünüyordu Gordon. Isabelle onu izlerken adeta çarpılmıştı, ne kadar duygusuz ve soğukkanlıydı. Hiç kimse onun birkaç gün önce oğlunu kaybettiğine inanmazdı. Sanki evin bir üyesi değil de bir ziyaretçi gibiydi. Ve babası görünümünde de değildi. Gordon sert bir şekilde Isabelle'e bakarak tuhaf bir soru sordu. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Ne için? Odası için mi? Hayatı için mi? Yoksa giysileri için mi?" diye sordu Isabelle. Bunları düşünmek ona acı veriyordu.

"Teddy'ye bakmak, son 15 senedir yaptığın tek şeydi. Şimdi kendini onunla beraber gömemezsin." dedi Gordon. Isabelle neden olmasın diye düşündü, ama ona söylemedi. Zaten yakında öleceğini ve bu yüzden şanslı olduğunu düşündü. Teddy'yi kaybettikten sonra Sophie dışında yaşaması için bir neden yoktu, fakat Gordon'un bir sonraki sözleriyle sersemledi. "Bence Sophie iki hafta sonra okula döndüğünde sen de onunla gidip Grenoble'da kalmalısın. Bence çok iyi bir fikir bu. Bu evden biraz uzak kalmaya ihtiyacın var ve Sophie ile kalmak senin için iyi olur." Isabelle onun ne demek istediğini hemen anladı; onu evden kovacaktı ve bu sayede Louise ile kalabilecekti. Çok akıllıca bir plandı ve Teddy'nin ölümünden dolayı kolayca uygulabilecekti. Çok zekiydi.

"Sen ciddi misin?" Isabelle, Gordon'un yüzüne bakarak güldü. Gordon çok endişeli görünüyordu ve Isabelle'in ayrılacağını ummuyordu. Isabelle'in Teddysiz kendine meşgul olacak bir şey bulamayacağını ve tekrar karısı olarak yaşamak isteyeceğini düşünerek dehşete düşmüştü.

"Benim oraya gideceğimi gerçekten düşünüyor musun? Eminim ki Sophie de onun ayağının altında dolaşmamdan hoşlanmaz." Isabelle'in yapmak istediği en son şey oraya gitmekti.

"Yalan söylüyorsun." Gordon yine durumdan rahat sızdı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Konuşmaların da bir kesinlik vardı, bu oynadıkları oyunda Isabelle'in elinde yeterli bahane ve yalan vardı. Artık Sophie ile olacağı yalanıyla kandırılmak istemiyordu. Zaten Teddy'yi kaybetmek onu yıkmıştı, şimdi de onun yasını tutarken kızına bir baş belası olmak istemiyordu. Onun duygulan ve haysiyeti vardı ve artık Isabelle gözünü açmıştı. Gordon'un yapmak istedikleri adeta önceden biliyormuş gibiydi.

"Çocuk bakmak dışında ne yaptığını hâlâ bilmiyorum." Gordon'un sesi çok tatsızdı.

"Çocuk dediğin seni oğlun ve o şimdi öldü. Biraz saygı göster; hem ona hem de bana." Isabelle, onunla bu şekilde konuşmaya ilk kez cürret etmişti ve Gordon bu durumdan hiç memnun değildi.

"Bana nasıl davranmam gerektiğini öğretmeye çalışma Isabelle. Hatırlarsan geçen sene kaza döneminde, senin davranışlarına tahammül etmişim. Ama şimdi saçma sapan laflarına daha fazla katlanamayacağımı."

Isabelle endişeli gözlerle sordu. "Gerçekten mi?" Hay ret verici bir hızla Gordon'un tahammül sınırına yaklaşıyordu. "Peki, ne tür davranışlardı bunlar?"

"Ne tür davranışlar olduğunu biliyorsun. Senin Bill Robinson ile olan aşk macerana katlandım. Seni boşamadığım için çok şanslısın." Gordon'un kozları ve silahları ortaya çıkmıştı, ama daha fazlasını kaybedecekti. Isabelle artık ondan korkmuyordu. Teddy'nin ölümünün ardından Gordon, Isabelle'e hâkim olamıyordu artık. "Ve de ben son 20 senedir davranış şekline katlandığım için de çok şanslısın. Ve aynı şekilde 15 yıl çocuğum da buna katlandı."

Ölümüne savaşıyorlardı artık. Isabelle oğlunun ölümünden bu kadar kısa zaman sonra bu konuşmayı beklemiyordu, ama hazırdı. Bir anda Bill'in ona "Gordon atağa geçene kadar elindekileri idareli kullan." dediğini hatırladı. Artık Gordon atağa geçmişti. Teddy'nin cenaze günüydü. Gordon'un yaptığı korkunç bir gaddarlık ve saygısızlıktı, ama yine de ondan beklenebilecek bir şeydi bu.

Gordon, durmuş ona bakarken bir tokat atmak istedi, ama cesaret edemedi. "Sana artık katlanamıyorum. Eğer kendine dikkat etmezsen Isabelle, kendini elinde bavulla kapı dışında bulursun!"

"Artık beni hiç korkutamıyorsun Gordon." Isabelle'in kaybedeceği bir şey kalmamıştı. Artık Teddy için projeler yapmayacaktı ve Gordon'un onu atması Isabelle'i kaygılandırmıyordu. Eğer Gordon onu atarsa bu onun için bir nimet olurdu. "Beni artık korkutmuyorsun." Gordon bu sözleri anlamıyordu ve Isabelle'in ne kastettiğini çözemedi.

"Peki, seni evden atarsam nereye gideceksin?" Gordon bu sözleri nefretle söyledi. Isabelle gözlerini Gordon'a dikmişti ve rahatlığına dikkatle bakıyordu.

"Belki sen ve Ligne Kontesi, Rue de Bac'taki dairende kalmama izin verecek kadar nazıksınızdır? Farz edelim ki beni kovdun, o seninle burada mı kalacak?" Isabelle rahattı ve bir bayana yakışacak şekilde konuşuyordu. Ama Gordon yaralı bir aslan gibi kükredi. Isabelle'e yaklaştı, Isabelle, Gordon'un tüm gözeneklerini görebiliyordu. Çok sinirliydi ve bu yüzden titriyordu.

"Ne söylediğini bilmiyorsun!" diye bağırdı, Isabelle'in söyledikleri onu sersemletmişti. Bir anda hiç ummadığı bir darbe almıştı ve tüm dengesi bozulmuştu.

"Belki ben bilmiyorum, ama son on yıldır tüm Paris biliyor. Yeni yıl arifesinde Louise yanlışlıkla burayı aradı. Biraz içkiliydi. Duyduklarıma inanamadım. Bu yüzden be nimle Bill Robinson hakkında konuşma. O bu olayların dışında."

"Hâlâ senin hayatında mı?" Gordon'un bunu bilmeye hakkı yoktu, ama Isabelle ona anlattı. Isabelle'in Louis'i bilmesi ve bu konu hakkında tek bir kelime bile etmeme si Gordon'u çok şaşırtmıştı.

"Hayır, değil, ama Kontes'in senin yaşamında olduğunu biliyorum. Seninle İtalya'daydı." Gordon itiraz etmedi, Isabelle'in söyledikleri doğrudu ve birçok insan bunu biliyordu.

"Kocasını ölmeden önce seninle evlenmeyeceğini de ya da evlenemeyeceğini de biliyorum. Bu senin için bir engel. Benimle ne yapmayı düşünüyordun Gordon? Beni başından atmayı planlamıştın, beni Grenoble'a Sophie'nin yanına gönderecektin."

"Sen delisin. Oğlunu kaybetmek seni etkilemiş, senin saçma sapan laflarını dinlemiyorum." Gordon kaçacakmış gibi görünüyordu. Başka bir şey duymak istemiyordu

"Hayır." dedi Isabelle. "Ben sadece kalbi kırık biriyim, deli değilim. Bunca yıl yaptıklarına göz yumdum. Gece evde bile kalmıyordun ve ben bunu bilemeyecek kadar aptaldım, çünkü hep beni yıldırmaya çalıştın. O günler geride kaldı."

"Evimden def ol!" Gordon öfkeden titriyordu.

"Gideceğim, en yakın zamanda; artık onunla beraber kalırsın." Gordon hızla odayı terk etti ve birkaç saniye çarpan kapının sesi duyuldu. İnanılmaz bir tabloydu, Isabelle terk edildiğinin farkına vardı, ama hiç umursamadı. Biraz Teddy'yi kaybetmeye benziyordu çünkü ikisinde de özgür kalmıştı. Bill'i ve Teddy'yi kaybetmek ondan çok şey götürmüştü ve artık kaybedeceği bir şeyi kalmamıştı, Sophie dışında. Gordon bu ayrılıkla Isabelle'i yıllardır süren acılardan ve yalanlardan kurtarmış oluyordu.

"Sana ne söyledi anne?" Sophie çok sakince sordu. Daha önce hiç annesinin odasına girmezdi. Babası çıktıktan sonra içeri girdi. Çok tedirgindi. Daha

önce onları hiç böyle kavga ederken görmemişti. Isabelle yatağın kenarına oturmuştu "Önemli değil." dedi. Biraz sarsılmış görünüyordu.

"Hayır, önemli, sana kötü davranıyor. O benim babam, onu seviyorum, ama sana daha fazla böyle davranmasını istemiyorum."

Özellikle o gün Teddy'nin cenazesinden sonra çok gaddarca davranmıştı. Isabelle olanların farkına varmıştı. "Bana sadece evi terk etmemi söyledi." Isabelle çok soğukkanlıydı, Sophie tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Bunu yapacak mısınız?" Sophie'nin gözleri iri iri açılmıştı ve Isabelle bu iri gözlere bakıyordu, o rahat olmasına rağmen Sophie çok tedirgindi.

"Sanırım yapacağım, burası onun evi." Evlilikleri olması gerektiği gibi Teddy'nin cenaze günü son bulmuştu En sonunda bitmişti.

"Nereye gideceksin?" diye soran Sophie'nin gözlerin den yaşlar döküldü.

"Galiba bir apartman dairesi alacağım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım, ama Teddy'nin bakımını onun yardımı olmadan üstlenemezdim." Sophie başını salladı Isabelle de o akşam her şeyin bittiğini daha iyi anladı Çok şeyini kaybetmişti. Teddy'yi, Bill'i, evini, evliliğini Bildiği, sevdiği, umut ettiği ve güvendiği her şey son bulmuştu. Yeniden başlamak dışında geride hiçbir şey kalmamıştı. Sophie ona yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. Şimdi ikisi de birbirine sarılmış hiçbir şey söylemeden ağlıyorlardı.

Teddy Isabelle'i Gordon'dan kurtarmıştı sonunda Onu elleriyle çekip almıştı ve yol gösteriyordu. Bill bunu yapamamıştı ve onu bırakmıştı. Isabelle kendi başına ondan kurtulabilecek cesarete sahip değildi. Ama Teddy dünyada ona acı veren bedeninden kurtulurken, annesini ona acı veren hayattan kurtarmıştı. Annesi on beş sene boyunca ona bakmasının ödülünü almıştı. Artık kurtulmuştu ve serbestti.

17. BÖLÜM

GORDON, birkaç gün Rue de Grenelle'deki eve geri dönmedi. İsabetle istese Gordon'u bulabilirdi, ama hiç denemedi. Çünkü bunu yapmasına hiç gerek yoktu. Geride birbirlerine söyleyebilecekleri bir şey kalmamıştı. Isabelle şimdi Gordon'un Kontes ile beraber olduğuna emindi.

Isabelle bir süre eski olayları düşünerek evin içinde boş boş dolaştı. Saatlerce Teddy'nin odasında oturdu ve ağladı; sonra Teddy'nin söylediklerini ve yaptıklarını düşünüp gülmeye çalıştı. Sanki başka bir dünyada kaybolmuş gibiydi. Bir gece eşyalarını bavula koymaya başladı.

Teddy'nin çok az eşyası vardı. Birkaç kitap, yapboz, çocukluğundan kalma oyuncaklar ve giysiler. Sanki çok kısa bir süre dünyaya uğrayıp gitmişti. Isabelle

onları koymadan önce kokladı. Bunlar Isabelle'i etkilemedi, ama Teddy ve Sophie'nin birlikte çekilmiş fotoğrafları onu çok etkiledi. Bu fotoğraflar arasında Isabelle ve Gordon'un çok güzel bir düğün fotoğrafı vardı. Teddy'nin babası olmasına rağmen istediği ve sakladığı tek resimdi.

Isabelle hepsini topladı ve geri kalanlar için sabaha kadar uğraştı. Sophie kalktığında, her şey hazırды. Her şey titizlikle paketlenmiş ve odanın kenarına yığılmıştı. Bitir dikten sonra uyumak için odaya gittiğinde sabah olmuştu Öğleden sonra Gordon geldi. Isabelle'e planlarının ne olduğunu sordu.

"Henüz karar vermedim. Şu an Teddy'nin eşyalarını topluyorum."

"Çok saçma bir uğraş, niye dadiya toplatmıyorsun?" diye sordu Gordon.

Isabelle çok sevdiği oğlunun eşyalarını topluyordu, ama Gordon hâlâ bunu anlamamıştı. Gordon kendisi dışında kimseyi sevmemişti ve sevmeyecekti. Isabelle, Louise ile nasıl bir ilişkisi olduğunu merak ediyordu. Sosyal unvan ve öneme dayalı bir ilişkilerinin olduğuna emindi Isabelle için ikisi de aynı şeyi ifade ediyordu. Gordon ger çeklere ve insanlara tahammül edemiyordu. Gerçekler ve insan onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Geçen gece çok kötü davrandın." Gordon'un sesi ürkütücüydü ve onu susturup korkutmak istiyordu. Isabelle bu tonu daha önce de duymuştu ve artık korkmuyordu Gordon'u korkutan şey de Isabelle'in, onun Louise ile yaşadıklarını tekrar gündeme getirmesiydi. Ama artık bunlar Gordon'a şaşırtıcı geliyordu çünkü o kadar yıl sonra Isabelle her şeyi öğrenmişti. Louise, Saint Moritz'e gideceği uçağı kaçırdığında gerçekten yılbaşı arifesinde Gordon'un evini aramıştı. Fakat Louise'in aralarındaki ilişkiyi itiraf edeceği hiç aklına gelmemişti. Bu masum bir hataydı. Her şey çözülmüş ve Gordon'un son on yıldır söylediği tüm yalanlar ortaya çıkmıştı. Fakat Louise'e bunu yap tığı için hiç kızmadı ve hiç şikâyet etmedi.

"Uzun zamandır senin için kötü bir durum var." dedi Isabelle rahat bir şekilde. "Senin bana uzak olmanın nedenini benim sana yetmediğim için olduğunu sanıyordum. Galiba bu benim hatam çünkü tüm dikkatimi Teddy'ye verdim. Ama sonunda yapabilecek bir şey olmadığını anladım. Burada olmak istemiyordun."

"Eğer zamanını normal bir eş gibi harcasaydın bunlar hiç olmayacaktı." Gordon hiçbir şeyi itiraf etmiyordu, her zamanki gibi Isabelle'i suçluyordu.

"Sana normal bir eş oldum Gordon. Hep senin yanıdaydım ve hep seni sevdim. Ama sen aramıza duvarlar koydun ve beni her şeyden uzak tuttun. Yatak odamdan başka bir odaya geçip beni reddettin. Ama yine de etkilenmemeye çalıştım. Sen de biliyorsun."

"Kendini bu kadar kolay affettiremezsin." dedi Gordon, "ben bu dediğin şeyleri hiç yapmadım."

Gordon öğretmen, Isabelle öğrenciydi sanki. Gordon onun sonsuza dek sınıfta kalacağını bilmesini istiyordu. Isabelle'in tüm aşkı ve nazikliği onun için bir şey ifade etmiyordu. Isabelle'in kim olduğu onun için pek önemli değildi, bu çok

açıktı. Gordon "daha hızlı" "daha çabuk" dedikçe Isabelle ona ayak uyduruyordu, ama onun gözünde geri kalmıştı. Ve hiçbir zaman Gordon'un gözünde ileri gitmiş olmayacaktı. Isabelle'in geçmişini ve bağlantılarının avantajını kullanıp kendini kanıtlamış ve onu bir köşeye atmıştı. Şimdi Louise'e de aynı şeyi yapacağını Isabelle çok iyi biliyordu. Louise çok zengin ve ünlü bir kadındı, artık tüm dünya Gordon'un bir kontes ile evlendiğini bilecek ve Gordon onun tüm zenginliğini, ününü kendi için kullanacaktı. Ve işi bittiğinde onu da bir kenara atacaktı. Isabelle onun birine fazla bağlanacağına İm inanmıyordu. Çocuğunu ve karısını bırakıp giden İmi metresine de aynı şeyi yapardı.

"Sanırım kazadan sonra beynin biraz zarar gördü Isabelle bir anda yarım bıraktığı oğlunun resmini gön İn zaten komadan çıktığından beri kendine gelememişti ve oğlunun ölümü ile hepten yıkıldı. Gordon'un söylediği ise iyi bir bahaneydi. Eskiden Gordon'un bu davranışları Isabelle'i korkuturdu, ama artık ban mısın demiyordu. Ari il. Isabelle bu canavarla hiçbir şey yapmak istemiyordu "Burayı bir an önce terk edeceğini umuyorum, Isabelle Gordon çok soğukkanlıydı. Isabelle olmadan yaşayabilirdi ve tek istediği onun ortadan kaybolmasıydı. Isabelle m ortadan kaybolması onun için çok uygun olacaktı. Isabelle, onun hiçbir işine yaramıyordu ve yavaş yavaş bir problem olmaya başlamıştı. Gordon, onun bir an önce gitme sini istiyordu, artık ona katlanamıyordu. Gordon uzun su re onu aldatmıştı, ama artık her şey bitmişti.

"Bir daire bulunca çıkacağım Gordon." Isabelle'in sesi çok yorgundu, Teddy'nin eşyalarını paketlemekten tüm gece uyuyamamıştı. "Beni Teddy'nin ölümünden sonra sokağa atarsan bu insanlar sana çok kötü şeyler söyleyecekler, bunu tahmin edebilirsin herhalde."

"Ben de onlara, Teddy'nin ölümünden sonra delirdiğini ve hastalığın ağırlaştığından dolayı kaçıp gittiğini söyleyebilirim." Çok zekice düşünmüştü Gordon bu açıklaması tüm sorunları çözebilirdi.

"Ben inanmayacaklarından eminim, ama sen onların inanacaklarını sanıyorsun; belki bazıları inanır, ama beni tanıyanlar benim deli olmadığımı bilirler ve beni tavan arasına kapattığını anlarlar. Ben bir kadını, beni aldattın, kandırdın ve çok kötü davrandın. Bir gün gelecek ve insanlar senin gerçek yüzünü görecek. Tıpkı oğlunun gördüğü gibi. Beni kandırdığın gibi tüm insanları kandıramazsın." Gordon'un ihaneti Isabelle'e hâlâ büyük bir darbe gibi acı veriyordu. Şu an kötü görünmesine rağmen, Gordon Teddy'nin acısını üzerinden atmıştı. Isabelle beş yıldan sonra Bill tarafından terk edilmişti, zaten yıllar önce onu terk etmiş sayılan Gordon da onu bırakmıştı, Teddy de başka bir seçimi olmadığından ayrılmıştı. Tüm bu olaylar Isabelle için ağır bir darbeydi.

Gordon onun tüm itibarını nasıl yıkabileceğini anlatırken; Isabelle çok sevdiği insanların ihanetlerinden sonra artık kendine gelemeyeceğini düşündü. Isabelle'in dünyasında mutlu biten bir şey yoktu, zaten Isabelle hiç mutluluk istememişti; o, sadece barış dilemişti.

"Ne zaman istersen gidebilirsin, ama sadece ne zaman olduğunu söyle. Bugün avukatımı aradım. Senin için bazı belgeleri hazırlayacak." Gordon çok hızlı

davranıyordu. Kontes'in yardım edip etmediğini Isabelle çok merak ediyordu. Çok aceleciydi, eğer Isabelle bir an önce Grenoble'dan ayrılırsa, onun için iyi olacaktı. Bu sayede Gordon Isabelle'in sanatoryumda olduğunu veya delirdiğini ya da ağır bir depresyon geçirdiğini söyleyebilirdi, yeter ki kimse onu gördüğünü söylemesin. Ama Isabelle'in onun işini kolaylaştıracak şeyler yapmaya hiç niyeti yoktu. Gordon'u dinlerken bir avukat tutması gerektiğini anladı. Hemen sonra Gordon bir uyarı daha yaptı.

"Paketleri toplarken dürüst ol, sadece sana ait olanları ve evlendiğimizde getirdiklerini götür. Geri kalan her şey benim."

"Zaten ben de öyle yapıyorum!" Isabelle kendine ait eşyaları düşündü. İstedikleri, kendi eşyaları, Teddy'nin eşyaları, ailesine ait resimler, antikalar ve Gordon'un aldığı birkaç mücevherdi. Geri kalanları görmek istemiyordu, mücevherleri almasının nedeni onları Sophie'ye verecek olmasıydı. "Ev bulduğumda sana bildireceğim."

Isabelle sonraki birkaç hafta boyunca uygun bir ev aradı. Sophie okula gittikten sonra daha kolay oldu, ev aramak. Sophie, zaten son olaylardan perişan olmuştu, Isabelle onun daha fazla altüst olmasını istemiyordu. Eylül sonlarında, Isabelle Rue de Varenne'de çok uygun bir daire buldu. Gordon'un ve onun uzun süre yaşadıkları Rue de Grenelle'den çok uzak değildi. Dairenin iki odası, güneş gören büyük bir salonu, küçük bir yemek odası, çok az antikalı bir mutfak ve kileri ve Rodin Müzesi'ni gören bir terası vardı. Otel Particulier'in 3'üncü katıydı. Düzgün bir park yeri vardı. Ev kendine göre şıktı, tıpkı "Lett Bank"taki öteki 18. yüzyıl evleri gibi. Bu evlere sahip olanlar, giderlerini karşılamak için tüm paralarını tüketmişlerdi. Bu apartmanın kanarya kafesine benzeyen bir asansörü, yüksek tavanları aşınmış katları ve aristokrat aileden gelen ev sahipleri vardı. Isabelle bu ev sahiplerinden biriyle kısa zamanda tanıştı. Bunlar iyi komşulardı ve burası da iyi bir semtti. Isabelle, burada güvende olacağını hissediyordu. Isabelle, ailesinden kalan mobilyalarla burayı güzel bir şekilde dekore edebileceğini biliyordu. Önce Gordon'un avukatını çağırdı, ona kira kontratını imzalattı ve iki hafta içinde buraya yerleşeceğini söyledi. Daha sonra Sophie'yi çağırdı.

Sophie karmaşık duygular içindeydi. Annesinin böyle bir yer bulması onu mutlu etmişti, ama farklı bir yerde yaşayacaklarından biraz üzüntülüydü. Babasını ziyarete geldiğinde yine de Grenelle'de kalacaktı, ama annesinin ve Teddy'nin orada olmayışını düşünmek onu tekrar tekrar sarsıyordu.

Isabelle daha sonra mahkeme kâğıtlarını aldı. Kâğıtta, önceki 21 yıllık yaşamları hiç göz önüne alınmadan az bir nafaka öneriliyordu. Gordon'un avukatı, Isabelle'e Gordon'dan hiç yardım almadan, bir işi girmesini önerdi. Bu önerinin Gordon'dan geldiği çok açıktı ve aslında bu kocaman bir tokattı. Artık Isabelle, ondan hiçbir şey istemiyordu. Eğer Isabelle ayrılısaydı, Gordon onları ölüme terk edecekti. Şimdi ondan çok az şey istiyordu Isabelle. Sadece ona yetecek ve hasta olduğunda masraflarını karşılayacak kadar.

Isabelle'in avukatı bu öneri yapınca kendini aşağılanmış gibi hissettiğini söyledi ve Isabelle'i adil pay almak için savaşmasını, hatta Rue de Grenelle'deki evi

almak için bile uğraşmasını istedi. Ama Isabelle bunun sönük bir zafer olacağını biliyordu. Yapabileceği en iyi şey sade, küçük ve ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir hayat yaşamaktı. Zaten Isabelle de bundan başka bir şey istemiyordu. Bill'den de bir şey istemiyordu.

Ekim ayının ortalarında Rue de Varenne'deki dairesine taşındı ve küçük değişikliklerle evinin ne kadar şirin hale geldiğine kendi bile şaşırdı. Eski evden çıkmasının tek kötü yanı, hatıralarını da yanında götürememesiydi. Hizmetçi Josephine ağlarken, Isabelle omzundaki çantaya son kez göz attı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Isabelle, Josephine'den yeni evine gelmesi için söz aldı ve çıktı.

İlk kez eve geldiğinde Sophie çok şaşırdı. Uzun bir şükran günü haftasıydı ve dört günlük bir tatili vardı.

"Harika görünüyorsun anne." Sophie odasını çok beğenmişti. Isabelle gerçekten çok yaratıcıydı, eskiden sakladığı leylaklı eflatun ipek kumaşları kullanmıştı. Bir kız için mükemmel bir odaydı. Isabelle kendi odasını da sarı ya boyatmıştı. Oturma odası ise ona annesinden kalan 15. ve 16. Louise'ye ait harika antikalarla döşenmişti. 15 gün içinde eve alıştı, hatta bazen Rue de Grenelle'deki evden daha iyi hissediyordu çünkü kendi eviydi.

Isabelle'i en çok yeni hayatına bu kadar çabuk alışması ve kendi evini bu kadar çabuk düzenlenmiş olması şaşırtıyordu. Gordon'u hiç özlemiyordu, özlediği tek kişi Teddy'ydi. Kalbi hep onun için acıyordu. Bazen yeni bir yere taşınmak iyi oluyordu çünkü Teddy'nin geçtiği yerlerden geçemiyor veya bir kez oturduğu yere oturamıyordu. Yeni bir eve taşınmasına rağmen sadece Teddy'nin üzüntüsünü götürmemişti, ayrıca Bill'e duyduğu bitmek tükenmek bilmeyen özlem de onu takip etmişti. Beş yıl boyunca Isabelle'in akıl hocası, en iyi arkadaşı, teselli kaynağı en sonunda âşık olduktan sonra birbirlerini bir daha göremeyecek olmaları çok mantıksız geliyordu. Bu kadar zaman sonra Isabelle'i terk etmiş ve gitmişti. Isabelle'in asla gerçekleşmesini ummadığı, Bill'in ise yaptığı en zalimce şeydi, zalimceydi, ama onun seçimiydi. Isabelle, onu unutmamasının tüm hayatını alabileceğini hiç sanmıyordu. Gordon onun çok fazla kalbini kırmamış ve güvenini sarsmamıştı. Çünkü Isabelle Gordon'dan çok fazla bir şey ummamıştı ve beklememişti. Fakat Bill onu gerçekten yıkmıştı çünkü Isabelle onu gerçekten sevmiş ve inanmıştı. Fakat neye mal olursa olsun, Isabelle bunu yaşaması gerektiğini düşündü.

İki hafta içinde, Sophie tatil için gelmeden önce, iyice yerleşmişti ve bir gün Bill'in fotoğraflarını gazetede gördü. Makale gelecek seçim üzerineydi ve senatörlük yarışından bahsediyordu. Yazar Bill'i övüyordu, Isabelle uzun süre fotoğrafa baktı. Tam emin değildi, ama Bill'in desteklediği kişi seçimlerin son şampiyonuydu. Tehlikeli bir kazadan kılpayı kurtulduğundan ve Londra'da geçirdiği bu kazadan sonra politikaya daha sıkı sarıldığından bahsediyordu. Yürüdüğünden veya maraton koştuğundan bahsetmese de, Bill'in tekrar yürüyebildiği hakkındaki yalanını destekler gibiydi. Tamamen iyileştiğini ve eski haline kavuştuğunu söyler gibiydi. Isabelle uzun süre gazeteye baktı ve sonra bir köşeye attı.

Tatil haftasından sonra Sophie okuluna geri dönmüştü ve o gün Isabelle Bill'i CNN'de gördü. Washington'daki senato mahkemesindeydi. Uzun bir masanın başında oturmuş senato ödenekleri hakkında konuşuyordu. Söyledikleri Isabelle'e çok sıkıcı gelse de Bill'in yüzünü görmek için adeta hipnotize olmuşçasına programı izledi. Teddy'den sonra günler çok sıkıcıydı ve artık kendini neşelendirmeye çalışmayı bırakmamıştı. Uzanmış ve biraz oyalanmak için TV'yi açmıştı. Bill heyecanlı bir laf söylediğinde, kımıldadığında, konuştuğunda gözlerini ekrandan alamıyordu.

"Allanın belası!" dedi içinden. Ona Cynthia ile mutluluklar dilemek istiyordu, ama yapamıyordu. Ona yaptıklarını hâlâ unutamıyordu. Aralarındaki her şeyin bittiğini söylediği gün kullandığı kelimeleri hâlâ tam olarak hatırlıyordu. Birbirlerini okşayıp seviyorlarken ve yaşadıkları mutluluktan sonra bu ayrılığı hiç hak etmiyorlardı. Tüm bunları hatırlamak ona acı veriyordu, ama birden şaşkınlıktan donup kaldı. Konuşması bitti. Ve biri onu tekerlekli sandalyesi ile uzaklaştırdı. Oysa Isabelle e bacaklarının tamamen iyileştiğini söylemişti. Buna anlam veremiyordu. Eğer yürüyemiyorsa ona neden yalan söylemişti?, amacı neydi; etrafındaki kalabalığa el sallarken birden ona söylediklerini hatırladı. Daha Londra'dayken eğer yürüyemezse yük olmamak için onu bir daha göremeyeceğini söylemişti. Bunu açıkça söylemese de Isabelle öyle demek istediğini anlamıştı. O zaman inanmıştı ve durumunu dramatize ettiğini düşünmüştü, ama şimdi anlayamıyordu. Sözlerini tam olarak hatırlayamıyordu. Zaten şimdiye kadar hiç düşünmemişti çünkü onun yürüdüğüne emindi. Acaba söylediği her şey yalan mıydı?

Yatağında uzun süre oturdu ve ne yapacağını, gerçeği nasıl öğreneceğini düşündü. Onu arayıp sormak istedi, ama eğer bilmesini isteseydi bunu beş ay önce kendisi söyleyecekti. Aklı karmakarışık. Isabelle üzerindeki tül örtüyü savurup attı, odada bir yukarı bir aşağı yürüyüp duruyordu. Hâlâ açık olan televizyonu kapattı. Saatine baktı. Washington'da öğlen, Paris'te akşam vaktiydi. Aklına bir fikir geldi ve mutfığa koşup telefonu aldı. Washington bilgi servisini aradı ve ofisinin telefon numarasını istedi. Numarayı kolayca alıp çevirdi, ama şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Yorgun bir bayan sesi çıktı ve ona Bay Robinson'u sordu. Telefondaki bayana güneydeki çocukların okumayazma oranının çok önemli olduğunu ve bu kadar yüksek oy olmasının nedeninin de bu olay olduğunu anlattı.

"Tabii ki." dedi sekreter.

"Aralık ayında Bay Robinson ve karısının da bizim kurumumuzla ilgileceğini umuyoruz. Eşini bizim onursal başkanımız olarak görmek istiyoruz." Bir anlık bir sessizlik oldu, ama İsabetle lafı tekrar toparlayıp tekrar Bay Robinson'a getirdi. Sekreter sıkıntıyla konuştu.

"Eminim ki Bay Robinson size katılmak isteyecektir. Bana bir tarih vererseniz, takvimini kontrol edebilirim, ancak korkarım ki Bayan Robinson size katılamayacak veya katılır... Şey... Onlar boşandılar." Sesi biraz sıkıntılıydı, ama konuşmasına devam etti. "Gelecek ay tekrar evlenecek, eminim ki ona teklif ederseniz ilgilebilir. Aramak istiyorsanız size telefon numarasını verebilirim.

Yoksa Bay Robinson derneğinizin başkanlığı ile ilgilenebilir. Bana biraz daha bilgi ve bir tarih verin."

"Elbette size bir gün bildiririm." Isabelle'in elleri telefonu tutarken titriyordu, gözlerini kapattı. Bill ona her iki konuda da yalan söylemişti. O ve Cynthia beraber değillerdi ve yürüyemiyordu, onun yalan söylediğinden emindi. Isabelle'in hatırı için Cynthia'dan ayrılmıştı, belki fikirlerinden dolayı, belki de hiç sevmediği için ayrılmıştı. Ama iki gerçek vardı ki birincisi onlar artık evli değillerdi ve de Bill tekerlekli sandalyeye mahkûmdu.

"Çok teşekkür ederim."

"Tarih ne zaman olacak?"

"On iki aralık."

"O günü ayarlayacağım ve Bay Robinson'a bildireceğim. İsminiz nedir? Affedersiniz sormayı unutuyordum.

"Önemli değil, Sally Jones."

"Teşekkürler Bayan Jones. Aradığınız için çok teşekkürler."

Isabelle yatağına oturdu ve uzun zaman öyle kaldı, sonra ne yapması gerektiğini düşündü. Bill den başka bir şey düşünemiyordu. Niçin böyle bir şey yapmıştı? Sanki bir göz kıpırdamasıyla her şey değişmişti. Ama şimdi son 5 ayda hissettiği gibi ölmek istemiyordu, şimdi yaşamak istiyordu.

Gece yarısı saatlerce onu düşündükten sonra ne yapması gerektiğini buldu. Telefonun ahizesini kaldırdı ve numaraları çevirmeye başladı. Havayollarını arayıp, öğleden sonra için yer ayırttı. Seçimler dört gün sonraydı, belki zamanlaması çok kötüydü, ama bekleyemezdi.

Sonraki gün saat iki uçuşuna yer ayırtmıştı. Sophie'yi aradı ve birkaç günlüğüne Washington'a gideceğini söyledi.

"Niye?" Sophie çok şaşırmıştı, ama biraz da memnundu. Annesi özellikle Teddy'nin ölümünden sonra çok cansız, üzgün ve perişandı. Ama bir yere gitmek istemesinden rahatlamıştı.

"Eski bir dostumu görmeye gideceğim." diye açıkladı Isabelle.

"Benim tanıdığım biri mi?" Sophie biraz bilgi almaya çalıştı. Annesi biraz çılgın ve tuhaftı. Sesi çok heyecanlı ve mutluydu.

"Bill Robinson, kazada birlikteydik." Isabelle çok usulca konuştu. Sophie ise gülümsüyordu.

"Onu ben de tanıyorum. Seni Londra'da hastanede ziyaret ettiğimde onu görmüştüm. Bana iyi davranmıştı Tatlı bir eşi ve iki kızları vardı."

"Çok doğru, ama artık eşi yok."

"Senden çok hoşlanıyordun." Sophie çok masumca söyledi. Isabelle'se bunları duyunca biraz utanır gibi oldu. o da ona gülümsedi.

"Ben de ondan çok hoşlandım. Seni nereye gittiğimi ve ne zaman döneceğimi bilmen için aradım. Tamam mı? Kendine iyi bak tatlım. Yakında döneceğim!"

"Acele etme. Noel'de evde olmayacağım. Sana iyi eğlenceler. "

"Teşekkürler." dedi Isabelle ve telefonu kapattı.

Isabelle o gece hiç uyuyamadı ve sonraki gün saat 11'de havaalanına geldi. Aslında öğleden sonra orada olmalıydı, ama kendini tutamadı. Bill'i nasıl göreceği veya görünce ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki onu arayıp bulduğu ve peşinden geldiği için kızabilirdi. Eğer Bill onunla olmak isteseydi olurdu. Ama Bill yanlış düşünüyordu, gerçek buydu. Kesinlikle yanlış düşünüyordu. Isabelle için böyle yapmamalıydı, kendini kurban etmemeliydi. Bill çok inatçı biriydi, zaten Joe ve Jane'in evliliğini de kolayca kabul etmemişti.

Uçak Dallas Havaalanı'ndan kalkarken; Isabelle, Bill'in kendisini dinlemesi için içinden dua etti.

Ofisinin adresini kolayca almıştı, buz gibi hava Isabelle'i dondurdu. Hemen yolda bir taksi çevirdi ve o gece için rezervasyon yaptırdığı Georgetouwn'daki Four Seasons Oteli'nin adresini verdi. Şimdi yapması gereken tek şey Bill'i bulmaktı.

18. BOLUM

İSABELLE oteldeki odasına yerleştiğinde saat dört olmuştu. O gece Bill'in nereye gideceğini öğrenmek için bir an önce ofisini araması gerektiğini biliyordu. Ya da ofisine kadar gitmeliydi. Belki buraya gelmesi tam bir çılgınlıktı. Kafasında binlerce sorun varken ve hiçbirini nasıl çözeceğini bilmediği halde buraya gelmişti. Telefon kulübesine gittiğinde, çok büyük bir yanlış yaptığını düşünmeye başladı, belki Bill artık Isabelle'i sevmiyordu. Kendiyle çatıştığı yarım saatten sonra telefonu kaldırdı.

Resepsiyon görevlisi cevap verdiğinde, Isabelle kendini çok yorgun ve gergin hissediyordu. "Merhaba! Ben güvenlikten arıyorum. Bay Robinson ne zaman gelecek acaba?" Kendini bir Amerikalı gibi göstermeye çalıştı ve zaten resepsiyon görevlisi onun bir Fransız olduğunu anlamadı.

"Tanrım, bilmiyorum." Görevlinin sesi Isabelle'inkinden daha stresliydi. "Bu akşam 6 değişik organizasyona katılacak. Kimsiniz? Tekrarlar mısınız?"

"Güvenlik, biliyorsunuz bu akşamki yemek için!"

"Oh... Tabii ki... Bayan ben onun iptal edildiğini düşündüm, hayır... A... Çok doğru... Oraya bu akşam 9'da gidecekti... Gecikeceği için çok üzgün, fakat daha

erken gelemez. Bu yemek katılacağı dördüncü etkinlik ve fazla uzun kalamaz, bildiğiniz gibi tekerlekli sandalyede."

"Doğru, notlarımda yazılı." Isabelle çok resmi ve bilgili konuştu.

"Önceden onun sandalyesini masanın kenarına koymalısınız, böylece daha rahat hareket edebilir. Yaygara çıkmasından hoşlanmaz ve tekerlekli sandalyedeyken fotoğraf çekilmesini istemiyor. Sadece uzaktan; yüksek profil Senatör Johnson ve Bay Robinson aynı yoldan çıkacaklar. "

"Tamam." İsaetle hepsini anladı, fakat yemeğin hâlâ nerede olduğunu bilmiyordu ve soramıyordu.

"Senatör Johnson'un kendi özel korumaları var ve sizinle Kennedy Center'ın girişinde buluşacaklar." "Teşekkürler Tanrım!" diye kendi kendine fısıldadı. Kennedy Center'da olduğunu öğrenmişti.

"Siyah kravat giyerler herhalde, birbirimizi tanımamız için." Isabelle ne giyinmesi gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu.

"Hayır, bilemiyorum, sanmıyorum."

"Pekâlâ."

Diğer detaylar için on dakika daha konuştular, ama Isabelle resepsiyon görevlisi ile daha fazla ilgilenmiyordu. Saat 9'da Kennedy Center'da olması gerektiğini öğrenmişti, daha fazlası onun için önemli değildi. Saat 10'da daha sonraki etkinlik için ayrılacaklardı. İçeride veya dışarıda karşılaşabilirlerdi. İçeride yemekte bir rezalet çıkartabilirdi. Fakat bu düşünceler çok umutsuz geliyordu. Bunları nasıl yapabileceği hakkında tek bir fikri bile yoktu, ama hepsinin çok zor olduğunu farkındaydı.

Sonunda kapı çıkışında, yemekten sonra karşısına çıkmaya karar verdi. Saat 10'a daha altı saat vardı. Hayatının en zor ve en uzun altı saatiydi. Gece için bir Limuzin kiralandı. Endişeli bir şekilde odasına gitti ve onunla karşılaşma şansı bulursa ne söyleyeceğini düşündü. Çıkışta Bill'i görme olanağı artmıştı çünkü herkes kara yakalanmamak için otomobile doğru koştu ve yalnız kaldı. Senatör ve adamları Bill'i Limuzin'de beklerken, Bill, Isabelle'i hiç fark etmeden yoluna devam etti.

Isabelle, tüm hayatı kendi avucunun içindeymiş gibi hissediyordu. Yokuştan yukarı onun durduğu yere doğru çıktı. Yolun yarısında karşılaştılar. Isabelle önüne dikildi. Bill'in başı aşağı doğru olduğundan sadece Isabelle'in paltosunu ve bacaklarını görüyordu. "Pardon geçebilir miyim?" diye mırıldandı, fakat Isabelle hiç kıpırdamadı.

Isabelle, ona baktı ve Bill onun yüzünü görmeden önce sesini duydu. "Bana yalan söyledin." Bu sesi en son 5 ay önce duymuştu ve bir daha asla dayanamayacağını düşünmüştü. Gözleri birbirleriyle buluştu, hiçbir şey

söyleyemiyordu. Sadece sersemlemiş gözleriyle ona baktı, soğukkanlılığını tekrar kazanabilmek için bir an bekledi.

"Merhaba Isabelle, seni burada görmek ne büyük tesadüf." Gordon'un bir iş için buraya geldiğini, Isabelle'in de ona eşlik ettiğini düşündü. Niye tekerlekli sandalyede olduğunu ve niçin 5 ay önce yalan söylediğini açıklamadı.

"Aslında bu bir tesadüf değil." Isabelle dürüstçe söyledi bunu, yalanlar için çok geçti artık "Paris'ten buraya seni görmek için geldim." Bir taraftan rüzgâr kulaklarında uğulduyordu, kar ise saçlarını bembeyaz hale getirmişti. Bill ona nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Isabelle, adeta ona gönderilmiş bir yılbaşı kartı veya bir Rus prensesiydi. Çok güzel görünüyordu, Bill onun kalbini kırmıştı, ama yüzünde bu duygunun izi yoktu. Heyecansız ve umursamaz görünmek için kendini zor tutuyordu. Duygularını saklamaya çalışıyordu, zaten bu konuda ustaydı!

"Gitmeliyim, Cynthia beni arabada bekliyor." Hızlı bir şekilde kaçmak için iyi bir bahaneydi. Gitmesi için bir neden olmadığını kendi de biliyordu.

"Hayır, beklemiyor, siz boşandınız. Boşandığın hakkında da bana yalan söyledin."

"Sanırım her şey hakkında yalan söylemiştim. Ama bunun dışında, bu evlilik benim için bitti. Burası doğru." Her şeye dayanıyordu, ama gözleri onu ele veriyordu.

"Niçin senin için bitti?" Isabelle'in gerçeği kovalama uğraşı çok insafsızcaydı. Eğer Isabelle'i sevmediğini söylese, sonsuza dek ortadan kaybolacaktı. Ama son kez onu görmeye ihtiyacı vardı. Şimdi bu şansı vardı. Eğer Bill ondan evine geri dönmesini istese de Isabelle ondan son kez gözlerine bakmasını isteyecekti.

"Oldu bitti. Teddy nasıl?" Aralarındaki tansiyonu düşürmek için söylemişti bunu, ama gelecek cevabı tahmin etmemişti.

"Üç ay önce öldü. Çok ağır bir gribe yakalandı, seni onunla tanıştıramadığın için çok üzgünüm." Isabelle soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ve derdini ona yüklemek istemiyordu, sadece bilmesini istedi.

"Çok üzıldüm." Bill çok uysalca ve sanki bir hastalığa yakalanmış gibi söyledi. Bir anda Isabelle için çok üzüldü ve kötü günlerinde yanında olmadığı için kendini suçlu hissetti. "Sen nasılsın?" Bill ona dokunmak ve kollarıyla sarılmak istedi, ama buna cesaret edemedi.

Bill'in yalanlarını ortaya çıkarmak ve onu tekerlekli sandalyede bulmak çok acı vericiydi. Bill bir daha yürüyemeyeceğine kendini çok inandırmıştı ve Isabelle'in bunu bilmesini istemiyordu.

"Pek iyi değilim, ama yakında düzelirim herhalde. Onu çok özleyorum... Seni de çok özleyorum." Sesi çok hüzünlüydü. Acaba Bill de onu özlemiş miydi ya da yaptıklarından pişman mıydı, diye sormak istedi, ancak Bill gitmek ister gibiydi.

Senatör'ün Bill'i beklediğini biliyordu, ama bu onunla konuşmak için tek şansıydı. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Her zamankinden daha iyi, işlerle meşgulüm. Seçimler üç gün sonra." Tekrar saatine baktı. Bir sonraki organizasyon için tam bir saat gecikmişlerdi. Isabelle'e mahcup bir şekilde baktı, ama yüzünde bir şey istemiş gibi bir ifade yoktu. "Gerçekten gitmeliyim."

"Seni hâlâ seviyorum Bill!" Sesi çok umutsuzdu, ama bunu söylemek için buraya gelmişti. "Dans edemediğin veya koşamadığın için seni hiçbir zaman kötülemem. Zaten ben iyi dans edemem ve hiçbir zaman iyi bir dansçı olamadım."

Bill biraz sırtıttı ve Isabelle'in elini tuttu. "Buraya sadece beni görmeye geldiğin konusunda ciddi misin?" Sesi çok kibardı ve bu sesi Isabelle çok iyi biliyordu. Gözleri yaşla dolarken yapabildiği tek şey kafasını sallamak oldu. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını eldivenli eliy'e sildi.

"Seni dün CNN'de gördüm. Bana niye yalan söylediğini bildiğimi düşündüm. Sadece durumunun benim için önemli olmadığını bilmeni isterim."

"Biliyorum, hiçbir zaman önemsemedin, ama ben önemiştir. Bu benim için hep bir sorun oldu. Seni, benim bu durumuma üzümlü hayatını mahvetmene izin vermeyecek kadar çok seviyorum." Şöyle bir sandalyesine baktı ve sözlerine devam etti. "Gordon'dan ayrılırken sana nasıl davrandı?" Gordon'un kesinlikle orada olmadığına kanaat getirmek için biraz etrafa baktı. Belki İsabetle onu otelde veya başka bir yerde bırakıp oraya gelmiş olabilirdi.

Isabelle bu sorudan sonra gülümsedi.

"Teddy'nin ölümünden sonra senin dediğin gibi elimdeki kozları ona karşı kullandım. O da beni kapı dışarı etti. Ben ve Sophie, Rue de Varenne'de bir apartman dairesi kiraladık." İkisinin hayatında da büyük değişiklikler olmuştu. Ama bu değişiklikler Bill'in kararını değiştirmemişti, daha doğrusu sağlamlaştırmıştı. Şimdi o özgürdü ve kendisinden daha iyi şeylere layıktı.

"İyi olduğuna sevindim." Daha fazla bir şeyler söylemeyi reddediyordu.

"Gitmen gerektiğini biliyorum." Isabelle bir taraftan yüzüne çarpan kar tanelerinden korunmaya çalışıyor, bir taraftan da konuşuyordu. "Four Seasons'da kalıyorum. Eğer konuşmak istersen beni ara." Bill kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Seni aramayacağım Isabelle. Biz 5 aydır doğru şeyi yaptık, ben doğru şeyi yaptım. Her ikimiz için doğru olan artık ayrı yaşamamız."

"Seninle aynı fikirde değilim. Ayrılmanız bizim için yanlış olur. İkimiz için de. Doğru olan birbirimizi sevmeye devam etmek Bill. Benim hayatımın dışında olsan da seni seviyorum Bill ve hep de seveceğim."

"Elbet bir gün unutacaksın."

"Hayır." dedi Isabelle ve başını olumsuz anlamda salladı.

"Kendine iyi bak Isabelle." dedi Bill. Teddy için tekrar üzgün olduğunu söylemek istedi, ama yapamadı. Daha fazla söyleyecek bir şeyi yoktu. Isabelle'e bakmadan geri kalan yola devam etti ve Senatör'den gecikme için özür dileyip eski bir arkadaşı ile karşılaştığını söyledi. Bir sonra gidecekleri yere kadar hiç konuşmadı.

Senatör, Bill'in ruhundaki karmaşayı fark etmişti. Kendisi oradaydı, ama ruhu milyonlarca kilometre uzak taydı.

Bill eve döndüğünde gece yarısını geçmişti ve Isabelle'i aramadı. Saat çok geçti ve zaten onu aramamak için kendine söz vermişti.

Bill Teddy için çok üzölmüştü, Isabelle'in Teddy'yi ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Teddy'nin ölümünün ona ne kadar acı verdiğini ise anlamak pek güç değildi, fakat en azından Gordon'dan kurtulduğunu bilmek Bill'i rahatlatıyordu. Isabelle'in yakında başka birini bulacağını düşünüyordu. Isabelle karın altında dururken, Bill daha önce onu hiç bu kadar üzgün ve güzel görmemişti. Gece yatarken uyuyamadı sadece onu düşünüyordu.

Isabelle, otel odasına oturmuş Bill'i düşünürken kar hâlâ yağmaya devam ediyordu. Bill'in bir daha onu aramayacağına inanıyordu. Bill onu aramayacağını söylerken her şey gözlerinden belli olmuştu. Gözleri onu ne kadar önemsedğini göstermişti. Artık kabullenmeliydi. Yalan söylemesinin nedeni, artık bu ilişkiyi sürdürmek istememesindendi. Isabelle uğraşının sonunun iyi bitmediğini düşündü. Washington'da sadece kaybetmişti ve bazı dersler almıştı.

Gece genelde uyanıktı. Kısa bir süre uykuya dalmış olsa bile rüyasında hep Bill'i görüyordu. Tam derin uykuya daldığı sırada telefon çaldı, arayan Bill'di. Saat sabahın dördüydü. Uyku sersemi olmasına rağmen Bill'in sesini hemen tanıdı, zaten ne zaman olursa olsun onun sesini tanırıdı.

"Çok geç aradığım için üzgünüm, uyuyor muydun?" Isabelle tam uykuya daldığında telefon çalmıştı ve Bill'in sesinin sanki kendine eziyet ediyormuş gibi olduğunu hissetti.

"Pek sayılmaz." Onun sesini duyunca uykusu kaçmıştı, bir anda uyanmıştı. Bill'in sesinin endişe verecek kadar samimi olduğunu düşündü. "Neredesin?" diye sordu. Biraz tereddüt etmesine rağmen sordu.

"Aşağıda, otelin lobisindeyim. Sanırım ben de senin kadar çılgınım, ne zaman ayrılacağını bilmiyordum ve yarın New York'a gideceğim. Gerçekten Paris'ten buraya geldiyse, konuşmamızın gerekli olduğunu düşündüm." Bill'in bu saatte yaptığı çılgınlık ikisine de zahmet verici görünüyordu.

"Burada olduğuna çok sevindim, niye yukarı geliniyorsun?"

Bill'i beklerken saçlarını taradı, dişlerini fırçaladı ve yüzünü biraz su ile ovaladı. Beş dakika sonra kapı çaldı. Isabelle kapıyı açtığında Bill sandalyesinden ona bakıyordu. Bill'in içeri girebilmesi için kapıyı tuttu. Bill içeri girdikten sonra Isabelle yavaşça kapıyı kapattı. Bill içeri girince ona sarılıp öpmek istedi, ama cesaret edemedi.

"Bu kadar geç saatte geldiğim için özür dilerim Isabelle, ama uyuyamadım. Seni akşam orada görmek beni şoke etti ve senin için böyle çılgınca bir şey yapmama neden oldu." Biraz şaşkındı, ama bir çılgınlık yapıp oraya gittiği için mutsuz görünmüyordu. Ayrıca saklamaya çalıştığı duyguları tekrar uyanmıştı. Ve onu karın altında Kennedy Center'ın önünde görmek tüm geçmişini ve duygularını hatırlatmıştı.

"Teddy için çok üzüldüm. Ne oldu?"

Isabelle, Bill'in karşısındaki kanepeye oturdu ve oğlunun son günlerini anlatmaya başladı. Konuştukça gözleri yaşlarla doluyordu. Bir taraftan konuşmaya çalışırken, bir taraftan da gözünden aşağı yanaklarına süzülen yaşları siliyordu. Bill elini uzatıp Isabelle'in elini tuttu ve "Çok üzgünüm." dedi.

"Ben de, ama bazıları bunun Teddy için bir kurtuluş olduğunu söylüyorlar. Bence de öyle, ama mutlu olduğu zamanlar da oldu ve şimdi onu çok özleyorum. Hayatımın onun dünyası etrafında döndüğünü hiç anlayamamışım. Şimdi Sophie okula döndükten sonra, Teddy olmadan ne yapacağımı bilemiyorum."

"Senin için büyük bir değişim. Buna alışman biraz zaman alabilir, ama sonunda alışırsın." Her şey değişmişti. Evi, hayatı, oğlu ölmüş, boşanmış ve Bill'i kaybetmişti.

"Sana ne söylemem gerektiğini bilmiyorum Isabelle." dedi Bill. Mutsuzdu ve sözlerine devam etli "Bir daha birbirimizi görebileceğimizi hiç düşünmemiştim. Senin hayatını mahvetmeye hakkım olmadığını düşündüm.

Sen benim sana verebileceklerimden daha iyisine ve fazlasına layıksın. Hayatında, kusursuz ve sağlam birini hak ediyorsun, benim gibi birini değil!"

"Sen sağlamsın." Isabelle onu süzdü. Bill'in söylediklerine katılmıyordu ve başka bir şey duymak istemiyordu. Bill'in sesi yine sonu bir vedalaşma veya niçin onunla olamayacağını açıklar gibiydi. Ama en azından şimdi konuşmalarında yalan yoktu. Artık gerçeklerin farkına varmışlardı.

"İkimiz de gerçeği biliyoruz."

Londra'da hastanedeki aşk girişimlerini hatırlamak istemiyordu. Damadının aksine, onun Isabelle'le evlenmesine engel olan çok büyük şeyler olduğunu hissediyordu. Evlenmekten başka bir şey de teklif edemezdi. Ona verebileceği hiçbir şey yoktu. Helena'nın sözlerini hatırladı, ama o henüz çok genç ve idealistti. Belki aşk sadece gençler içindir. Ne olursa olsun Bill o gece otele onu görmeye, bir şeyler açıklamaya ve elveda demeye gelmişti. En azından ona olan borcunu ödeyebilirdi böylece. Otele gelmeden önce de sadece bunları söyleyeceğine

ve yapacağına kendi kendine söz vermişti. Ayrılma şeklinin çok acı olduğunu ve hemen Teddy'yi kaybettikten sonra böyle bir ayrılığın onu çok üzeceğini biliyordu.

"Sadece sana elveda demeye geldim." dedi Bill. "Seni Londra'ya gitmen için cesaretlendiremediğim için de çok üzgünüm, sanırım baştan beri yaptığım bir hataydı bu."

"Sen bana hiçbir erkeğin tattıramadığı aşkı tattırdın.

Hiçbir şey için özür dilemek zorunda değilsin Bill." dedi Isabelle.

"Bu halim için de çok üzgünüm, daha iyisi olabilirdi." Bill'in de gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Tüm olanlar için özür dilerim."

Isabelle sandalyesinin yanına diz çöküp Bill'i öpmeye başladı. Bill de yavaşça Isabelle'i kendine doğru çekti, kucağına oturtup öpüşmeye orada devam ettiler. Öpüşmeleri şefkat, tutku ve geçmişte sahip oldukları, gelecekte kaybedecekleri umutla doluydu. Isabelle, ona dokunduğunda bir anda erkekliğini kaybetmiş olduğunu unuttu ve kendine engel olamadı. Zaten ikisi de olacakları engellemek istemiyordu. Birbirleri için karşı konulmaz bir istek duyuyorlardı. Bill artık bir korku duymuyordu. Uzun süre öpüştüler, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Birbirlerine hiçbir şey söylemiyorlardı. Isabelle Bill'in kanepeye çıkmasına yardım etti. Bill'in elbiselerini çıkartırken, Bill de Isabelle'in üstündeki ipek geceliği omuzlarından aşağı çekti ve yere bıraktı.

Bir an, Bill duraksadı, ama kendine hâkim olamıyordu. Vücudu ve ruhu Isabelle'e açılmıştı ve onu istiyordu. Artık neler olduğu hakkında hiç fikri yoktu. Bill, Isabelle dışında başka bir kadınla sevişmeyi bu kadar istediğini hatırlamıyordu. Umdukları ve hayal ettikleri her şeyi yaşıyorlardı, samimiyet, özlem, tutku... Bill daha önce hiç bu duygulan yaşamamıştı ve bu onun için yeni bir deneyimdi. Gençliğinde de, kazadan önce de bu duyguyu ve deneyimi yaşamamıştı. Bill için dünyada Isabelle'den başka bir yoktu. Isabelle, Bill'in tekrar kendini erkek gibi hissetmesini sağlamıştı. Ve ikisinin de cinsel arzuları tüm engelleri ortadan kaldırdı.

Bill, Isabelle'in yanına uzandı ve gülümsedi, en büyük korkusu Isabelle'in şefkati ve aşkı ile yok olmuştu. Aralarında olanlar her ikisinin de hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Bill yürüyemediği halde kendini sapasağlam hissediyordu ve öyleydi de aslında.

Isabelle, Bill'e sarıldı ve "Vay be!" dedi.

Bill kendini kucaktaki bir çocuk gibi hissetti. "Harika."

"Harika olan sensin." Bir saat sonra Isabelle Bill'in banyoya girmesine yardım etti ve kırk dakika sonra Bill tamamen giyinmiş olarak çıktı. Isabelle, Bill'in endişeli gözlerine baktı. Bill'in gözleri Isabelle'i endişelendirmeye başladı.

"Buraya gelmem tam bir çılgınlıktı." Bill sıkıntılı bir şekilde bir suçlu gibi konuştu. "Buraya gelmemeliydim." Isabelle'i baştan çıkarmak ya da ona ümit

vermek istememişti. Bill hâlâ dikbaşlılık yapıp, Isabelle'in daha iyi bir yaşam hak ettiğini, kendisinin de ona bu yaşamı sağlayamayacağını ve sevişmelerinin de işleri iyice karıştıracaklarını düşünüyordu. Duşta kendine ıstırap çektiği 30 dakika geçirdi, ama aynı zamanda Isabelle'le paylaştıklarını tekrar düşündü. Bacaklarının gücü sonsuza dek gitmişti, ama erkekliği tüm gücüyle geri dönmüştü.

"Böyle bir şey yapmamalıydık."

"Niye? İkimiz de yetişkin ve özgür insanlarız. Sen boşandın, ben ise boşanmak üzereyim. Bir ay sonra boşanacağım, ikimizin de bizi engelleyecek çocukları yok. Küçük problemleri büyük sorun haline getirmemeliyiz. Hayat, zaten yeterince karmaşık." Bill'in gözlerine bakarak devam etti Isabelle. "Hayat çok değerli ve kısa. İkimiz beraber veya birimiz Londra'da ölebilirdi, ama ölmedi. Demek ki bize bağışlanan bu lütfü iyi değerlendirmeliyiz."

"Ben bir lütuf değilim Isabelle. Tekerlekli sandalyedeki bir adamla yaşamak bir lütuf değildir." Bill'in bakışları kararlıydı.

"Birbirlerini seven iki kişi arasındaki hayat bir lütuf tur Bill." Sanki bir anda cehenneme gitmişler ve geri dönmüşlerdi.

Isabelle, onu sevmiştii, hem de tereddütsüz ve koşulsuz, şimdi geri kalan tüm yaşamı boyunca onun yanında olmaya hazırđı.

"Kendini benim için harap etmene izin veremem, böyle bir şey yapamam ve yapmayacağım. Burada olan her şeyi unut. Olanların önüne geçmeliydim. Her şey benim aptallığım ve sorumsuzluğum yüzünden oldu." dedi Bill.

"Ve de insan oluşundan. Saçma sapan sebeplerden mi ayrılmak istiyorsun? Niçin biraz mutlu olmaya ve ölümü yenmeye çalışmıyorsun?"

Bill, Isabelle'in söylediklerine sadece güldü, ama hepsi bile olmasa bazılarının doğru olduğunu biliyordu. "Niçin her şeyi daha da zorlaştırıyorsun ve birbirimize olan sevgimizi yeterli bulmuyorsun? Birbirimizi seviyoruz. Niye bunun yeterli olmadığını düşünüyorsun?"

"Bazen aşk yeterli olmaz. Neye sürüklendiğini bilmiyorsun Isabelle."

"Biliyorum." Bill'le tartışmaya başlamıştı. Saat sabahın altısıydı ve Bill birkaç dakika sonra ayrılması gerektiğini biliyordu. "On beş yılını Teddy'ye bakarak geçirdim. Bakmak ve sevmek kelimelerinin hastalıkla bağdaştığını biliyorum, ama sen hasta değilsin. Sen güçlüsün, sağlıklısın ve sağlamsın. Yürüyemiyorsun, ama bu seni benden farklı kılmaz. Benimle bir daha sevişmek istemiyorsan bunu umursamam. Bu belki aşkın bir parçası, ama onsuz da yaşamaya hazırım. Beraber olduğumuzda çok fazla şeye sahip olacağız."

"Seni böyle bir şeye zorlayamam." Bill'in sesi çok sertti ve bu ses tonu ile konuşmaya devam etti. "Seni böyle üzmem. Böyle bir şey yapamam. Buraya elveda demeye geldim ve yapmamız gereken de bu."

"Çok aptalca. Buna izin vermeyeceğim."

"Başka seçimin yok. Seni bir daha görmeyeceğim." Isabelle Bill'in böyle bir şey yapabileceğini biliyordu.

"Sonra ne olacak? ikimizi de geri kalan yaşamlarımızı yalnız geçirmeye mi mahkûm edeceksin? Bu kadar inatçı olma. Yaşayacaklarımızı ve paylaşacağımız mutluluğu düşün. Birbirimizi terk ettiğimizde ne olacak? Zafer mi kazanacağız? Birbirimizi terk ettiğimiz ve cezalandırdığımız için bize cennette ödül mü verecekler? Tamam, belki her zaman kolay olmayacak, belki kusursuz olmayacak, ama hangimizin yaşamı mükemmel ki? Gördüğün gibi aramızdaki ilişki olabildiğince mükemmel. Niçin kendine, istediğin ve hak ettiğini sevmek için izin vermiyorsun? Kendini yeteri kadar cezalandırdın, daha ne kadar kendine ve bana acı çektireceksin? Sen de, ben de hayatımızda çok şeyler kaybettik. Tanrı aşkına mantıklı ol." Isabelle'in gözyaşları akmaya başlamıştı, ama Bill hiç etkilenmemişti.

"Üzgünüm." diye fısıldadı. Isabelle'i alnından öptü, son kez baktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Neden böyle yapıyorsun?" Isabelle, bir taraftan ağlıyordu, bir taraftan da konuşmaya çalışıyordu. "Amacın ne? İkimize de eziyet etmeye mi uğraşıyorsun? Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi hatırladıktan sonra tekrar mı gideceksin? Sonra tekrar karanlık ve keder içinde mi yaşayacağız? Neden? Tam birbirimize tekrar kavuşmuşken ve çok mutluyken? Senin için çok mu zor?"

"Belki seni yeteri kadar sevmiyorumdur ya da sen beni düşündüğün kadar sevmiyorsundur." dedi Bill.

"Duygularını bastırmaya çalışma. Seni çok seviyorum. Öyle bir şey yok. Senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum seni. Senin sevgin de bana yeterli. Sen benim her şeyimsin."

"Senin için yeterli değilim; asıl neden bu." "Bırak da ona ben karar vereyim. Sevdiklerimin hâkimi bırak da ben olayım. Benim adıma kararı vermeye hakkın yok."

"Var." Bill, son kez Isabelle'e baktı ve odadan dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra odanın kapısı arkasından kapandı. Isabelle ağlayarak koltuğa çöktü ve öylece kaldı.

19. BOLUM

ISABELLE, Washington'da 4 gün kaldı. Senatör, seçimleri kazanmıştı ve Isabelle, Bill adına memnundu. Bill'i TV'de tekerlekli sandalyesiyle görmüştü. Artık Bill güçlüydü. Bir daha Isabelle'i aramamıştı ve bir daha da aramayacak gibi görünüyordu. Şimdi ona inanıyordu. Ne kadar yanlış olursa olsun hiçbir şey Bill'i

düşüncesinden döndüremezdi ve Bill in düşüncelerine saygı göstermesi gerekiyordu. Tüm yaşadıklarını, inatçılığına feda ettiğine inanmak zordu. Bill, beraber yaşadıkları her şeyden vazgeçmiş görünüyordu. Tüm bunları düşünmek Isabelle'in kalbini kırıyordu, ama geri dönmesi için onu zorlayamazdı. Onunla aynı şekilde düşünmese de, seçimini kabul etmek zorundaydı. Bu seçim Bill'in hakkıydı, tıpkı Isabelle'in gelecekte çok mutlu bir hayat yaşayacağını düşünmeye hakkı olduğu gibi. Tekerlekli sandalyede olsun veya olmasın onunla beraber olduğu için çok mutluydu Isabelle ve gururluydu. Bunları düşünmek Isabelle'de hiçbir şeyi değiştirmiyordu, sonuçta Bill seçtiği gibi yaşama hakkına sahipti.

Isabelle salı günü seçimlerden sonra Sophie'yi aradı ve eve döneceğini söyledi. Isabelle'in sesi mutsuzdu , ama Sophie niçin mutsuz olduğunu sormadı. Zaten o günlerde mutsuz olmaları için birçok neden vardı. Sophie de tıpkı annesi gibi Teddy'nin ölümünün şokunu atlatmaya çalışıyordu. "Arkadaşını gördün mü?" diye sordu. Annesini biraz neşelendirmeye çalışıyordu.

"Evet, gördüm, çok iyi görünüyordu." dedi Isabelle.

"Tekrar yürüyebiliyor mu?" diye sorularını sürdürdü Sophie.

"Hayır."

"Zaten yürüyebileceğini düşünmüyordum. Onu hastanede gördüğümde kötü bir haldeydi, şimdi nasıl?"

"Her geçen gün daha da düzelmiş. Yarım akşam evde olacağım tatlım. Bana ihtiyacın olursa birkaç gün sonra görüşebiliriz." Sophie'nin onun nerede olduğunu ve nereye gittiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Yıllardır Teddy'ye bakarken kazandığı bir alışkanlıktı. Aslında, annesinin nerede olduğunu bilmeye ihtiyacı yoktu Sophie'nin. Birbirlerinin nerede olduklarını bilmeleri onların kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyordu.

"Seni bu hafta arayacağım. Eğlendin mi?" Sophie bu soruyu mutlu bir şekilde sordu, ama annesinin sesi çok kasvetliydi.

Isabelle, dürüstçe cevap verdi. "Tam sayılmaz, ama buraya geldiğime memnunum. "Tüm bu zaman içinde hiçbir şey yapamadığını kabul etmeye mecbur kalıyordu. Bazı müzelere ve balelere gitmişti. İlk yıldan sonra tekrar Louvre'a geri dönmeyi ve eski resimlerin restorasyonunda çalışmayı planlamıştı. Sanata geri dönmeyi düşünüyordu. Tüm bunlar Isabelle'e Bill'le Londra'da geçirdikleri günleri hatırlatıyordu. Resimler, müzeler, Harry Bar, dans, müzik, kahkahalar... Her şey Isabelle'e Bill'i hatırlatıyordu. Belki bir gün dönecekti. Eğer Bill, Isabelle'in hayatına dönmezse, her ne kadar Isabelle dönmesini istese de, Isabelle onu unutacak, belki bir gün gelecek ve Bill'i sevdiğini unutacaktı.

Çarşamba sabahı, yanında götüreceği bazı eşyaları paketledi ve aşağı indirmesi için otel görevlisini çağırdı. Uçağı saat birde kalkacaktı ve Isabelle saat 10'da otelden ayrıldı. Tam kapıyı kapatmışken telefon çaldı. Isabelle kapıyı tekrar açıp telefona yetişene kadar, telefonun sesi kesildi. Lobide hesabı öderken;

resepsiyon görevlisi sadece ne zaman otelden ayrılacağını sormak için kendisini aradığını söyledi. Havaalanına gidişi rahat, ama bir o kadar da uzun sürdü. Kar tekrar yağmaya başlamıştı ve Washington karın örtüsü altında harika görünüyordu.

Uçuş için son hazırlıklarını yaptıktan sonra uçakta okumak ve zaman geçirmek için birkaç dergi ve kitap almaya gitti. Kendini sakın, üzgün, ama aynı zamanda özgür hissediyordu. En sonunda Bill'in gitmesine izin vermişti. Ama buraya gelip onunla görüştüğü için mutluydu. Ondan ayrıldıktan sonra böyle sakın olacağını hiç ummuyordu. Kitapların ve dergilerin parasını öderken, Bill'i düşünmemeye çalışıyordu. Para üstünü alıp satıcı kadına teşekkür ederken tam arkasından bir ses duydu.

"Bir çılgın olduğunu biliyorsun değil mi? Senin bir çılgın olduğunu ben çok iyi biliyorum." Bu olamazdı, imkânsızdı. Gözlerini kapattı, arkasına dönüp baktığında karşısında Bill'i gördü. "Sadece çılgın değilsin ayrıca haksızsın da." Bill oturduğu yerden çok samimi ve güçlü görünüyordu, Isabelle'e gülümseyerek bakıyordu.

"Beni takip mi ediyorsun, yoksa seyahatinden geri mi dönüyorsun?" Isabelle, Bill'i görür görmez kalbi hızla atmaya başladı. Karşılaşmalarının bir rastlantı mı, yoksa bir mucize mi olduğunu bilmiyordu ve de bunu sormaya cesaret edemiyordu.

"Seni otelinden aradım, ama çıkmıştın."

"Çok tuhaf, telefonu birkaç dakikayla kaçırmış olmalıyım." Isabelle elindeki dergileri ve kitapları tutarken elleri titriyordu. Ellerinin titremesine hâkim olamıyordu.

"Resepsiyonda çalışan adam, odasının arandığını söylemişti."

"Ben de hemen ondan sonra aramış olmalıyım." Isabelle onun "güle güle" demek için aramış olabileceğini düşündü, ama oraya neden gitmiş olabilirdi ki. "Doğru karar verdiğime inanıyorum." Isabelle durmuş onu dinlerken, Bill de iyice yaklaştı. Havaalanında herkes Bill'e ve Isabelle'e bakıyordu, ama ikisi de bu bakışlara hiç aldırmış etmediler. Isabelle de Bill de sanki günlerdir uyumamış gibi solgun görünüyorlardı.

"Sen daha iyi şeylere layıksın." dedi Bill.

"Hep böyle düşündüğünü biliyorum." Isabelle'in kalbi tekrar acımaya başladı. Bill ne kadar daha aynı lafları söylemeye devam edecekti. "Ama bundan daha iyisi olamazdı, en azından benim için. Teddy'yi kaybettim; seni kaybettim; artık Sophie dışında kaybedecek bir şeyim kalmadı. Aşktan kaçacağımı sanmıyorum. Aşk çok değerli ve çok zor bulunan bir şey. Ama görüşüne göre sen böyle düşünmüyorsun." Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Bill'in düşüncelerini değiştiremeyeceğini biliyordu, Bill nasıl istiyorsa öyle düşünmeye devam edecekti ve öyle de yapıyordu.

"Balolarda seninle dans edebilecek, gerçek bir erkekle gerçek bir hayata layıksın." dedi Bill.

"Ben bundan daha fazlasını istiyorum. Birbirimize karşılıklı sevgi ve saygı gösterdiğimiz bir ilişki ve bununla geri kalan yaşamımda mutlu olmayı istiyorum. Oturan bir insanı da ayaktaymış gibi sevebilirim." dedi Isabelle.

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?" diye sordu Bill.

"Eğer senin yerinde oturan ben olsaydım; beni yine sevmez miydin?" Gözyaşları yavaş yavaş gözlerinden aşağı akmaya başladı ve sesi giderek inceldi. Bill önce başını salladı, ama sonra cevap verdi.

"Evet, severdim!"

"Senin yerinde ben olsaydım benim durumumu önemsemeyeceğim gibi ben de senin durumunu önemsemiyorum." Bill hiçbir şey söylemedi, sadece Isabelle'i kendine doğru çekti ve onu öptü. Bill durduğunda ikisi de nefes nefeseydi.

"Beni niçin öptün? Bu bir elveda mı, yoksa merhaba mı?"

"Sen seç. Ne düşündüğümü biliyorsun. Seni seviyorum."

Çok uzun bir süre önce Helena bu sözleri söylemişti ve çok haklıydı. Bill, sonunda Isabelle'in ne demek istediğini anlamıştı. Daha önce hep Isabelle'i korumaya çalışmıştı, ama artık dayanamadı.

Isabelle, kollarını Bill'e dolayıp öptü ve kulağına "Merhaba!" diye fısıldadı.

